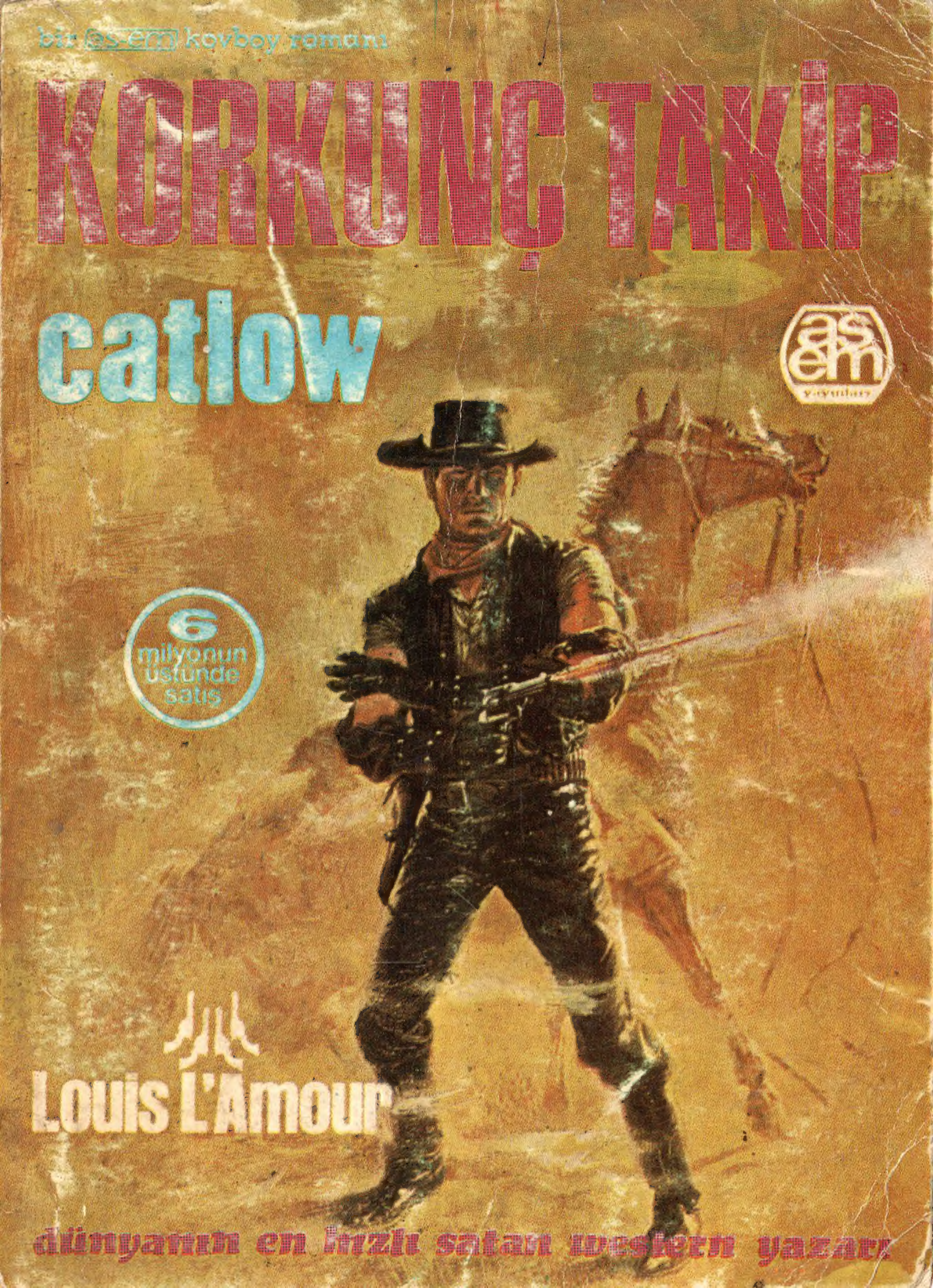
bir as-em kovboy romanı
KORKUNÇ TAKİP
catlow
as em yayınları
6 milyonun üstünde satış
Louis L'Amour
dünyanın en hızlı satan western yazarı

ZEHİRLİ OKLAR :

Meksika'nın en çetin çölünde idiler, bıçak gibi keskin kenarlı lav taşları, taşlarla dolu dağlar, susuz kanyonlar. Ve Catlow, kana susamış Seri Kızılderililerinin, peşlerinde olduğunun da farkında idi.

Pesguiera, «Su kaynağına varmalıyız, yoksa halimiz harap,» dedi.

Catlow, bu adamın tüyeceğinden emindi. Ama umursamıyordu. Zira payına düşecek altın o kadar çoğalacaktı.

Sabahleyin atlarını eyerlediler, Pesguiera gitmişti.

Onun cesedini kamptan bir kilometre kadar ilerde buldular, boğazında zehirli bir okla birlikte. Yüzü, boynu ve vücudunun üst kısmı mosmor olmuştu...

VE ÖNLERİNDE HALA ÜÇYÜZ KİLOMETRELİK BİR YOL VARDI...

KORKUNÇ TAKIP

Türkiyede yayın hakkı sahibi : ASEM YAYINLARI

Her hakkı mahfuzdur.

All rights reserved.

Copyright © by Bantam Books Inc.

Bantam Yayını	1958, 1959, 1963
Corgi Yayını	1963, 1964
ASEM Yayını	1972

Kapak Düzeni : Kemal Bilgili

Renk ayrımı, film ve klişeler : Emek Klişe

Baskı : *TİSA Matbaacılık Sanayii, 17 54 38 Ankara 1972*

Louis L'Amour

KORKUNÇ TAKİP

(Bu kitabın orijinal adı Catlow'dur)

ASEM YAYINLARI : Kavaklıdere, Gelibolu Sok. 6/13 ANKARA

GENEL DAĞITIM : BATEŞ, Cağaloğlu Molla Fenari Sok. No : 1 — İSTANBUL

ASEM Yayınları Western dizisi

Çıkan Kitaplar

- Şalako (*) — Mayıs/71
- Saket — Temmuz/71
- Mora Silahşoru — Eylül/71
- Kilron - Kızılderili Savaşcısı — Ekim/71
- Boş Ülke — Kasım/71
- Son Düello — Aralık/71
- İntikam Kavgası (Saket Marka) — Ocak/72
- Kanlı Toprak — Şubat/72
- Korkunç Takip — Mart/72

(*) *Sean Connery (James Bond) ile Brigitte Bardot'un çevirdikleri ilk western film.*

KISIM 1

Bufalo'nun otladığı, sığırların kesim için toplandığı ya da mustang atların kuyruklarını havaya savurarak koştukları her yerde, herkes Bijah Catlow'dan (Bija Ketloğ) söz ederdi.

Nueces bölgesinin *Brazada* kesiminden olup üstünde kıl biten her canlıya binebilirdi. Dünyada herkesten daha iyi ata bindiğini, herkesle kavga edebileceğini, herkesten daha çok konuşabileceğini ve herkesten daha iyi aşk yapabileceğini söyleyerek övünürdü. Her yerde, her zaman ve herkesin meydan okumasını kabule hazır olduğunu belirtirdi.

Brazos'tan tâ Musselshell'e kadar her yerde, kamp ateşleri çevresinde erkekler ve kadınlar, Bijah Catlow'dan söz ederler, onun yaptıklarını anlatırlardı. Onun bindiği atlar ve mücadeleler, atıcılıktaki hüner ve numaraları, diğerleri ne kadar kızarsa kızsın, Bijah'ın hiç kızmadığı ve hiç kaybetmediği ağız dalaşları, kamp ateşinin etrafındaki tatlı sohbetlerin konuları olurdu.

Esas adı Abijah idi, o zamanki adetlere göre batı'yı fetheden akıncılar tarafından Bijah olarak kısaltılmıştı.

Geniş omuzlu, iri göğüslü, gözünü budaktan sakınmayan bir İrlanda'lı olup iç savaştan, üç cesaret madalyası ve dört divanı harp mahkûmiyeti ile çıkmıştı. Herhangi bir dalaşmada, çatışmada ya da eski usul yumruk kavgasında, insanın kendi safında olmasını isteyeceği bir üne sahipti.

Yere düşen bir şapkanın sesi üzerine bile ayağa fırlayıp kavgaya tutuşmaya hazır olan Bijah'ın arzularına karşı gelindi mi, ne Allah'ın ne de kulların kanununu tanırdı. Fakat kulların kanunu Bijah Catlow'u tanıma fırsatı bulmuştu; ve kanun onu en iyi, marşal Ben Cowan'ın (Ben Kavın) kişiliğinde tanırdı.

Bijah ve Ben onbeş yaşına geldiklerinde, biri diğerinin hayatını en aşağı üç kez kurtarmıştı; Bijah, Ben'i dört kez ve Ben de Bijah'ı dört kez pataklamıştı, Ben sert karakterli, iyi huylu, ciddi idi; Bijah ise sert, matrak ve alıştırılmamış bir mustang at gibi vahşi ve çılgın idi.

Ondokuz yaşında Ben şerif muavini olmuştu, yirmiüç yaşına ise, Birleşik Devletler Marşal muavinliğine yükseltilmişti. Bijah yirmiüç yaşına geldiğinde, tanınmış bir at hırsızı ve arkasında üç cesed olan bir kanun dışı olmuştu.

Fakat Bijah'ı kanun dışı yapan içindeki cinaî duygular ya da atalarından tevarüs ettiği kötülük değildi. Onu doğru yoldan, karanlık suçluluk yoluna iten, sadece akıncıların yaşadığı hayatın, ekonomik kuralları idi.

Bijah Catlow nerede çalışırsa çalışsın, ekibin daima en iyi adamı idi. Thumbling SS çiftliğine katıldığı zaman, herkes gibi ayda otuz dolar ve yeme - içme - yatma dahil prensibine uymuş, üstün yetenekleri için, daha fazla bir ücret istememişti. Tam bu sırada Kansas'ta inşa edilmekte olan çeşitli demiryolu şantiyelerinde sığır eti ihtiyacı, normal talebin üstüne çıkınca, Texas'ın istenmeyen ve makbul tutulmayan uzun boynuzlu sığırları, bulunmaz Hint kumaşı oluvermişti. Bu talep ile birlikte zen-

ginliğin ve nüfuzlu olmanın yolları da açılmış oluyordu tabii.

Büyük çiftlik sahipleri hiç vakit geçirmeden, yakalanıp damgalanan her başı boş sığır için iki dolarlık bir prim vermeye başlamışlardı. Yaptığı her işe bütün kalbiyle ve gücüyle sarılan Bijah Catlow da zengin olmak için sığır damgalama işine bütün hızıyla girişmişti.

Bir çalı çekirgesi gibi her türlü araziye dalıyor ve her kez bir kaç sığırla birlikte çıkıyordu ve üstelik sığırların nerede geviş getirdiklerini de pek iyi biliyordu. İyi kement kullanırdı, bir kaç hızlı ve dayanıklı atı vardı ve işini herkesten iyi bilirdi. Prim işinin çıktığı ilk ay içinde seksenyedi baş yaban sığırını yakalayıp damgalamıştı.

Bundan sonraki aylar Bijah, bir arı kadar meşguldü ve her ay ikiyüz ilâ ikiyüzelli dolar kazanıyordu. O günlerde hiç kimse, otlaklarda bu kadar çok para kazanamazdı, hattâ başka yerde bile. Ama ondan sonra olanlar oldu.

Büyük çiftliklerin sahipleri bir araya gelip prim vermenin gereksiz ve budalaca bir sistem olduğuna karar verdiler. Zira, hayvanları yakalayıp damgalamak zaten kovboyların görevi idi. Böylece prim ödemeye son verildi.

Bu kararın sonucu olarak Bijah Catlow bir kez daha ayda otuz dolar kazanan bir kovboy haline geldi. Fakat ilk şaşkınlık günlerinden sonra ani bir kararla işini bıraktı.

Kendisi gibi karardan gocunanları da beraberinde sürüklemekte gecikmedi. Gerekçesi kuvvetli ve sağlamdı. Büyük çiftlik sahipleri için sığır yakalamanın gereği ne idi? Neden kendileri için sığır yakalayıp damgalamıyorlardı? Kendi sürülerini toplayıp, Kansas'a sürmeyi engelleyen ne vardı?

Zaten Texas'ın ovalarında başıboş dolaşan sığırların nereden geldiğini bir Allah bilirdi. İspanyolların buraya

ilk adımlarını attıkları günden beri sığırlar tavşanlar gibi üreyip duruyorlardı. Değer artışı oluncaya kadar hiç kimse bu sığırlara sahip çıkmamıştı. Kaldıki iç savaştan sonra sığır çobanlarının çoğu ve sığır sahiplerinin bir kısmı geri dönmediğinden, damgalı sığırların bile bir kısmı sahipsiz kalmıştı.

Bu nedenlerle sığırlar ilk sahip çıkanın malı sayılıyordu. Böylece Bijah, kendisi gibi düşünen bir kaç kafa dengi ile kendi sürülerini toplamaya başladılar. Tabii bunda Bijah'ın bütün kalbi ile işe sarılmasının ve tükenmek bilmeyen enerjisinin büyük katkısı vardı.

Her işi yaptığı gibi buna da Bijah dört elle sarılmıştı. Onun halini gören diğerleri, ondan daha çok çalışmaktan başka bir şey yapamaz olmuşlardı. Gece ve gündüz demeden çalışıyorlardı. İki ayın sonunda hemen hemen üç bin baş sığırlık bir sürü meydana getirdiler.

Yabani sığırlar o günlerde her yerde ve çok sayıda idi ve onların damgalama ateşlerinin dumanı sanki her an havada idi. Çobanlar gözlerini hiç kırpmadan en sık çalılıkların içine dalıp, tembel sığırları çıkarıyorlar ve Kansas yolu için damgalıyorlardı. Fakat bütün bu işleri yaparken bir kaç kez başları da belâya girmedi değil tabii. İki kez talan yapmaya gelen Comanche'leri kovaladılar. Zenci Jim kızgın bir boğa tarafından öldürüldü. Onun harap olmuş cesedini, cılız bir derenin yanındaki otlakta buldular, çevredeki arazinin durumuna bakılınca, boğa ile zenci Jim arasında esaslı bir mücadelenin geçtiği anlaşılıyordu. Bir zenciden çok kızılderili olan bu melez, aralarında en iyi çobandı ve herkes onun arkadaşlığından hoşlanırdı. Onu buldukları yere gömdüler.

Birkaç gün sonra Johnny Caxton (Cani Kekstın) kolunu kaybetti. Kementini taktığı bir sığırı tesbit etmek için, kementin diğer ucunu bir ağaca sarmaya uğraşırken, nasıl olduğunun farkına varmadan, kolunu, deli gibi oraya buraya sıçrayan sığır ile kementin arasına sokmuştu.

Sığır kaçmak için uğraşırken kement gerilmiş ve Johnny'nin kolunu ağacın gövdesi arasında sıkıştırmıştı.

Bu uğraşı içinde Johnny tabancasını düşürdüğünü işte bu anda anlamıştı. Atının eyer çantasında yedek tabancası vardı ama, atı çok daha ilerlerde otluyordu. Kendisi bu sığırın peşine yayan olarak düşmüş ve ilk fırsatta da kementi boynuzlarına takmıştı.

Onu bulduklarında aradan bir kaç saat geçmişti ve inatçı sığır hâlâ kemente asılıp duruyordu. Johnny ağaca yapışmış ve kolu mosmor olmuştu. Ne kadar zamandır baygın kaldığını bilen yoktu.

Yüzlerce kilometre çevrede bir tek doktor bile yoktu, böylece Bijah kolu kendi bowie bıçağı ile kesti ve yarayı, bir damga demiri ile dağladı.

Bir hafta kadar sonra idi, aralarından dördü uzakta bulunan sürünün başında nöbette iken, Bijah uyandığında, kamplarının sarılmış olduğunu gördü.

Gördüğü ilk adam Şerif Jack Mercer (Cek Mörsır) idi. Daha önce OP Bar çiftliği sahibi Parkman'ın (Parkmın) adamı iken, onun gayret ve desteği ile şerif seçilmişti ve gene ondan maaşını almakta devam ediyordu, şeriflik maaşına ek olaraktan... Sonra Parkman'ın kendisini, Tumbling SS'den Barney Staples (Barni Sıteypıls) ile Three Link (Tiri Link - Üç halka) çiftliği sahibi Osgood'u (Ozguğt) gördü. Yanlarında yirmiye yakın sert ve kabadayı kovboy vardı.

Ne şerif Mercer ne de Parkman hayatlarında bir an bile olsun Bijah'dan hoşlanmamışlardı. Bir yıl kadar önce, Mercer hâlâ bir kovboyken Catlow, aralarında çıkan bir anlaşmazlık yüzünden onu pek fena bir şekilde dövmüştü. Parkman, Catlow'dan nefret ediyordu zira, onun hoşlandığı bir kız, Catlow ile arkadaşlık etmekte idi.

Akıllı bir adam olan Catlow anında başının belâda olduğunu anladı. Yatağından doğrulup çizmelerini ayağına geçirirken çevresine kısa bir göz attı, asık suratlar, ve

düşman bakışlardan başka bir şey göremedi bu yüzlerde. Bir süre Staples'in yanında çalışmış ve daima ona iyi iş yapmıştı ama ne çareki adam bir sığır besleyicisi idi ve diğerleriyle birlik olmasında kendisi için yarar vardı.

Mercer iri ellerini eyerin kaltağı üzerine koydu, öne eğildi, içindeki kinin, gözlerinde garip pırıltılar yaptığı belli oluyordu, "Bijah," dedi alaylı bir sesle, "senin üzerinde duramayacağın bir vahşi at var. Şartları bilsen bile binemezsin."

Bijah Catlow, diğer arkadaşlarını da isteyip istemediklerini bilmiyordu ama, kendisini istediklerinden emindi. "Ne var çocuklar?" dedi anlamamış gibi yaparak, "Bu ziyaretin sebebi ne?"

"Sen, Allahın belası, adi bir sığır hırsızısın," dedi Parkman. "Ve sığır hırsızlarını astığımızı bilirsin."

"Diğerlerine bir şey yapmayın," dedi Bijah, "şartlarınız ne olursa olsun istediğiniz hayvana binerim."

"Ama daha şartları dinlemedin ki," dedi Mercer. "Sen ona ellerin arkadan bağlı ve boynunda ilmek ile bineceksin... ve de oradaki ıhlamur ağacının altında."

Bijah yumuşak bir hareketle ayaklarının üzerine kalktı ve ayaklarını yere vurarak çizmesini yerleştirdi. Tabancası belinde idi — uyanınca ilk iş olarak şapkasını sonra da tabancasını takardı beline — ve yarım saat kadar önce uyanıp ateşi karıştırmak için kalktığında şapkasını başına geçirmiş ve tabancasını da beline yerleştirmişti. Hiç kimse ona tabancasını atmasını söylememişti. Zira üstüne çevrilmiş üç namlu vardı.

Rio Bray ve Bob Keleher ve tabii Johnny Caxton kendi safında idi ve kolunu kaybettiğinden beri Caxton kamp işlerini görüyor ve yemek pişirme sırası gelene çeşitli yardımlarda bulunuyordu. Hepsi esaslı adamlardı ve Caxton her gün çalışmakla beraber sol eliyle henüz iyi silâh kullanmaya alışamamıştı.

"Onları bırakın," dedi Bijah, "ve ben de sizin istediğiniz ata bineyim, istediğiniz şekilde."

Mercer'n yüzü iğrenti ile gerildi, "Sen, ne dersek onu yapacaksın... ve hepiniz aynı ata binme fırsatına sahip olacaksınız."

Bijah bir an için Staples'ın itiraz edeceğini sandı ama adam başka bir yere bakıyordu bu sözler söylendiğinde. Ne de olsa buralarda sözü geçen adam Parkman idi. Bijah silâhına davrandığında bunu iyice kestirmişti.

Hiç kimse böyle bir hareketi beklemiyordu... halbuki beklemeleri gerekti... zira Bijah Catlow'u hepsi yeter derecede tanırdı.

Muhtemelen bunu ilk tahmin eden Rio Bray oldu, Bijah'ın silâhı ateşe başladığı an, Rio eyerinin üzerinde duran av tüfeğini almak için balıklama dalmıştı. Rio yere atlar atlamaz tüfeği kaptı ve omuzu üzerinde dönüp yüzükoyun yattı ve yattığı yerden tüfeği doğrulttuğunda gördüğü ilk şey, Parkman'ın kanlı gömleği ile şaha kalkan atı üzerinde durmak için eyere tutunduğu ve Jack Mercer'in de atından yuvarlanmak üzere olduğu idi.

Rio birinci namluyu sonra da ikinci namluyu ateşledi ve iki eyer daha boşaldı.

Ateşlenen silâhlar ve Parkman'ın şaha kalkan atı, diğerlerinin, kamptakilerin gösterdiği küçük hedeflere isabetli atış yapma olanağını ortadan kaldırmıştı. İşte tam bu sırada sürünün yanından gelmekte olan ihtiyar Merridew (Meridiuv), Sparps elli tüfeği ile ateş açtı.

Sığır yetiştiricilerinin görevlileri tabanları yağladıkları gibi kaçtılar, arkalarında Jack Mercer'in cesedini bırakarak. Parkman her nasılsa eyerde kalmayı becerebilmiş ve atı da diğerleri ile birlikte kaçabilmişti.

Kaçanlar korktuklarından kaçmamışlardı, muhakkak ki, zira hepsi eski kızılderili savaşçıları, kabadayı kişilerdi. Ama ihtiyar Meridew, Sharps bufalo tüfeği ile arkalarında idi ve Merridew'ün ıskaladığı görülmüş şey değil-

di. Aradaki mesafe onların silâh menzilleri dışında olduğu gibi, o ihtiyar kurt taşların arasında siperde idi. Bu nedenle hepsini keklik avlar gibi avlaması işten bile değildi.

Ayrıca Bijah Catlowun elinde de artık bir silâh vardı ve bu durumda kimin nasıl kurtulacağı — pek ihtimal dahilinde olmamakla beraber — belli olmazdı.

Bu durumda tek çıkar yol tabanları yağlayıp kaçmaktı ve onlar da bu yolu denemekte hiç vakit kaybetmediler. Nasıl olsa Bijah'ı gene ele geçirebilirlerdi. Adamın bir yere gideceği falan yoktu.

O zaman Texas'ın bu yöresinde kanun, büyük çiftlik ağalarının sözü idi ve kanun Bijah Catlow'un bir hırsız ve cani olduğunu söyledi. Görevini yapan bir şerifi öldürmüştü, böylece Catlow bir kanun kaçağı haline geldi.

Dört direkli büyük yatağında Parkman kendine geldiğinde emri vermekte gecikmedi, "Bijah Catlow'u yakalayın."

Odada bulunanların çoğu Catlow'u severdi ama kimse bir şey demedi, Çünkü onun lehinde bir tek kelime söylemek, mahvolmayı davetten başka bir şey değildi.

Bu sıralarda Ben Cowan orada değildi, hattâ eyalette bile yoktu. Eğer olsaydı onlara, ilmeğe bir boyun buluncaya kadar adam asma hevesine pek kapılmamalarını söylerdi. Biri Catlow'un bir yere gitmeyeceğini söylemişti... Cowan orada olsaydı bunu söyleyene alayla bakardı. Zira Bijah'ın çoktan yola çıkmış olduğunu bilirdi.

Olaydan bir saat sonra sürü beş kilometre kadar kuzeyde, nehiri geçiyordu. Bütün gece yollarına devam ettiler ve şafaktan iki saat sonra Kansas yolunun batısında, bir çayın yanında sürüyü durdurdular.

Öğleye doğru tekrar yola koyuldular ve bu kez büyük bir bufalo sürüsünü izleyip, bu büyük sürünün bıraktığı izlerde kendi izlerini kaybettiler.

Bijah güneye doğru bir göz atıp, "İnşallah peşimiz-

den başka bir sürü daha gelir de bıraktığımız izleri siler," dedi, "zira Parkman peşimizi bırakmayacak."

İhtiyar kurt Merridew sıska kolunu kaldırıp, kartal gagasına benzeyen burnunun göstermekte olduğu yönü işaret ederek, "İşte geliyorlar," dedi, "toz bulutu var havada."

"Belki de gelenler şerifin adamlarıdır," diye Bray söylendi.

Merridew yere tükürdü. "Gelenler takipçi değil," dedi, "belki sekiz belki on binlik bir sürü... belki de daha fazla."

Kimse ihtiyar kurtun dediğine itiraz edemedi. Gözleri bir kartal gözlerinden daha keskin idi ve gözün alabildiği mesafeden de bufalo kokusunu alırdı. İhtiyar herkesin bildiğinden daha da yaşlı idi ve yaşı yüzünden belli idi. O yüz, üç gövde eskitecek kadar ihtiyardı... Ama buna rağmen canlı, zekî, kuvvetli ve dayanıklı idi, herhangi bir Cheyenne ya da Comanche kadar...

Kuzeye doğru ve neşeli, iyi tabiatlı, gözü pek Bijah bir kanun dışı olarak, yollarına devam ettiler.

Drinking Gourd'u önlerine alıp sığırlarını kuzeye sürdüler.

Ben Cowan'ın olayı duyması için daha bir haftanın geçmesi gerekti.

KISIM 2

Birleşik Devletler Marşalı Ben Cowan'ın kendi başı dertte idi. Kanun dışı bir kızılderiliyi izlerken Cross Timbers (Kros Timbırs) bölgesinin derinliklerine kadar girmişti.

Tonkawa Kid tam anlamıyla vahşi bir kızılderili değildi; arasıra sığır çobanı, tarım işçisi, at canbazı olarak çalışmış ve sonunda kanun dışı olmuştu. Tam bir ay evvel yanında çalıştığı bir çiftçiyi öldürüp soymuş, karısına tecavüz ettikten sonra kadını doğramış ve silâh seslerini duyup gelen başka bir çiftçinin de kafaderisini yüzüp canlı bırakmıştı, Cherokee Nation (Çerokiğ Neyşın) bölgesinde. Tonkawa Kid için bir talihsizlik eseri olarak çiftçi ölmemiş ve onun kimliğini kanuna söyleyebilmişti.

Yıl içinde bu bölgede, bu şekilde olan dördüncü olaydı bu ve biri, birden Tonkawa Kid'in kazanabileceğinden

daha çok para harcamakta olduğunu hatırlayıvermişti. Fort Smith'te sattığı bir at, daha önce işlenmiş olan bir cinayet yerinde görülmüştü.

Ben Cowan'ın matarası boştu ve Cimarron dağlarına doğru ilerliyordu. Nehire akan tali çaylardan birini bulup matarasını doldurması umudunda idi. Son umut nehirin kendisinde idi, bu mevsimde bulanık ve matara doldurulamayacak kadar sathi akardı.

Cross Timbers bölgesi, cehennemin yeryüzündeki yetkili temsilcisi idi sanki. Çalılık, kaktüs ağaçları ve gene çalılıklardan ibaret sarp bir arazi idi. Ufak ve cılız su akıntılarının yanında biten söğüt ve kırmızı kayın ağaçları haricinde, gölge yapacak hiç bir şey yoktu görünürlerde. Yer yer açık çayırlıklar vardı. Biraz yükseklikIerde görülen ormanlara ise girmek ve içinden geçmek olanağı yoktu.

Bir cins meşe ile çalıların karışmasından meydana gelen çalı meşesi kendisine özgü bir usulle köklerini toprağın altından uzatır ve bu yönde yer yer yeni ağaçların çıkmasına sebep olurdu. Bunun sonunda ise kesif bir çalılık, kökler arası adeta saç örgüsü gibi biribirine karışmış bir bitki örtüsü meydana getirirdi...

Değil yürümesi, hareket etmesi bile çok güç olan bu bölgede, bir çayırlıktan diğerine giden hayvan izleri yer yer görülüyordu. Bazan küçük bufalo sürülerinin ve bazan da yalnız dolaşan geyiklerin izleriydi bunlar.

İlkbahar mevsimi idi ve çalı meşesi hâlâ geçen yıldan kalmış yapraklarını muhafaza ediyordu, kahverenkli ve sert yapraklardı bunlar. Yalnız tek tük olan su akıntılarının kenarlarındaki ağaçlarda yeşillik vardı, bunların dışında ise her tarafta acaip bir kahverengine bürünmüştü doğa örtüsü.

Çayırlar dışında hiç bir yerde ot yoktu. Ve çalı meşelerinin altındaki yapraklar o kadar kuru idi ki, dokunur dokunmaz büyük bir gürültü ile kırılıyordu.

Hava sıcak ve durgundu. Çok uzakta olmayan bir dalın üstündeki bir tarla kuşu, otlar arasında duran bir şeye dikkatle baktı ve Ben atının dizginlerini kastı.

Solgun ve koyu renkler içinde kuşun parlak ve göz alıcı renkteki tüyleri insanın dikkatini çekmeye yeterdi, fakat Ben'in dikkatli olmasını gerektiren neden başka idi. Vahşi yerlerde yaşayanlar kısa zamanda ve diğer hayvanların insanlara verdiği uyarıları öğrenirler ve bu kuş da, hoşlanmadığı bir şeye bakmakta idi.

Fort Smith'ten bir kızılderili kanun dışını izlemek üzere ayrılan son kanun adamı Cross Timbers de, kafasında bir mermi deliği ile bulunmuştu ve sanki fon etkisini artırmak için de bu kafatası ezilmişti.

Ben Cowen yavaşça Winchester'ini kılıfından çıkardı ve huzursuz bir hisle beklemeye başladı. Arılar vızıldayarak sıcak ve hareketsiz havada uçuşuyorlardı. Yüzünden akan terler, tozla birleşip sanki çamur halini alıyordu. Gözlerine inen tuzlu tere karşı gözlerini kırpıştırarak çevresini dinledi.

Atıyla birlikte durdukları yer çok sıcaktı ve hareket etmek arzusuna zor karşı koyuyordu. Durumu hiç de iyi değildi, çünkü arkasını dönmeden gidebileceği bir tek yer vardı o da ilerisi idi. Sol tarafındaki sık çalı meşelerinin az ötesinde bir çayır vardı.

Yüzünün hemen önünde vınlayarak bir sinek uçtu ve Ben içgüdüsel olarak sineği kovmak için elini kaldırdığında, burnunun ucundan geçen bir mermi yanındaki ağacın gövdesine gömüldü. Sıçrayan ağaç kabukları üzerine ve yüzüne kadar geldi. Sıçrayan bu parçacıklarla bir an için körleşmesine rağmen kendisini eyerden aşağı bırakıverdi.

Bu hareketi düşünmeksizin yapmıştı. Bu, devamlı olarak uyanık ve dikkatli olmaya alışkın olan, döğüşken insanların ani, fakat doğru içgüdüsel davranışlarından biriydi. Atının durumu ani bir kaçışa müsait değildi, fa-

kat yere düşmek için yer ve zaman vardı, onun için Ben kendisini yere atmıştı.

Yere düşünce bir kez yuvarlandı ve kımıldamadan durdu. Bir şans eseri elindeki Winchester'ini düşürmemişti. Tüfeği yere koydu ve gözlerini oğuşturdu, bu kadar yakında düşmanı varken, gözlerine kaçan toz zerreleri ile görememekten canı sıkılmıştı.

Düşmanı yakında olmalıydı. Burada insan otuz ya da kırk metreden daha ilerisini göremezdi ve hattâ bu kadar mesafede bile, arada bu kadar dal ve ağaç varken, bir mermi atmak, işi şansa bırakmaktan başka bir şey olamazdı. Zira bunlardan herhangi biri mermi yolunu değiştirebilir, mermiyi sektirip sesi, atanı ele verebilirdi.

Gözlerinde hâlâ duran bir kaç toz ile birlikte Ben Cowan Winchester'ini eline aldı ve çevresine bakınıp bulunduğu yeri inceledi.

Toprak düzeyinden bir kaç santim derinliğinde olan bir çukurun içine düşmüştü. Sararmış küçük bir ot parçası vardı yanında. Hemen başının üstünde ise, kurumuş bir ağacın gövdesi bulunuyordu. Gözüne kaçan kabuklar, gövdesi yirmi santim kadar olan bu ağaçtan sıçramıştı. Solunda ise, yıldırım düşmüş bir ağacın bembeyaz gövdesi görünüyordu.

Hiç kımıldamadan yatmakta devam etti. Başı gölgede idi ama cehennem kadar sıcak olan güneş, sırtında boza pişiriyordu. Az ötedeki çalının dibinde kıvrım kıvrım hareket eden bir siyah yılan gördü. Yılan birden durdu ve hareketsiz kaldı.

Birden hatırına Tonkawa Kid'in bir sürü kanun dışı kuzenleri olduğu geldi, zaman zaman bunlarla birlikte bir takım vurgunlar yaptıkları biliniyordu. Şimdi de kendisine ateş etmek için birden fazla adamın pusuda beklemediği ne malûmdu.

Ben Cowan sabırlı bir adamdı. Kaba saba yaradılışına rağmen uzun boylu, dar kalçalı ve yakışıklı olup dai-

ma metodik olma eğiliminde idi. Pek belli etmemekle beraber bir işin üzerinde ısrarla dururdu. Bijah Catlow bir kez, hiç kimsenin, hiç bir yerde Ben'den daha iyi iz süremiyeceğini söylemişti; ayrıca buna hiç kimsenin, gene ondan daha sıkı yumruk vuramayacağını da eklemesi gerekirdi halbuki. Zira Bijah'ın sol kulağında meydana gelen bir ur, Ben'in yumruklarından birinin sonucu idi. Buna mukabil Cowan'ın burnunun köprüsündeki çıkıntı da, Bijah'ın bu burnu kırdığı yeri işaretlemekte idi.

Ama Ben Cowan şimdi Bijah Catlow'u düşünmüyordu. Düşündüğü Tonkawa Kid idi.

Bir tilki kadar kurnaz, bir yılan kadar kaypak olan o kızılderili yakınlarda bir yerde idi ve belki de şu anda kendisini öldürmek için uygun bulduğu bir pozisyona giriyordu ve Ben Cowan'ın elinden bir şey gelmiyordu bunu engellemek için. Bu kuru ve sesler çıkararak kırılan yapraklar içinde kımıldamak, hemen hemen olanaksızdı — acaba mı?

Birden sağ tarafında bir kırlangıç kanatlarını çırpmaya başladı, kendisini korkutan bir şey vardı mutlaka. Kuşun kanat çırpması genellikle bir yılan gördüğü zaman çırpması gibi değildi. Ben Cowan tüfeğini kaydırarak hazırladı, sol omuzuna yerleştirdi ve üstünde yükselen ağaca doğru baktı.

Ağaç, ikiz gibi duran iki ağaçtan biri idi ve dalları alçaktı. Oldukça kalın bir daldan sonra, biraz açıklık olup tekrar ikinci bir dalı daha vardı, sonra yukarıya doğru dallar daha sıklaşıyordu. Diğer ağacın dalları daha yüksekte olmakla beraber, aşağıya doğru daha çok sarkmıştı, dalları ise biribirine daha çok sarılmıştı. Tehlikeli olmakla beraber eğer kendisini bir oraya çekebilirse... Elbisesinin renkleri, çevresinin renklerine pek uygundu, ağaç ve yapraklar arasına karışıp görünmeyebilirdi.

Dalları iyice inceledi. Şurayı tutabilirse, kendisini çabuk yukarı çekip, ayağını şuraya koyabilirdi, sonra bir

sıçrayışta tekrar şu dala tutunabilirdi fakat şuradaki yapraklardan kaçınması gerekirdi. Ses çıkarabilirdi aksi halde..

Dikkatle dizlerinin üzerine kalktı, her an bir merminin gelip vücuduna gömüleceğini bekleyip, adelelerini sıkarak, doğruldu ve ayağının üzerine dikildi, dalı tuttu, kendisini yukarıya çekti. Ayağını bir dala sardı, bir an için torba gibi asılı kalmıştı, sonra dönüp dalın üzerine çıktı. Doğruldu ve tekrar yukarıya doğru tırmandı.

Ne bir dalda ayak sürtünmesi ve ne de bir yaprak hışırtısı duyulmadan plânladığı yere kadar tırmandı. Gözleriyle ağaçları, dalları çalıları ve otlağı araştırdı. Tek gördüğü şey bir kaç metre ötede sallanarak yerine oturmaya çalışan ufak bir çalılık idi. Çalılığa dikkatle bakmaya başladı... Belli belirsiz bir hareket ve bir an için Tonkawa'yı gördü. Ve aniden ateş etti.

Ve aynı anda da bir tuzağa düşürüldüğünü anladı.

Bir mermi gene yüzüne ağaç kabuklarını sıçrattı ve çok kötü bir şey bacağına vurdu, bir anda bacağının uyuştuğunu hissetti, ağırlığını taşıyan bu bacak sanki bir an için yokmuş gibi oldu ve düşmeye başladı, atılan diğer mermilerin sesleri kulaklarında çınlamaya başladı. Sonra hızla ve tok bir sesle yere vurdu. Atı korkuyla geri sıçradı ve Ben Cowan otların üzerinde hızla yaklaşan ayakların hışırtısını duydu.

Düşerken elindeki Winchester'ini düşürdüğü için aceleyle altıpatlarına davrandı, tabancayı kılıfından henüz çıkarmıştı ki bir kızılderili elinde tabancası ile çalıların içinden çıktı, gözlerinde zafer pırıltıları vardı.

Ben Cowan. 45'şini ateşledi... Namluyu yukarı doğru tutmuştu, ateş ederken de nişan aldı ve kızılderilinin göğsüne vurduğunu sandı. Fakat mermi yukarı gitti, adamın çenesine vurdu, burnunu parçaladı ve göz yuvasından sekip kafatasına gömüldü.

Cowan yerinde döndü ve anında yanağında bir merminin ısısını hissetti ve hareketini gördüğü bir gölgeye aniden ateş etti. Gölgenin hareketi durdu ve yere düştü. Daha yere vurmadan ölmüştü kızılderili.

İkisini temizlemişti... daha kaç kişi kalmıştı geriye? Vurduklarının hiç biri Tonkawa Kid değildi.

Ben Cowan yerinde döndü, tüfeğini gördü ve onu almak için uzandı. Ayağı iyice uyuşmuştu, elini yanağına götürdüğünde kanlı olduğunu farketti... mermi yanağında derin bir sıyrık açmıştı.

Kendini daha iyi bir savunma yerine doğru sürünerek çekti, tüfeğini ileri doğru kaydırdı.

Ağaçlık tekrar eski sükûnetine bürünmüştü. Vurduğu kızılderilinin tüfeği az ötede duruyordu. Tüfeğini uzatıp onu kendisine doğru çekti ve yanına koydu. Sonra itina ile tabancasındaki boş kovanları çıkardı ve yeni mermileri sürdü.

Hiç bir şey olmadı. Dakikalar yavaş yavaş geçiyordu ve Ben Cowan aniden içinde bir bulantı hissetti. Ayağı zonklamaya başlamıştı. İtina ile uzanıp ağrıyan ayağına biraz masaj yaptı. Mermi adeleyi delip geçmişti, pantolon paçası ile çorapları kan içinde kalmıştı. Çizmesini ayağından çıkarıp yarasını sarmak zorunda idi... ve çevresinde bir yerde Tonkawa Kid vardı... belki birden çok idiler.

İtina ile çizmeyi ayağından çıkarmaya başladı, hiç bir ses çıkarmamaya gayret ediyordu. Bir kaç dakika sonra çizme ayağından çıkmıştı, sonra da kana bulanmış çorabını çekip çıkardı.

Silâh seslerini duyan atı ürkmüş ve gözden kaybolmuştu, tabii Ben'in sahip olduğu her şey de, yarasını sarmaya az da olsa yeterli her türlü ilâç da onunla birlikte gitmişti. Yaranın üstüne ot koydu ve mendili ile sıkıca bağladı, sonra tekrar çizmesini ayağına geçirdi. Bu işleri yaparken zaman zaman duruyor ve çevresini dikkatle dinliyordu.

Bu ana kadar Kid hiç kuşkusuz arkadaşlarının başının derde girdiğini anlamıştı, eğer olan biteni bulunduğu yerden kendi gözleri ile görmedi ise tabii. Bu nedenle ya kaçacak ya da daha iyi fırsat kollayacaktı; ama Ben onu tanıdığı kadarıyla, bekleyip bir kez daha şansını denemek isteyeceğini tahmin etti.

Gözlerinin önünde hafif bir bulanıklık vardı ve hareket etmek istediğinde de kuvvetinin bir hayli azalmış olduğunu farketti.

Peki ya burada bayılırsa? Olanağı vardı zira bir hayli kan kaybettiğini biliyordu. Eğer bayılırsa, ölümü muhakkaktı.

Gizlenmek zorunda idi.

Ne yapıp yapıp bir yer bulmalı ve gizlenmeliydi. Dikkatle çevresine bakındı ama saklanacak bir yer göremedi. Sadece çalı meşesi ve ağaçların kökleri vardı ortalıkta.

Yerini değiştirmeliydi. Artık burada kalamazdı — burada bayılırsa boğazını bir kulağından diğerine kadar keserlerdi. Hiç olmazsa bir şeyler yapmaya çalışmalı, gayret etmeliydi.

Kendisine en yakın olan kızılderilinin cesedinde fişekler vardı, onun fişekliğini sıyırıp aldı, adamın belinde bir de bıçak vardı; onu da aldı. Dikkatle ağacın gövdesinden sıyrıldı ve otların içine doğru ilerledi.

Hiç ses çıkarmadan sürünüyordu ama ne de olsa sürtünmenin çıkardığı ses vardı ve bundan kaçınması olanağı da yoktu. Fakat umutladığından daha az ses çıkıyordu gene de. Hattâ bazan hiç ses çıkarmadığı da oluyordu. Gözleri devamlı olarak ağaçları, çalılığı ve otları araştırıyordu. Boğazdan gelen bir gülme sesini duyduğunda otuz metre kadar ilerlemişti.

Ses çok hafif olmakla beraber gene de duymuştu ve olduğu yerde kaldı, dinledi. Bir dakika kadar sonra tekrar yola koyuldu.

"Devam et," dedi bir ses, "ama bir yere gideceğin yok."

Ses kaba ve çirkindi. Tonkawa Kid idi bu. Ben Cowan onu göremiyordu ama kendisinin bulunduğu yeri gören bir yerde olduğunu farketmekte gecikmedi. Nerede idi bu herif?

Kendisini biraz daha ileri çekti kollarıyla, aklından çevresindeki bütün yerleri bir bir geçirdi. Kid tekrar konuştuğunda Cowan tüfeğini omuzlayıp sesin geldiği yere ateş etti.

Bir iki metre ilerden Kid tekrar güldü ve ateş etti. Bir mermi, Ben Cowan'ın hemen önünde, otların üzerinde derin bir iz açtı ve yüzüne toprak sıçrattı. Ben biraz ilerisinde ve sağındaki sathi çukuru gördü. Beş altı santim derinliğinde bir çukurdu ama yine de nisbeten siper bir yerdi. Ayrıca arkaya doğru daha da derinleşiyordu.

Tüfeğini bir sopa gibi kullanarak Ben Cowan aniden doğruldu ve ileriye bir hamle yaptı. Çukurun içine girerken arkasından patlayan silâhı duydu. Ayağından gelen müthiş acıya aldırmaksızın ileriye doğru ikinci bir hamle daha yaptı ve çukurun derin kısmına ilerlemeye gayret etti.

Otlar üzerinden gelen acele ayak seslerini duyunca hemen arkasını döndü ve silâhını hazırladı. Kızılderili silâhını önüne getirip meydana sıçrarken Cowan ateş etti.

Aynı anda solunda, atılan bir silâh sesi daha geldi kulağına.

Tonkawa'nın vücudu daha havada iken mermi ile birleşmişti, arkaya doğru bükülüp yere düştü. Hâlâ silâhını doğrultup Cowan'a nişan alma gayreti içinde idi, fakat sol taraftan atılan iki mermi daha vücuduna saplandı ve çukurun içine yuvarlandı ve Cowan'ın önüne kadar gelip durdu cesedi.

Cowan otların üzerinde yürüyen nal sesleri duydu önce, sonra şarkı söyleyen bir ses geldi kulağına: *"Loredo'nun caddelerinde yürürken, birgün Loredo'dan ayrılırken..."*

Çukurun kenarında bir at belirdi ve sırıtan bir yüz ona baktı. Gelen Bijah Catlow idi.

KISIM 3

Ben Cowan gözlerini açıp kararmaya yüz tutan, bir kaç bulut hariç hiç bir şeyin bulunmadığı tertemiz gökyüzüne baktı. Batmakta olan güneşin ışıkları bu bulutlardan kırmızı renklerle yansıyordu.

Yakınında bir şey kımıldadı ve başını çevirdiğinde ihtiyar Merridew'u ateşin yanında elinde bir kahve maşrapası ile gördü.

"En sonunda ayıldın, değil mi? Bir hayli kan kaybetmişsin."

"Galiba öyle oldu."

"Ama başardın," dedi Merridew. "İkisini temizlemişsin ve mermin bizimkiler olmasaydı bile Kid'i öldürmeye yeterdi... Belki tam zamanında olmasa bile."

"Size nereden çıktınız?"

"Dodge'a sürü götürüyoruz. Bijah senin atını görünce, dördümüz bu tarafa doğru yöneldik, sürüyü bırakıp

atın izlerini takip ettik. Başının derde girdiğini anlamıştık, atının öyle başı boş kalması ve tüfeğini kaybetmen bize bunu kanıtlamaya yetti.

"Sonra silâh seslerini duyduk, dikkatle yanaştık. Derilerini deldiğin Tonk'ları bulduk, bir zamanlar Arizona'-da bulunmuş olan bizim çocuklardan biri senin Tonkawa Kid'in peşinde olduğunu tahmin etti. O Tonk'ların Kid'in akrabası olduğunu biliyordu."

"Tam zamanında geldiniz."

Merridew omuzlarını silkeledi ve bir maşrapaya kahve doldurdu sonra içine büyükçe bir miktar viski doldurdu. Maşrapayı Cowan'a uzattı. "Bilmem... sen de işi becermiş gibiydin zaten."

Cowan viskili kahveyi içti ve kendisini daha iyi hissetti. "Kimin için sürüyorsunuz?"

Merridew başını kaldırıp baktı. "Kendimiz için... başka kim için olabilir? Büyük çiftlikler prim işini kaldırınca, kendimiz için sığır yakalamaya başladık." Kuşku ile Cowan'a baktı, "Yani haberin yok mu demek istiyorsun?"

"Bijah'ın sığır hırsızlığından arandığını mı? Duymasına duydum ama her duyduğuma da inanmam. Böyle bir şeye inanmak için Bijah'ın ağzından duymam gerek." Maşrapanın dibinde kalan son kahveyi de bir yudumda bitirdi. "Bana kalırsa Bijah da, başı boş sığırları damgalamakta diğerleri kadar hak sahibidir."

Johnny Caxton ateşe yaklaştı ve eyerden indi. Ben Cowan sarılıp bükülmüş boş kol yenine dikkat etti ama bir şey söylemedi. Johnny'i son gördüğünde adamın iki kolu vardı, fakat Johnny gene, her türlü durumda en iyi çoban olmakta devam edebilirdi.

Johnny ona bakıp, "Merba Ben, sana yiyecek veren oldu mu?"

"Henüz uyandım. İhtiyar bana özel kahvelerinden birini verdi."

Ben Cowan yaralı ayağını itina ile battaniyenin altın-

dan çıkardı. Birden aklına geldi ve kampa şöyle çabuk bir göz attı. "Siz çocuklar benim yüzümden bir gün geciktiniz galiba, değil mi?"

Bütün belirtiler ortada idi, soru sormanın gereği bile yoktu. Bir günlük, kaldı ki iki günlük bir kamp yerinin görünüşünü pek iyi bilirdi. Ayrıca bu sürüyü zamanında yerine götürmenin önemini de pek iyi biliyordu — Parkman ya da kanun engelleyemeden.

Johnny kahve güğümünü getirdi ve maşrapasını yeniden doldurdu. Ben acı ile elindeki kahveye baktı. Bijah çılgın herifin biriydi ama hırsız değildi... ya da şimdiye kadar hiç hırsızlık etmemişti. Bununla beraber yalnış sığıra damga vurduğu için, çok kişinin gereksiz yere kanun dışı ilân edildiğine de kaç kez tanık olmuştu. Bundan kurtulmanın tek çaresi ya büyük bir çiftlik sahibi olacaktınız ya da kendi sığırınızı kendiniz doğum yoluyla üretecektiniz.

"İki gün kaybettik," dedi Johnny, "biri seni bulmak için, diğeri de seni dinlendirmekle geçti."

Nöbetçilerin değişmesiyle birlikte Bijah geldi. "Merba kısa boynuz!" dedi. "şimdiye kadar nasıl oldu da o yıldızı vurmadılar hâlâ şaşarım."

Topuklarının üzerine çömeldi ve Ben Cowan'ı dikkatle inceledi, bir yandan sırıtıyordu. "Elinde benim için tutuklama müzekkeresi var mı?"

"Hayır. Olsaydı tutuklardım seni."

Bijah güldü ve bir sigara sarmaya başladı. "Hiç değişmemişsin." Diliyle kağıdı ıslatıp sigarayı sardı. "Kansas da başımız derde girecek mi?"

"Parkman'ı tanırsın."

Ateşten aldığı yanar bir dal ile Bijah sigarasını yaktı. "Dokuzumuz sürüyü buraya kadar getirdik, sürüyü kendimiz topladık ve damgaladık. Johnny kolunu kaybetti. Zenci Jim öldü bu uğurda. Bildiğimiz kadarı ile Jim'in akra-

bası yoktu fakat Leon River da sevdiği bir kız vardı. Biz de onun payını kıza vermeyi düşündük."

Ben Cowan kendisine uzatılan yemek tabağını aldı, "Bijah, Abilene'e doğru yolunuza devam edin. Kasabaya birkaç kilometre kala sürüyü durdurun, ben kasabaya iner duruma bakarım."

"Bear River Tom Smith'i tanırım," dedi Merridew "makul bir adamdır o."

Cowan bakışlarını ona çevirdi. "Smith öldü. Wild Bill Hickok'ı (1) marşal olarak getirdiler."

Catlow hızla başını kaldırıp baktı, "Silâhşor olanı mı? Ondan söz edildiğini duymuştum."

"Müthiş bir adam ve bunu sakın aklından çıkarma," dedi Ben. "bizim taraftan olanların çoğu onu pek önemsemiyorlar ama hiç olmazsa sen bu hatayı yapma."

"Başım şimdilik yeter derecede belâda zaten," dedi Bijah. "Kansas'a sadece bu sürüyü satabilme ümidiyle gidiyorum, başka bir şey istediğim yok."

Gecenin kaanlık mantosu, dünya üzerine inmişti. Gece nöbetçileri atlarının üzerinden başlarını kaldırıp kuzey yıldızına baktılar ve sürü başını, Kansas'a götürecek olan bu yıldız yönünde, yola koyuldular. Ben Cowan battaniyeleri içinde huzursuz bir şekilde döndü, zonklıyan ayağını rahatlattı. Yıldızlara bakıp kendi hayatını, Bijah'ın hayatı ile bağlayan garip raslantıları ve kaderi düşündü.

Bunu düşününce canı sıkıldı zira Catlow pervasız herifin biriydi, hiç bir şeyi umursamazdı — hayatı konusunda olmamakla beraber, kendisini yüzeyden tanıyanların çoğu hayatını bile hiçe saydığına inanırlardı. Kanunu falan da öyle pek umursadığı olmazdı. Fakat bu durumda Ben Cowan, diğer bir takım Texas'lılar gibi, Catlow'un haklı ol-

---

(1) Saket : ASEM Yayınları western dizisi ikinci kitap.

duğu kanısında idi — çünkü başı boş hayvanları yakalayanın damgalaması eski bir adetti.

Şafakla beraber sürünün arkasından yola koyuldular, Ben Cowan kendi atına binmişti ve zaman zaman yaralı ayağını oğuyordu.

Bir ara Bijah yanına geldi. "Ben, sürüyü yolun batısında tutuyorum mahsustan, böylece başımıza bir belâ gelmez sanırım."

"Belâdan kaçıyorsun bakıyorum da."

"Bu kez çocukların çok şeyi buna bağlı. Bu hayvanları bir araya getirmek için çok ter döktük. Benim umurumda bile değil, ihtiyar ile Rio Bray de öyle; fakat Johnny için durum başka, artık tek kollu kaldığına göre kendisine bir iş tutması için para gerek."

Sürünün tozundan kaçınmak için rüzgârın aksi yönünde ufak bir tepeyi çıktılar.

"Bir lokanta açmayı düşünüyor," dedi Bijah.

"Peki sen ne yapacaksın?"

Catlow ona çabuk bir göz attı. "Tekrar vaaza mı başlayacaksın? Allah canını alsın Ben, pekâlâ biliyorsun ki ben ya asılacağım ya da hapise gireceğim, onun için şimdi vaaz verip canımı sıkma."

"İyi bir adamsın Bijah. O şekilde ziyan olmayacak kadar iyi bir adamsın."

"Belki... Fakat Ben, biliyorsun ben doğuştan isyankârım. Akıllı olanımız sensin. Sen sakin yaşayıp daha kârlı çıkacaksın. Umutlamak istediğim tek şey, işin sonu geldiğinde, peşime salacakları sen olmayasın. Görevinden bir adım geri atmayacağın gibi, işin gereğini yapmaktan da çekinmeyeceksin, zaten ben de böyle bir şey yapmanı istemem... Ben de yolumdan dönmeyeceğime göre..."

"Biliyorum. Başka bir bölgeye naklimi istedim nasılsa, böyle bir şey olmasın diye. Ondan sonra belki birbirimizi bir daha da görmeyiz."

Bijah onun omzuna vurdu, "Hissi konuşma. Daha senin poponu dört ya da beş kez pataklamayı düşünüyorum." Bijah ona bir kez daha baktı, "Ben, Abilene'ne gelince ne yapmayı düşünüyorsun? Yardım edeceğini söylemiştin?"

"Önce Hickok ile konuşurum. Esaslı bir adamdır. Texas'ta ya da başka bir yerde olanlarla ilgili değil. Bütün istediği Abilene'de sükûnu sağlamaktır."

"Kasabaya girince hâlâ silâhları çıkarmak var mı?"

"O Smith'in zamanında idi. Wild Bill silâh taşıyıp taşımamanla ilgili değildir, yeter ki ateşlenmesin. Eğer silâh atmak istersen, onunla karşılaşmayı göze alman gerek; zira atarsan, onu hemen karşında bulursun."

"Smith iyi bir adamdı. Kızılderili rezervasyonları için Colorado'dan sığır getirdiğimizde onunla tanışmıştım." Bijah sürüden ayrılan bir sığırı çevirmek için tepeden aşağı at kopardı, sonra tekrar Ben'in yanına geldi. "Wild Bill nezdinde benim tarafımı tutmaya neden bu kadar heveslisin?"

"Beni dinler de onun için. Ben de bir kanun adamıyım. Ayrıca deliliğin aklına gelip de ona karşı silâh çekmek ister ve kendini öldürtebilirsin."

"Hatırladığım kadarıyla, sen taşıdığın o delikli demirle pek öğünürdün. Hattâ bir kez benden bile daha hızlı silâh çektiğini söyleyip hindi gibi kabarmıştın."

Ben güldü. "Ama sadece sana söyledim Bijah ve sen de böyle olduğunu biliyorsun. Ama sen vurulursan, bunu aile içinde tutalım olur mu?"

Catlow neşe ile güldü. "Zamanı gelince seni vurma arzusuna karşı koyamayacağımı biliyorum. Bir kanun adamı olarak oldukça iyi bir hedef olacaksın benim için."

Ben yaralı ayağını üzengiden çıkarıp sallandırdı ve ağrıya rağmen yüzünü buruşturmadı. Şikâyete hakkı yoktu. Bacağı sadece delinmişti. Arkalarda bir yerde Johnny tek kolla yola devam ediyordu. İki kol ya da tek kol;

Johnny iyi ve esaslı bir kovboydu ve şimdi de rahatsız bir eyerde oturan binici gibi, arabanın yarı vahşi atlarını sürüyordu.

Eyerinde arkaya dönerek Ben Cowan sürüye baktı. Bir araya toplanmadıkları zaman üç bin baş sığır oldukça uzun bir mesafe tutar ve bu sürüyü idare etmek elde bulunan bütün adamları işgal eder. Her kovboy için altı yedek atları vardı ve yeterli değildi, üstelik adam sayısı da yeterli değildi.

Genellikle üç bin başlık bir sürüye oniki ya da onüç kovboy gerekti. Texas'tan Kansas'a kadar olan sürücülük ücreti hayvan başına bir dolardı. Ama bunların durumunda hepsi sürünün sahibi olduğu için işçilik ücreti diye bir konu yoktu. Herkes kendi atını getirdiğinden, at alma gibi bir harcama da gerekli olmamıştı.

İkindiye kadar yola devam ettiler her gün ve genellikle ikindiden az önce hayvanları suluyorlar ve bir kaç kilometre daha gittikten sonra konmaya geçiyorlardı. Akşam üzerine doğru sulanmış sığır, ertesi sabah daha kolay yola koyuluyordu ve yola daha iyi gidiyorlardı, sabah sulanan sürüye nazaran.

1871 yılında Abilene, gelişmekte olan bir kasaba idi ama bu gelişmenin sonu görünmüştü, pek az kimse bunun farkında olmakla beraber, kasabanın ömrü bitmişti. Kasabadakilerin çoğu büyük sürülerle gelen sığır sahiplerinden nefret ediyorlardı — yalnız o yıl içinde Abilene'ne 600,000 baş hayvan getirilip satılmıştı — tabii o sığırları süren çobanlardan da nefret ediliyordu.

Kasabada çılgın ve vahşi Texas çığlıklarının bini bir para idi ve kasabanın daha oturaklı hemşehrileri onlara ikrah ile bakıyordu. Naralardan, çığlıklardan, at koşturan kovboylardan ve kasabayı bu hale getiren tozlu adamlardan kurtulmak istiyorlardı. Ve bir kaç ay sonra bunu istemediklerini bir bülten ile herkese duyurdular.

Bunun üzerine sığır sahipleri aralarında anlaşarak daha batıya Newton'a gitmeye karar verdiler. Böylece Ellsworth ve Dodge kasabaları ortaya çıktı. 1872 yılında Abilene hemşerileri onların geri gelmeleri için yapmadıklarını bırakmadılar ama artık iş işten geçmişti.

Fakat 1871 yılında kasaba hâlâ eski şaşaalı günlerini yaşıyordu ve marşal Hickok da, uzun boyu, mükemmel fizik yapısı, omuzlarına kadar inen kızıl saçları, itinalı dikilmiş elbiseleri ve her zaman harekete hazır silâhı ile bu şaşaanın ortasında, kasabanın caddesinde yürüyordu.

Kasabaya girdiğinde Ben Cowan'nın gördüğü ilk adam Hickok olmuştu.

Bir köşede durmuş caddenin her iki tarafına bakıyordu. Merchants Hotel'den (Mörçınts Hotel) çıkanları gözetliyordu. Siyah bir elbise, geniş kenarlı bir şapka ve iki fildişi saplı tabanca ile kırmızı ipek kuşağının arkasında sokulmuş gümüş kakmalı bir tabanca ile dimdik, heykel gibi duruyordu.

"Bay Hickok mı? Adım Ben Cowan'dır."

Hickok'ın gözleri Ben Cowan'ın yüzünden göğsündeki yıldıza kaydı. Sonra elini uzattı. "Merhaba marşal, size ne gibi bir yardımda bulunabilirim?"

Kısaca Ben Cowan Bijah Catlow ile sürünün durumunu anlattı. "O yöreleri iyi bilirim," dedi sonunda Cowan, "ve bu sığırların hepsi başıboş idi, yakalayanın damgalayabileceği cinsten. Bu işte bir ortaklığım falan yok fakat Bijah beni Cross Timbers'de ölümden kurtardı ve iyi bir adam olduğunu biliyorum."

"Sürü ile ilgili olarak elimizde bir yazı var ama Texas'ta olan beni ilgilendirmez," dedi Hickok. "Catlow'a, sürüsünü ağıllara getirmesini söyle. Kendisi ya da adamlarından biri burada belâ çıkarmadıkça kimse onları rahatsız etmeyecektir."

Hickok tekrar elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum Marşal. Sizden söz edildiğini duymuştum."

Ben Cowan atına doğru topallayarak ilerledi ve Drover's Cottage'a gidip kendisine bir oda ayırttı ve Tonkawa Kid hakkında raporunu yazmaya başladı. Raporunu tamamladıktan sonra posta arabası istasyonuna bıraktı ve telgraf ofisine gidip Fort Smith'e bir tel çekti.

Tekrar odasına dönüp banyo yaptı ve Merchants Hotel yanındaki Herman Meyers Elbise mağazasından aldığı yeni elbise ve çamaşırları giydi.

Drover's Cottage'ın lokantasında iken Bijah yanına geldi ve akşam yemeğine oturdular. "Sığır başına yirmi beş dolar," dedi Bijah, keyfinden ağzı kulaklarına varıyordu, "kazancımızı ona böldük, Johnny Caxton'a iki hisse vermeye karar verdik."

Elini göğüs cebine soktu. "İşte alıcı tarafından onaylanmış envanter defterimiz. Sürüye karışmış bir kaç Thumbling SS ile Ninety Fours sığırları bulduk, işte bedelleri. Bunu onlara gönderebilir misin?"

Ben, bir şey demeden parayı aldı ve onun mukabilinde bir makbuz yazdı. "Bana hakaret ediyorsun," dedi Bijah, "sana emanet edilen para, bankaya yatırılandan daha emindir. Senden makbuz isteyen kim."

Gözlerini kaldırıp Ben'e baktı sonra sırıtmaya başladı. Gülümsemesi alaylı bir hal alırken elini cebine sokup ikinci bir kâğıt daha çıkardı ve masanın üstüne koyup Ben'in önüne doğru uzattı. "Telgraf ofisine uğradım gelirken. Bunu sana vermemi söylediler."

Ben Cowan katlı kâğıdı açtı ve bir göz attı, sonra gözlerini kaldırıp Catlow'a baktı. "Gördün mü bunu?"

"Tabii, meraklı bir adam olduğumu bilirsin."

Ben gözlerini indirip okumaya başladı.

Birleşik Devletler Marşal Ofisi
Fort Smith, Arkansas

Bu yazıyı Bijah Catlow, Rio Bray ve İhtiyar Merridew için tevkif müzekkeresi olarak kabul edin. Hepsi cinayet ve hırsızlık suçundan aranmaktadırlar.

Logan S. Roots
B. D. Marşalı

KISIM 4

Dışarıda, caddede sarhoş bir kovboy atını dörtnal sürerek kuvvetli bir nara attı, Drover's Cottage yanından geçerken. İçerde, yemek odasında, patiska örtülerle kaplı masaların bulunduğu yemek odasında ise her şey pek sakindi.

"Seni tutuklamak görevim."

"Öyle."

"Allah kahretsin," dedi Ben, "gerçekten suçlu olsaydın seni tutuklardım. Ama şimdi seni Texas'a gönderecekler, mahkeme için, ve Parkman hâkime istediğini dikte ettirecek. Bunu yapmaktansa istifa ederim daha iyi."

Bijah Catlow sandalyesinin arkasına dayandı ve çevresine bir göz attı. Sadece masalardan bir kaç tanesinde oturan sığır sahipleri, celep ya da arazi spekülâtörleri vardı.

"Ben, sen bana şimdi bu yerin satabileceği en iyi yemeği ısmarlamak üzeresin, en iyi şarap ile birlikte... ve bana bu celeplerin çok yüksek zevkleri olduğunu söylemişlerdi. Ne de olsa," dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi, "beni tutuklayıp Fort Smith'e götüreceksin."

"Yaparsam Allah canımı alsın!"

"Bana bak. Kanun temsilcisisin. İstesen bile elinden başka bir şey gelmez. Şimdi istifa etsen bile kazandığın her şeyi berbat edersin. En iyisi beni tutuklaman. Hiç bir sakıncası yok."

Ben Cowan itiraz etmek için davrandı ama bunun hisleri ile içinden geldiği gibi hareket eden, kafası her şeye kızan ve başında deli rüzgârları esen Bijah gibi bir kovboy'un tam istediği şey olacağını düşünüp kendini tuttu.

"Peki Rio ve İhtiyar ne olacak?"

Catlow ona sırıtarak baktı. "Ha onlar mı? Ben, beni iyi tanımış olman gerekirdi. Telgrafı alalı bir saatten fazla oldu, zaten kampa gidiyordum, paralarını vermeye.

"Nasıl olduysa oldu çocuklar cebimde duran bu teli gördüler, şimdiye kadar nerelere gittiklerini kestirmeme imkân yok. Kaybedecek vaktin varsa onları arayabilirsin ama, İhtiyarı bilirsin bu bölgelerde onu kızılderililer bile bulamaz."

"Bijah aptallık etme. Şimdi sen de ortadan kaybol. Sana bir saatlik bir mühlet veriyorum. Seni iyi biliyorsam daha fazlasına zaten ihtiyacın yok. Bildiğin gibi mahkeme Parkman'ın dediğinden dışarı çıkmaz. O da senin asılmanı istiyor."

Catlow soğutulmuş şarap şişesini eline aldı ve bardaklarını doldurdu. "Bu garsonlar çok ağır." dedi ve gözlerini kaldırıp Ben'e baktı, gözlerinde şeytani pırıltılar vals yapıyordu. "Çok haklısın. Parkman beni astırmak için elinden geleni arkasına koymayacak ama unutma ki buradan Texas'a kadar çok uzuuun bir yol var."

İki hafta kadar sonra Ben Cowan karargâhta odasında oturmuş son raporunu yazarken başını kaldırıp baktı.

Roots gelip yanında durmuştu. "Ben, nakil isteğin geldi. New Mexico'ya transfer oldun." Dönüp dışarı çıkarken kapının yanında durdu, "Ha sahi, aklıma gelmişken söyleyeyim. Senin getirdiğin tutuklu... Catlow muydu neydi adı? Kaçmış."

"Kaçmış mı?"

"A - ha... dört ya da beş atlı, arabayı durdurup onu almışlar Texas yolunda."

"Yaralanan olmuş mu?"

"Hayır hiç kimse. Duyduğuma göre Catlow arabadaki herkes ile ahbaplık kurmuş, arabacı dahil ve hepsi onun kaçmasından büyük bir memnunluk duymuşlar. Arabayı durduranlardan birinin tarifini aldık maamafih. Catlow'a refakat eden memurlardan biri, arabayı durduranlardan birinin Rio Bray olduğundan emin."

Bijah Catlow haklıydı ... Texas'a kadar uzun bir yol vardı.

Bijah Catlow efsanesi bu olaydan çok önce başlamıştı ama bundan sonra çok daha büyük bir hızla büyüdü ve yayıldı. Houston and Texas Central soyuldu ve Catlow bu işin faili sayıldı. Bu işte parmağı olup olmadığı hiç bir zaman kesinlikle bilinmedi. Ama herkes bir tek şeyi kesinlikle biliyordu. Catlow Parkman'ı unutmamıştı.

Bir sonraki yıl Parkman Kansas'a üç sürü gönderdi ve daha birincisi Arizona'ya girmeden tamamını kaybetti. Biri sürüyü azdırıp tamamının kaybolmasına sebep oldu.

Hiç kimse tahminden öteye bir şey söyleyemiyordu. Üçbin baş sığırlık bir sürü öyle yer yüzünden kolay kolay kaybolmazdı, sanki yer yarılmış sürü içine girmişti. Ortalıkta bir tek iz bile yoktu.

Bu arada birdenbire Bijah Catlow'un kendi adına

bir markayı tescil ettirdiği duyuldu, Sekiz, Seksensekiz ve çubuk damgası idi bu. Ve bütün Texas'taki salonlarda, yemek arabalarının çevresinde erkekler bunu duyunca gülmeye başladılar. Zira üç sekiz ve bir çubukluk damga, Parkman'ın OP çubuk damgasını pek kolaylıkla kapatabilirdi... ve görünüşe bakılırsa onlar da tam bunu yapıyorlardı.

Catlow hiç bir zaman çiftliğinde yoktu fakat onun yerine Houston Sharkey (Huğstın Şarki) isimli çok sert, pek kabadayı bir adam her zaman için çiftlikte idi ama elinde de daima bir Winchester bulundururdu. Buna ek olarak bir takım kabadayı ve silâhşor kovboylar başkalarının sığırlarını, sekiz ve seksekiz çubuk çiftliği otlaklarından uzakta tutarlar ve kimseyi çiftlik arazisine sokmazlardı.

Çok kez kanun, Catlow'u aramak için çiftliğe geldi ve istedikleri kadar çiftliği aramalarına izin verildi.

Bir kez Parkman'ın bizzat kendisi adamları ile birlikte geldi ve bir sığırı kesip derisinin iç tarafından bakmak ve damgayı kontrol etmek istedi. Eğer damgada bir hile yapılmışsa bu şekilde belli olurdu.

Sharkey Winchester'ine bir mermi sürdükten sonra, "Tamam *Albay* Parkman," dedi, "işinize devam edin ve sığırı kesin ve hileli bir damga olması için dua edin, aksi halde sığırın yanına seni uzatacağım."

Parkman önce, bir kez Sharkey'ye sonra da elindeki Winchester'e baktı, sonra da gözleri yerde bağlanmış yatan sığıra kaydı. Bunun hileli bir damga taşıdığından emindi ama *ya bir de değilse?.*

Eğer damga hileli değilse o takdirde bu adamı hırsızlıkla itham etmişti ve bölgedeki hiç bir mahkeme Sharkey'yi cinayet suçu ile itham edemezdi. Hiç olmazsa o zamanki Texaslıların görüşü ile.

Parkman çevresine bakındı, tereddüt etti ve geriledi. Fakat hırsından kudurmuş gibi dönüp kendi çiftliğinin

yolunu tuttu; hem Catlow'u ve hem de Sharley'yi öldürmeye kararlı idi.

İki hafta kadar sonra uzun boylu, soğuk bakışlı bir Binici Nueces bölgesinin güney yolunu tutmuştu — Winchester'li, tabancası sarkık ve ayağına bağlı uzun boylu bir adam.

Bijah Catloê herhangi bir Meksikalı kadar İspanyolca konuşurdu. Özellikle *senorita*'lara karşı akıcı ve tatlı bir İspanyolcası vardı. Eagle Pass'da (İgıl Pas - Kartal geçidi) nehirin karşı yakasında Piedras Negras bölgesinde herkes tarafından tanınan ve sevilen bir adamdı. Kolaylıkla gülen, herkese dostça davranan, herkesin yardımına koşan, at değişi - tokuşu yapan ve içki ısmarlayan bu adamı bölgenin sakinleri aşırı derecede severdi. O kadar popülerdi ki uzun boylu, soğuk bakışlı adam kasabaya gelip soru sormaya başladığının saati içinde Catlow'a haber ulaşmıştı bile.

Parkman'ın peşinden kiralık bir katil gönderdiği haberi zaten dedikodu halinde de olsa kulağına gelmişti ve hiç olmazsa bu Meksika kasabasının yarısı bu dedikoduyu zaten biliyordu.

Matt Giles (Met Cils) metodik bir adamdı. Adam öldürme faaliyetlerine kuzey doğu Texas'ın Moderator ve Regulator kavgaları sırasında daha bir çocukken başlamış ve güney ordusundan keskin bir nişancı olarak mezun olmuştu.

İç savaş bitince ordudan tezkere almış ve tekrar Texas'a dönmüştü. Kiralık bir katil olarak, ağzı sıkı ve güvenilir bir adam olarak ün sahibi olmuştu. Parkman bundan önce de kendisini iki kez kiralamıştı.

Matt Giles, Catlow'u hiç görmemişti. Fakat onun hakkında anlatılanları dinlemiş, nasıl bir adam olduğunu öğrenmiş ve onun cepte keklik olduğuna karar vermişti. Piedras Negras'a gelir gelmez de Catlow'un yerini bulmakta gecikmemişti - zira Catlow günlük hayatın bir par-

çası olup herkes ondan söz etmekte idi.

Kasabanın kanunu Bijah'a müracaat etti... Gerçekte haftalardan beri birlikte oyun oynuyorlar, içki içiyorlardı, "Hapishanemiz," dedi, "bir hapis daha barındırabilir... gerekirse yıllarca. Bu adam - Senor Giles - onu tutuklayabilirim."

"Kendi haline bırak onu," dedi Bijah. "Beni istiyorsa ben de onun işini kolaylaştırırım."

Bütün hayatı, içinden geldiği gibi deli dolu hareketlerle ve düzensiz bir şekilde geçmiş olan Bijah Catlow, birden değişip dünyanın en düzenli hayatını yaşayan bir adam oluverdi. Belli saatte kalkıyor, belli saatte kantine gidip yemeğini yiyor, belli saatte Meksika töresine uygun siesta (öğle uykusu) yapıyor ve her öğlenden sonra belli saatte atını alıp egzersiz yapmaya çıkıyordu ve her kez aynı yolu izliyordu.

Piedras Negras ahalisi bu davranışları merak ve üzüntü ile izliyor ne olacağını bekliyordu. Bijah Catlow gerçekten gringo (Meksikalıların Amerikalılara taktığı isim) katilin işini pek kolaylaştırıyordu.

Giles duruma bakıp Catlow'un hareketlerini gözlüyordu. Adamı daha önceden tanımadığı için davranış ve hayatındaki bu değişikliğin farkında değildi. Metodik bir adam olan Giles için de bu kadar metodik hareketlerin anormal bir tarafı olamazdı ki zaten.

Dikkatle kantine giden yolu inceledi ama burada iyi bir siper yoktu. Ayrıca Bijah'ın kasabada çok dostu olduğunu da öğrenmişti; onu vurduktan sonra kaçıp kurtulması ona pahalıya mal olabilirdi. O yüzden öldürmeyi kaçış olanağı rahat olan ve bir tek atımla yapabileceği bir yere bırakması iyi olacaktı.

Kantine giderken ya da çıkarken Catlow'un çevresinde daima arkadaşları ya da ahbapları oluyordu. Kısa süre sonra iş için en iyi yerin Catlow'un atına egzersiz yaptırdığı yol olduğuna karar verdi. Bu yerde Giles'in istedi-

ği koşulları bulunduran bir tek yer olduğu da onun gözünden kaçmadı.

Catlow'un her gün izlediği yolun altmış metre kadar ilerisinde büyük kaya yığınlarının ve ağaçların bulunduğu bir yer vardı. Bunların arkasında da derin bir yatak görünmeden yaklaşma olanağı sağlıyordu. Sanki pusu için ısmarlama yapılmış bir yerdi burası.

Giles sabırlı bir adamdı ama hayal gücü hiç yoktu ve bu hayal gücünden yoksunluğu, kendi sonunu hazırlamıştı. Devamlı olarak Catlow'u gözlemiş, işi göreceği yeri seçmiş ve Piedras Negras'a gelişinin yedinci günü kimseye sezdirmeden kasabadan dışarı süzülmüştü. Kayaların arasındaki yerini aldı ve beklemeye başladı. Catlow'un başının geleceğini tahmin ettiği yere bir kaç kez nişan alıp kendisini alıştırdı — gerekli olduğu takdirde ikinci ve üçüncü mermilerini atacağı yeri kestirdi — genellikle ikinci ve üçüncüye gerek kalmazdı ama...

Birden uzaklardan Catlow'un geldiğini gördü, güzel, yağız küheylanın üzerinde, tatlı bir oturumla at biniyordu. Giles birden içinden kıskançlık duydu... *O ata sahip olursa ne iyi olacaktı!*

Tüfeğini kaldırıp beklemeye başladı. Bir kaç dakika sonra her şey bitmiş olacaktı.

Aniden yağız atın üstündeki binici atın başını çevirdi ve yoldan ayrıldı ve Giles küfür etti. *Bak hele anasını -!*

Bir an sonra arkasından bir ses, "Seni faka bastırdık değil mi?" dedi.

Ancak bir kaç kişi ölüm anının geldiğini anlayabilir, işte bu bir kaç kişiden biri de şu anda Matt Giles idi. Fena bir oyuna geldiğini anlamıştı ama iş işten geçmişti, fakat bundan yılacak adam değildi, şansını sonuna kadar denemeliydi, yerinde hızla döndü ve ateş etti.

İki mermi vücuduna girdi aynı anda; biri omuzundan girip içerde yolunu değiştirdikten sonra göğsünden çıktı, kırılmış kemik parçaları ile birlikte. İkincisi ise kaburga-

larına girmişti ve Giles hayatında ilk ve son kez olmak üzere Bijah Catlow ile göz göze geldi.

Kendi mermisi ise açık Meksika semalarında hâlâ bir yere gidiyor, vuracak bir hedef arıyordu galiba.

Parkman, dört direkli büyük yatağında yatmış tavana bakıp duruyordu. Sıkıntılı, huzursuz bir gece geçirmişti. Gerçekte Eagle Pass'da Giles'dan mektup aldığından beri her gecesi böyle idi. Giles, Catlow'u bulmuştu. Ve her gün Bijah Catlow'un ölüm haberinin gelmesini bekliyordu.

Artık yatakta kalmaya tahammülü kalmamıştı, yataktan kalkıp giyindi; mutfağa girerken aniden durdu. Masanın üstü pis tabaklarla doluydu ve hem de en iyi cins tabaklarıyla... Carolina'dan özel olarak getirttiği en iyi tabakları ile.

Hiç kimse, ama hiç kimse o tabakları kullanamazdı, tabii kendisinden başka ve o da yalnız evine özel kişileri davet ettiği zaman çıkardı o tabaklar ortaya.

Ayrıca aşçı da işinin başında değildi, halbuki bu saatte mutfakta olmalıydı — Parkman saatine bir göz attı — hiç olmazsa bir saatten beri işinin başında olmalıydı aşçı.

Parkman çabuk kızan bir adamdı ve şimdi de çok kızmıştı. Mutfaktan dışarı, adamlarının koğuşuna doğru çıktı ve birden durdu.

Bunda bir iş vardı — bir bit yeniği vardı bu işte.

Ağılda atlardan eser yoktu. Koğuş karanlık ve sessizlik içinde idi, koğuş binasının her penceresine dışarıdan bir battaniye asılmıştı. Kapının tokmağına bağlanmış bir ipin diğer ucu, başka bir kazığa bağlanıp, kapıyı sıkıca kapamıştı. Ayrıca kazığın üstüne konmuş çift namlulu bir av tüfeği, koğuşun kapısına yöneltilmişti. Ve tüfeğin her iki tetiği de o şekilde bağlanmıştı ki, kapının tokmağı ile oynandığı an, her iki namlu birden patlayıp, saçmaları kapıya ve tabii arkasındakiler üzerine boşaltacaktı. İşte bu nedenle kimse kapıya dokunmamıştı, demek ki içerdekilerin haberi vardı.

Parkman dikkat ve itina ile tüfeğin yanına yanaştı ve tetiklerin ikisini de serbest bıraktı. Sonra gidip koğuşun kapısını açtı.

"Burada ne biçim işler dönüp duruyor!' diye bağırdı adamlarına. "Allah canımı alsın ki bu gibi şakaları yapanı kovarım çiftlikten, ve de — "

Bu anda göz ucuyla evinin önündeki verandayı gördü, şimdiye kadar gözüne çarpmayan bir şey vardı orada. Orada, geniş verandada kendine özel ve sevgili salıncaklı sandalyesine oturmuş biri vardı... Parkman ona hırsla bağırdı ama cevap veren olmadı.

Nihayet kızgınlığını yatıştıracak birini bulduğu kanısıyla Parkman koşar adımlarla verandaya doğru gitti. Şapkasını gözleri üzerine indirip görünüşe göre uykuya dalmış olan bu yabancı, birini bekliyor olmalıydı.

Verandaya sıçrayarak çıkan Parkman şapkayı bir ucundan tuttuğu gibi çekip attı ve bütün kızgınlığını topladığı sesiyle, kükremek üzere ağzını açtı.

Ve Matt Giles'in ölüm soğukluğuna bürünmüş gözleri ile karşılaştı.

Akşam oluncaya kadar olan bitenin hikâyesi, kilometrelerce çevrede her koğuşta anlatılıyor ve herkes gülmekten kırılıyordu. Bir kaç gün içinde ise, kuzeye giden sürülerle birlikte olay yayılmaya başlamıştı.

Parkman, Bijah Caltow'u öldürtmek için peşine kiralık bir kaatil salmıştı ve katili kendisine iade edilmişti... Bir cesed olarak.

Bundan başka Bijah, Parkman'ın en iyi atlarını, kendi özel binek atı da dahil, hepsini yürütmüştü. Parkman'ın evinde, en kıymetli tabaklarında yemek yemişti. Parkman'ın adamları bile olayı naklederken gülmekten kırılıyorlardı.

Matt Giles'i gömerken mermi yerlerine dikkat edip fikirler yürüttüler. Catlow, kiralık katili faka bastırmıştı, ondan akıllı davranmış, arkasına çıkmış ve ona gerekli fır-

satı vermişti. Kiralık katilin arkasına dönerken vurulduğu pek aşikâr idi.

Hikâyenin arkası, Piedras Negras'tan gelmekte gecikmedi.

Bijah Catlow efsanesine böylece yeni bir bölüm daha eklenmiş oldu.

KISIM 5

Birleşik Devletler Marşalı Ben Cowan, Comanche'ler tarafından yapıldığı bildirilen bir sığır hırsızlığını tahkik etmek için sessizce New Mexico'ya geldi. Bu sığırlar, sonra Comancheros'lara (1) ve onlar aracılığı ile de New Mexico'daki celeplere satılmakta idi. Bir takım Texas'lılar bunu bir vesile addederek çalınan sığırları geri almak için New Mexico'ya at binmişlerdi. Childress ve Hittson küçük guruplar halinde bu bölgeye akmışlar ve çalınan sığırları geri getirmişlerdi. Tabii ki bu arada silâhlar ateşlenmişti ve daha da ateşlenecekti.

Cowan, Fort Smith'ten ayrılmadan önce Catlow'un, Matt Giles'i öldürdüğünü duymuş ve hiç şaşırmamıştı.

---

(1) Comancheros : Beyazlar ile Kızılderililer arasında ticaret yapan melezlere verilen isim.

Kanıtlaması imkânsız olmakla beraber, Parkman'ın bu işin arkasında olduğu pek açıktı. Giles, Catlow'un peşine salınacak adam değildi. Zira adam çok metodikti. Kendisi de metodik bir adam olduğundan, Catlow'a karşı metotdan daha fazla şeylerin gerekli olduğunu biliyordu. Bijah her şeye çabuk ve iş güdüsel olarak çare bulan, anında kurtuluş yolları bulabilen bir insandı. İç güdüsüne uyarak her şeyin doğru dürüst yapılma tarzını bir kenara bırakır, tamamen ve apayrı bir şey yapıp, karşısındakini şaşırtırdı.

Daha önceki ilişkileri ne olursa olsun şimdi her ikisi biribirlerinin karşısındaydı. Her şeyi hoşgörü ile karşılayan batı'da bile kişinin olaylara karşı göstereceği toleransın bir hududu vardı. Cowan'ın kendisi de bir kovboydu, sığır çobanı idi ve Texas'ın koşullarını ve törelerini iyi bilirdi. Catlow ve arkadaşları başı boş sığırları yakalayıp Kansas'a götürüp satmakta haklı idiler; Giles'in öldürülmesi ise apaçık bir nefsi müdafaa idi. Ama Catlow Parkman'ın binek hayvanlarını alıp götürmekle, kanun çizgisinin yanlış tarafına adım atmıştı.

Herkes bu olaydan haz duymuş eğlenmişti, fakat aynı zamanda onun bir hırsızlık olduğunu da kabul etmişlerdi. Loredo'da Catlow kendisini tutuklamaya kalkışan bir kanun adamını vurmuş ve hududu geçip güneye yerleşmişti. Bu duruma bakılırsa Catlow, bir kanun dışı olmayı benimsemiş, kabullenmişti.

Tren soygununun Sam Bass ve adamları tarafından yapıldığından Ben emindi fakat bu iş Catlow'un kucağına çıkılanmıştı — hiç olmazsa bazıları tarafından böyle kabul edilmişti.

Üç ay süre ile Ben Cowan, New Mexico'nun yalnız yollarında at bindi. Kanun kaçaklarını izledi, Apaçi'lerden kaçtı, sakin koyun sürücülerinin kamplarında ya da her şeyden uzak olan çiftliklerde yemek yedi ve gene yoluna devam etti.

Soranlardan kimine kendisi için yerleşmek üzere bir çiftlik yeri aradığını, kimine de Texas'tan sürü getirmek niyetinde olduğunu fakat New Mexico'dan sığır almanın olanaklarını araştırdığını, iyi fiyat bulursa alabileceğini söylüyordu.

Bunları, karşılaştıklarının ağızlarını yoklamak için söylüyordu — böylece satmak için Texas'tan sığır çalan Comancheros'lar ile karşılaşabilir ya da bir temas kurabilirdi. Bu konu üzerinde ısrarla durmayacak kadar akıllı idi ve zamanının çoğunu çevresini incelemekle geçiriyordu. Ve bütün ciddiyeti ile yapıyordu zira gerçekten kendisine bir çiftlik yeri aramakta idi.

Pecos ve Rio Grande nehirleri boyunca incelemesine devam etti, karşılaştığı çiftlik sahipleri, askerler ile konuştu fakat hiç bir zaman sığırlar hakkında bir soruşturma yapmadı. Fakat zaman zaman Texas'a dönüp sığır almak istediğinden dem vurdu ve sürü götürmüş olanlar ile su kuyularının bulunduğu yerleri tartıştı.

Bunlar uzun ve eziyetli yolculuklardı, kaynar güneş altında ve yakıcı rüzgâra karşı... Fakat bu yolculuklarda bölgeyi iyice öğrendi, çalınmış olan iki sürünün yerini buldu ve ana ofise bildirdi.

Kendi halinde ve kendi kendine yeterli bir adam olan Ben Cowan tabiat itibariyle sıcak kanlı, hoş ve iyi kalpli idi. Esaslı bir avcı idi fakat gereksiz yere öldürmezdi. Hem hayvan ve hem de suçlu insanları avlardı ama bir cani değildi. Yerinde kanuna karşı geleni öldürmekten de çekinmezdi, Tonkawa Kid ve diğerlerinin olayında olduğu gibi. Bununla beraber yaradılış itibariyle iz sürmenin inceliklerini bilen, izlenenin aklını anlayabilen bir avcı idi.

Yalnız bir adam olarak her zaman Bijah'ı kıskanırdı, onun kolaylıkla dostluk kuruşunu, kimseyi kızdırmadan ve gücendirmeden istediklerini yapabilmesini hep kıskanırdı.

Bir kez, henüz çocukken, bir adamın babasına: «Evet burası güzel bir ülke, ona bir diyeceğim yok, fakat dürüst insanlar için emniyetli bir hale getirilmelidir, kadın ve çocuklar için serbestçe yaşanabilecek bir ülke olmalıdır. Zenginlikleri sömürülecek bir bölge yerine, kalıp yerleşilecek bir memleket olmalıdır," demişti, "bir çokları gelip zengin oluyorlar ve sonra da çekip gidiyorlar. Ben ise kalmak, yerleşmek istiyorum. Kanuna, adalete ve evlerin kurulacağı bir yere ihtiyacımız var. *Evlere* diyorum, bina kasdetmiyorum."

Nasılsa o günden sonra Ben kendisini bu ideale hasretmişti. O da her yerde yükselen evler görmek istiyordu. Akşamları konuşacak ahbaplar, kendi çocuklarıyla oynayacak çocuklar istiyordu. Bunlar için de asayişin sağlanması gerekti.

Eline arasıra geçen günlük gazetelerden başka pek bir şey okuduğu yoktu. Ciddî ve düşünceli bir adamdı ama, bu sert yüzün arkasında derin bir espri duygusu gizli idi. Kendisini pek soluk ve silik bulanlar vardı hiç kuşkusuz. Ama gözünden bir şey kaçmazdı ve kalben sempatik ve anlayışlı bir adamdı, hattâ izlerini sürdüğü kanun kaçaklarına bile sempati beslerdi.

Yolda kendisini mutlu hissederdi, iz sürmesi güçleştikçe mutluluğu da artardı. Vahşi bölgeleri iyi tanırdı, kuşlarını, hayvanlarını değişen gölgelerini, ve yaşayan canlılarının törelerini bilir, anlardı. Yolda olan bir insanın suya ve yakıta; atı için de ota ihtiyacı vardı. Bunların hepsi sınırlayıcı faktörlerdi, kaçma olanaklarını sınırlayan faktörler.

Bir bölge hakkında genel bir bilgiye sahip olduktan sonra, insanoğlunun tabiatını, ihtiyaçlarını anlayan bir kimse için iz sürmek, yerde bir şey bulmadan bile olanaklıdır. Gerçekten vahşi bölgeleri bilen bir kişi nerede olursa olsun hiç yabancılık çekmez.

İnsanların davranışlarındaki çeşit gibi, arazi de çeşitli

şekillerdedir. Vadiler, tepeler, ovalar, sırtlar, su kaynaklarının yerleri ve suların akışları — bunların hepsi kendilerine özgü bir şekil izlerler. Bir klavuz ya da bir izci, özellikle kızılderili bölgelerinde, o ana kadar hiç görmedikleri bu bölgelerde rahatlıkla iz sürerler — çünkü onlar vahşi bölgelerin koşullarını bilmektedirler.

Devamlı olarak şehirlerde yaşayanlar havaya nadiren bakarlar... Yıldızları, bulut şekillerini bilmezler, bunların anlattığı şeyleri anlayamazlar, halbuki vahşi bölgelerde yaşayanlar bunları, onların kitap okuması gibi okur, anlarlar. Ben Cowan için geçtiği, at bindiği arazinin, her metresi, bir kitabın sayfası gibidir. Hangi hayvan ve böceklerin nerede bulunacağını bilir, kumda bulunan ufak bir izin anlamını söker. Bazı kuşların hiç bir zaman sudan uzaklaşmayacağını; bazı böceklerin günlük yaşantıları için susuz yapamayacaklarını; bazı hayvan ve kuşların da günlerce susuz yaşayabileceklerini ancak çevrelerinde buldukları bitkilerle idare ettiklerini bilir.

Böylece Ben Cowan yalnız tepeleri, dikkatli ve uyanık bir zihin ile, gördüğü her şeyi inceleyerek, dikkat ederek, birini diğerine ekleyerek... fakat hep uyanık olarak dolaştı.

Kasabaya at bindiğinde Tucson (Tusan) sıcak bir Temmuz güneşi altında kavruluyordu. Kasabada görülecek pek bir şey yoktu fakat bir aydan fazla bir süredir bir yatakta yatmamış ve bunun dört misli bir süreçte bir kaç binadan fazlasını bir arada görmemiş bir adam için kasaba elbette ki güzel görünürdü.

Beyaz şapkasının kenarı altından Ben Cowan kasabayı bir kez süzdü.

Kasabanın üçte ikisi düz damlı kerpiç binalardı. Ana caddede Sonora'dan henüz gelmiş yük mekkâreleri dizin dizin duruyorlardı. Bir katır mekkâresi de yüklerini boşaltmaya başlamıştı.

Ben atını ahıra bırakıp Shoo - Fly restoranına doğru

yürüdü. Burası oldukça dar fakat uzun, üstü örtülü dağınık masaların bulunduğu bir bina idi. Derin bir nefes alarak masalardan birine kendisini bıraktı ve menüye bir göz attı.

KAHVALTI

Kızarmış biftek ve barbunya fasulya,
ekmek, kahve, süt.

ÖĞLE YEMEĞİ

Iskara biftek ve barbunya fasulya, barbunya
plâki, yufkalı barbunya, çay, kahve ve süt.

AKŞAM YEMEĞİ

Saat dörtten itibaren fasulya

Ben acele ile raftaki saate bir göz attı: 15.45 idi.

"Iskara Biftek," dedi "ve de acele edin, vakit tükenmeden."

Meksikalı kız ona bakıp gülümsedi. "Kalmadı," dedi üzgün bir eda ile, "hepsi bitti."

"Bayan Wallen'e" — arkasından gelen bu ses pek yabancı değildi — "bu adamın benim ahbabım olduğunu — ya da son gördüğümde öyle olduğunu — söyleyin."

Bijah Catlow...

Ben başını kaldırıp baktı. "Otur Bijah." Ve Bijah iskemlesine otururken de ilâve etti, "tutuklusun."

Bijah güldü. "Masanın altında karnına yönelmiş olan elimdeki .45 öyle olmadığını söylüyor. Her ne ise şimdi yemeğini ye. Karnı boş adamları vurmaktan nefret ederim."

Ben'in omuzu üzerinden ince ve yanık bir kol uzandı ve bir tabak içinde ıskara biftek ve fasulya ile yufka ekmeği getirip önüne koydu. Diğer elde ise büyük bir kahve güğümü vardı.

KISIM 6

Bijah Catlow kollarını masanın üstüne koydu, şapkasını arkaya itti ve Ben'e bakarak güldü.

"Ye yemeğini *amigo*, ye de bu amca oğlunu dinle. Vaktini boşa harcıyorsun. O yıldızı pencereden dışarı at ve benimle gel... O işte yirmi yılda kazanacağın parayı, benimle iki haftada kazanırsın."

"Yapamam Bijah. Defterin dürüldü senin, görüldüğün yerde ve zamanda yakalanman için emir var."

"Dinle," dedi Bijah ve öne eğilip yakınlaştı. "Sana ihtiyacım var. Güvenebileceğim bir adama ihtiyacım var Ben. Tezgâhladığım bu iş şimdiye kadar olanların en büyüğü... Hiç biri bu kadar büyük olmamıştı. Bir tek iş ve yükü tutarız... hepimiz. Ama sana ihtiyacım var Ben."

"Olmaz."

"Aptallık etme evlâd. Bu işte ne kazandığını ve seni

biliyorum. Bu iş son iş olacak. Sonra Oregon ya da başka bir yere gidip kendime yeni bir hayat kuracağım." Aniden kulaklarına kadar kızardı ve utanmış bir hal aldı, Ben'in hatırladığı kadarıyla ilk kez olmak üzere, "Belki de evlenirim."

"Aklında biri var mı?"

Bijah ona seri bir göz attı. "Neden olmasın? Bak Ben, ben düşündüğün kadar aptal değilim. Evlenmek ve çoluk çocuğa karışmak istiyorum. O Parkman olmasaydı... Yani işleri karıştırmasaydı böyle olmazdı."

"Ama onun atlarını çaldın."

Bijah ona tekrar seri bir göz attı. "Eveet... zaten işi bozan da o oldu ya değil mi?"

"Sonra o kanun adamı var."

"Beni öldürecekti Ben. Beni tutuklamak istiyordu, ne bahasına olursa olsun. Ya ben ya O idi."

"Belki... ama kanuna karşı geldin. Çok garip, sizler kanuna karşı geldiğinizde kendinizi bir tabanca hedefi haline getirdiğinizi asla idrak etmiyorsunuz. Ve haklı olamazsın Bijah. Hiç bir zaman."

Ben kahvesinden bir yudum aldı ve: "Bijah teslim ol. Şimdi bana teslim ol, seni kendi elimle götürür ve dürüst bir şekilde mahkeme olmanı sağlarım. Teslim olmazsan beni kötü şeylere icbar edeceksin."

Bijah hüzün dolu gözlerle pencereden dışarıya baktı. "Ortada bu kız var Ben. Bekleyeceğini sanmam... veya aramızda beni ona bekletecek kadar çok şey yok henüz." Aniden güldü. "Allah canını alsın Ben, az kalsın beni razı edecektin. Tezgâhladığım işi az kaldı unutuyordum." Yüksek sesle kızdan kahve istedi. "Ben, ne dersin?"

"Neye ne derim?"

"Bu iş'e, benimle gel." Daha fazla eğildi. "Canın cehenneme Ben iş, bu memlekette bile değil."

"Başkasının kanununa da karşı gelmem Bijah bunu biliyorsun. Onların kanunu da bizimki kadar kutsidir. Ken-

di kanunuma saygılı olduğum gibi, başkasınınkine de saygılıyımdır."

"Haydi canım sen de, delilik bu-" Bijah somurtarak kahve bardağına baktı. "Zaten kabul edeceğini sanmıyordum Ben. Aynı tarafta olsaydık keşke."

"Keşke!"

Bijah başını kaldırıp baktı, gözlerinde gene şeytani pırıltılar dansediyordu. "Seni birinin öldürmesi gerek Ben. Korkarım ki bu ben olacağım."

"İnşallah denemek istemezsin. Çok iyi adamsın Bijah fakat senden hızlı silâh çekerim, unutma bunu."

"Kalın kafalı, sivri burunlu ihtiyar tilki seni!" dedi Bijah. Birden neşesi yerine gelmişti. "Buraya peşimden mi geldin?"

"Nasıl olabilir? Kimse nerede olduğunu bile bilmiyordu. Burada karşılaştığımızdan üzgünüm, zira seni tutuklamam gerek şimdi."

Bijah güldü, "O yumurta kafan bir seferinde, birden fazla yolu göremez. Allah kahretsin seni Ben, başımın cezası, kızımla tanışmanı isterim. Burada Tucson'da oturuyor."

Bijah elinin tersi ile ağzını sildi ve tütün kesesini çıkardı. "Beni pek tanımaz Ben. Sığır yetiştiricisi olduğumu sanıyor." Gözlerini Ben'in gözlerine dikip baktı, "Bu işten sonra olacağım."

Ben aniden yorgunluk hissetti. Bijah karşısında otururken mekanik bir şekilde yemeğini yemişti. Burada görmek istediği son adam Bijah idi halbuki. Ama bir kolayını bulursa onu tutuklamadan edemezdi. Bunu yapması görevi idi ve Bijah bunu kendisinden beklerdi ve bunun için de kendisine saygı duyuyordu.

Bununla beraber Catlow'u ikna etmeye çalışmanın da bir anlamı yoktu. Kaç kez denemişti bu yolu ve her kez de kaybetmişti. Bijah kafasına koyduğu her şeyi yapardı. Irlanda'lı, inatçı bir adamdı. Ben karşısında oturan en iyi

arkadaşına, çocukluk arkadaşına baktı ve birden bir gün aralarında esaslı bir mücadele, silâhlı bir mücadele olacağını kestirdi. Biribirlerine daima saygı duymuşlardı fakat ne yazık ki biribirlerinin karşısında idiler.

Catlow'un tasarladığı iş ne idi? — Memleketin dışında demişti, demek ki Mexico'da bir yerde olacaktı bu iş. Ve her iki memleketin ilişkileri de şu sıralarda pek iyi değildi. Diğer taraftan Catlow ise Meksikalılar ile iyi geçiniyordu — O onlardan hoşlanıyor, onlar da onu seviyorlardı.

Catlow'un tasarladığı ne ise, Ben onu engellemeli, ona mani olmalıydı. Bunun için de en kestirme yol, onu hapise tıkmaktı.

"Masanın altından tabanca tuttuğunu söylemiştin, inanmıyorum."

Catlow güldü. "Beni kanıtlamaya zorlama. Çizmemin üst koncunda idi, şimdi ise kucağımda. Bir dakika evvel ise kol yenimde idi, ama her zaman elimin altında idi, ya işte böyle," diye devam etti, "sana fırsat vermemek gerek. Çok iyi silâh çektiğini bilirim."

"Pekâlâ dediğini kabul ediyorum Bijah. Öyle ise silâhını teslim et, ben de seni tutuklayayım — geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmeden önce, pişman olmadan önce şimdi teslim ol."

Catlow birden ciddileşti. "Hayal kurma Ben. Tezgâhladığım bu iş — bunun gibi fırsat bir daha elime katiyen geçmez , senin de öyle. İşin kötüsü... Ben, maçaların sıkıştığı ana gelince, adamlarımın içinde güvenebileceğim bir tek kişi bile yok.

"Belki bir kaç tanesi sonuna kadar dayanır. Örneğin İhtiyar Tilki. Nehiri birlikte geçecek bir adam ama istediğim gibi değil. Çabucak değişen durumlara uyabilecek, ben olmadığım zamanlarda duruma hakim olabilecek biri gerek bana. Ve bu biri sensin."

Meksikalı kız bardaklarını yeniden doldurdu ve Ben

odaya baktı. Hemen hemen boştu oda ve konuştuklarını duyabilecek kadar yakında oturan kimse yoktu — yavaş sesle konuştuklarından tabii.

Hüzünle Bijah'ı, yapacağı işten vazgeçirmenin ya da durdurmanın hapisten başka bir yolu olmadığını düşündü.

Ve Bijah hapise bir oyun ile atılamayacak kadar akıllı idi.

Bir silâhlı mücadelenin de zamanı değildi. Esasen bu istediği son şey idi. Her şeyden önce Bijah'ı severdi, ona silâh çekmeyi kesinlikle arzu etmezdi; ikinci olarak... durumları Hickok ve Hardin gibi idi... hiç biri silâhlı mücadele istemezdi, biri kazansa bile sonunda gene vurulacağını biliyordu. Ben kendisinin, Bijah'tan daha hızlı ve daha iyi atıcı olduğundan emindi, ama aralarındaki fark kıl payından bile azdı. Bu ise önemli idi. Ayrıca Bijah Catlow'un gözü çok pekti. Ona kurşun yerleştirebilirdiniz ama sizi bunun için öldürebilirdi, sonunda. Yere düşerken bile ateş ederdi.

Ben Cowan silâhları çok iyi bilirdi ve .45'lik merminin insanı bir vuruşta aşağı indirmeyeceğini bilirdi. Bunu her kim söylemişse silâhları bilmediği meydanda idi. Eğer bir adam sizi öldürecek kadar kızmışsa ve üzerinize geliyorsa .45'liğin onu durdurması olanağı yoktur. Onu durdurabilmek için ya kalpten, ya beyinden ya da büyük kemiklerin birinden vurabilmeniz gerekir... hatta bazı hallerde bunun dahi yeterli olamadığı görülmüştür. Bunu kendi gözleriyle defalarca görmüştü ve Bijah Catlow böyle bir bahane ile durmazdı.

İki kişinin on metre kadar mesafeden biribirleri üzerine ateş ederek yürüdükleri ve altı mermiden dördünü isabet ettirdikleri, .45'lik lerle, bir olayı hatırladı birden.

Bijah tekrar masanın üzerine eğildi. "Dinle Ben, Tucson'da iken neden bir mütareke yapmayalım? Kasaba dışında iken istediğin zaman şansını deneyebilirsin."

"Olmaz."

Bijah ayağa kalktı. "Peki istediğin gibi olsun öyle ise." Elinde tuttuğu derincer, odada bulunanlar tarafından görülemiyecek kadar küçüktü ve iri elinde adeta yok gibi idi. "Otur oturduğun yerde."

Kapıya çıktı ve derhal gözden kayboldu. Ben Cowan da onu izlemek için bir davranışta bulunmadı. Henüz zamanı gelmemişti.

Fakat bu zaman gelecekti.

Uzun zaman yalnız yaşayan bir kişi, başkaları ile bir araya geldi mi ya çok konuşur ya da sessiz, bir kenara çekilip düşünür. Ben Cowan bu sonuncu tipten idi. İnsanlardan çok hoşlanmakla beraber, en kötü olanlarında bile takdir edilecek bir takım vasıflar bulmakla beraber, kendi halinde kalıp başkalarını dinlemeyi ya da olaylara seyirci kalmayı tercih ederdi.

Catlow'u ilk görenler onun sert ve tehlikeli bir adam olduğunu anlarlardı. Fakat Ben'in durumunda ise, sadece eski kulağı kesikler onun ne menem bir adam olduğunu ilk bakışta kestirebilirler, ondan uzak durulması gerektiğini anlarlardı. Gerçekten tehlikeli olan bir adamın, bunu göstermediği bir gerçektir.

Kaldırımın kenarına kadar gelen Ben kalabalık olan caddeye bakıp kasabayı içine sindirmeye çalıştı. Gözleri, kulakları ve burnu uyanıktı ve başka bir şey daha vardı... bazı insanlara özgü olan bir altıncı histi bu, havadaki değişiklikleri ve hareketleri hisseden önceden kestiren bir his.

Bijah Catlow gözden kaybolmuştu fakat karşıda kendisine aldırmaz gibi görünen Meksika'lı onun bir adamı olabilirdi.

Ben cebinden bir püro çıkardı ve yaktı. Acelesi yoktu, her şeyi bilerek yapan bir adam olarak Catlow'u tutuklayabilmenin esaslı bir hileye dayanması gerektiğini biliyor-

du. Bijah'ın Tucson'da dostları olduğu muhakkaktı. Diğer taraftan halkın büyük bir kısmının kanuna karşı pek sempatisi de yoktu; geri kalanları ise, herkesin kendi atını eyerlemesi gerektiği prensibine inandıkları açıktı.

Kaliforniya'daki öç komiteleri ile Texas'taki rencer faaliyetlerinden kaçanlar, bu kasabanın nüfusuna katkıda bulunmuştu ve insanları sert karakterli kimselerdi, bir değişiklik olsun diye arasıra kızılderililerle savaşırlardı.

Kasaba bir hayli eski idi — Santa Fe kadar olmamakla beraber; 1768 yılında bir kızılderili köyünün yanında kurulmuştu. Anza, California'ya gitmek için buradan geçerken, burada İspanyolca konuşan insanlar ve kızılderililer ile karşılaşmıştı.

Ben Cowan'ın tasarladığı bir plânı yoktu henüz. Catlow bir kızdan söz etmişti ama Ben ondan uzak kalmayı tercih ederdi. Bijah kızla tanışmasını istemişti ve bunda da hiç kuşkusuz samimi idi fakat Ben kadınların yanında kendisini huzursuz hissederdi; bar kızları dışında tanıdığı pek az hanımefendi vardı.

Annesi doğumunda ölmüştü. Bir çiftlikte erkekler arasında büyümüştü. Meksikalı bir kadın kendisine süt vermişti. Ama o gittikten sonra istediği gibi yaşamış, serbestçe her yere girip çıkmıştı. Kaldı ki Bijah'a kelepçeleri takınca yanında gözleri yaşlı tanıdık bir kadın olmasını istemezdi.

İşin esasına bakılırsa buraya Catlow için gelmemişti, esas peşinde olduğu adam bölgede bir yerde idi. Apache bölgesinden geçerek Ben onu Salt River Canyon (Salt Rivır Kenyın - Tuzlu Nehir Kanyonu) yakınına kadar izlemiş ve kuzeyde bir yerde izini kaybetmişti. Fakat bu yönde gittiğini biliyordu.

Fort Apache'de iken Miller isimli bir asker kaçağının ordu maaş arabasını durdurup dokuz bin doları aldığı kendisine haber verilmişti. Daha önce Tucson'da bir kardeşi olduğundan söz ettiği de kendisine bildirilmişti.

Ben Cowan sonra tekrar izini bulmuş ve adamı kasabaya kadar izlemişti. Fakat Miller (Milır) kasabaya girince gene gözden kaybolmuştu.

Cowan kendi kendine karar verdi: Önce Miller'i sonra Catlow'u tutuklayacaktı.

Ben caddeye inip yürümeye başladı. Akşam yaklaşıyordu ve arabalar birer ikişer gözden kayboluyorlardı. Bir kaç erkek kasabanın Barrio Libre — Serbest Mahalle denen kısmına doğru gitmeye başlamışlardı bile. Ben önce bu mahalleye doğru baktı sonra dönüp Quartz Rock Salonuna (Kuartz Rak) girdi.

İçeri girerken başını kaldıran Barmen onu gördü, gözleri yıldıza kaydı fakat bir şey demedi.

"Bira olsun," dedi Ben ve ekledi, "Silver City'deki bir arkadaşım buraya uğramamı söyledi.'

Barmen birayı bardağa doldurdu ve Benin önüne doğru sürdü bardağı.

"Adı Sandoval," dedi Ben.

Barmen, bira bardağını kaldırdı ve altını silmeye başladı. "Öğrenmek istediğin ne?"

"İsmi Miller. Başka isimleri de olabilir. Son iki gün içinde kasabaya geldi. Burada bir kardeşi olabilir."

Barmen bardağı masaya koydu. "Aradığın başka kimse de var mı?"

Ben Cowan hiç tereddüt etmeden, "Aramıyorum, onu istiyorum." dedi.

"Kardeşi değil... Kayınbiraderi ve de Miller'i hiç sevmez — ama yapacağı başka bir şey de yok adamın. Miller kötü bir herif." Barmen kalın kollarını barın üstüne koyup Ben'e doğru biraz daha eğildi. "Ama bu kez davranışlarına dikkat etmesi gerek. Bijah Catlow, Cord Burton'a kur yapıyor."

"Cord mu?"

"Cordelia'nın kısaltılmışı, Moss Burton'un kızı. Moss ise Miller'in kayın biraderi. Duyduğuma bakılırsa Catlow sabırsız bir adam."

Ben Cowan birasından bir yudum aldı. Demek ki beklemesi gerekli değildi. Her şey onu Bijah Catlow ile karşı karşıya getiriyordu.

Birasını bitirdi ve barın üstüne bir beş dolarlık bırakıp dışarı çıktı. Yolda giderken Miller hakkında bildiklerini bir kez daha aklından geçirdi.

Adam maaş arabasını pusuya düşürüp soymuştu. İzini sürerken onun dikkatli ve tehlikeli bir adam olduğunu anlamıştı. Böyle bir adam Catlow'un kendisi için tehlike olduğunu sanırsa, bunu onun yüzüne karşı söylemezdi. Bekler, gözetler ve ilk fırsatta onu vururdu.

Bijah sert ve kabadayı bir adamdı ama pervasızdı da. Miller'in ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyor muydu acaba?

KISIM 7

Ben Cowan olayların hızla, plânlarında olmayan bir şekilde geliştiğini esefle görüyordu. Bijah'ı tutuklayıp başı daha fazla derde girmeden onu bir kenara çekmek istediği bir gerçekti. Bijah'ın da kabul ettiği gibi onu tutuklamak görevi idi. Bununla beraber daha önce yapması gerekli bir iş daha vardı. Miller'in tutuklanması öncelik kazanmıştı. Fakat şimdi Miller'in izi gene kendisini Catlow'un karşısına çıkarmıştı.

Başkaca bir soruşturma yapmadığı gibi Miller ile ilgilenmedi bile. Tucson büyük bir kasaba değildi ve öğrenmek istediklerini sadece çevresini dinleyerek ya da arasıra dikkatle söylenmiş birkaç kelime mırıldanarak öğrenmesi olanağı vardı.

Moss Burton'un sevildiği ve sayıldığını öğrenmişti. Adamın bir saraç dükkânı vardı. Çevredeki birkaç maden

ocağında da hissesi bulunuyordu. Kasabalıların çoğu zaten bu madenlerde hissedardı. Kızı Cordelia'dan başka iki de küçük oğlu vardı. Karısı Anglo - Saxson gurubu tarafından ilk organize edilen okulda bir süre öğretmenlik yapmıştı.

Burton'dan söz ederken Miller'in isminin anılması olağandı. Miller sert bir adamdı ve Burton ise bir silâhşor değildi, bu nedenle Miller istediğini kolaylıkla yaptırabiliyordu ve bayan Burton'un kız kardeşi ile evlenmişti.

Geçen iki gün içinde Ben Cowan, Miller'in atını muhafaza ettiği yeri, dostlarının kimler olduğunu ve Barrio Libre'de hangi yerleri diğerlerine tercih ettiğini öğrenmişti. Genç bir Meksika'lı dul ile ilişkisi olduğunu ve yakında bir belâ beklediğini de öğrenmişti. Zira bu durumu kadının kardeşleri kabul etmemişlerdi.

Ben, Miller'in Tucson'a kadar izlenmiş olduğundan kuşkulanmadığını biliyordu. Adam sadece yaradılışı itibariyle dikkatli idi... fakat Ben Cowan işleri oluruna bırakacak bir adam değildi. Miller'i yakalamak istiyordu ve mümkünse canlı yakalamak istiyordu.

Miller'i iki kez caddede görmüştü fakat her seferinde adam kadın ve çocuklara yakındı, onu orada tutuklamaya kalkışmanın anlamı yoktu. Ben Cowan sabırlı bir adamdı. Kasabadaki üçüncü gününde Cowan Meksikalıyı gördü.

Bir süreden beri koştuğu belli olan, çekiç kafalı bir beygire binmiş, caddeden geliyordu Meksika'lı. Elinde bir tüfek vardı, birinin kabzası önde diğerininki arkada iki tabancası olan iki kemer takmıştı ve göğsünde de çapraz konmuş iki fişeklik vardı. Geniş kalçalı deri pantolonunun paçaları, pek fiyakalı çizmelerini meydana çıkarmak için bir kaç yerinden kesilmişti. Mahmuzu ise pesolar kadar büyük ve çark şeklinde idi. Yüzünde büyük bir yara izi ile kalın bir palabıyığı dikkati çekiyordu.

Meksikalı Quartz Rock'a kadar sürdü atını ve orada indi. İçeri girerken tüfeğini elinden bırakmamıştı. Kısa bir an sonra Ben, bir Meksika'lı çocuğun salonun arka

kapısından çıktığını gördü. Boş bir evin kapı aralığına sinen Ben, bir püro yakıp beklemeye başladı. Biraz sonra çocuk geri geldi.

Ben adamın atını inceledi. Damgayı hiç görmemişti, bir Meksika damgası olsa gerekti. Görünüşünden beygirin çok uzun bir yoldan geldiği anlaşılıyordu, tabii adam da öyle. Kaya gibi bir herifti bu Meksikalı asker; uzun yolculuk, atta görüldüğü gibi onda pek belli olmazdı.

Asker mi? Acaba neye böyle düşünmüştü? Belli bir nedeni yoktu ama içinden böyle gelmişti... adamın askere benzer bir hali vardı. Ben içinden gelen şeyleri olduğu gibi kabul ederdi genellikle. Ve genellikle de pek pişman olmazdı.

Caddeden hızlı adımlarla yürüyen bir atın nal seslerini duyunca, kapının gölgesine daha da çekildi. Gelen Catlow idi ve O da salonun önüne gelip atından indi ve içeri girdi.

Catlow, çocuğun geldiği yönden gelmişti. Aralarında bir ilgi olduğu mutlak olmamakla beraber ne de olsa bir ihtimaldi.

Bu anda tamamen bir rastlantı olarak Ben sesleri duydu.

Kapısına sığındığı kulübenin iki adım ötesinde başka bir kulübe daha vardı ve pencerelerinden biri açık olan bu kulübeden geliyordu sesler. Bir kızın sesi idi bu.

"Akraba olabilir ama aramızda kan bağı yok Baba ve eğer sen ona gitmesini söylemezsen, ben söyleyeceğim."

"Dur, dur hele Cordelia, bunu yapamazsın! Nedeni olmaksızın bir adamı kapı dışarı edemezsin."

"Hırsızın biri O baba, belki de daha da kötü. Bunu sen de ben de biliyoruz."

Aralarında bir sessizlik oldu ve Ben Cowan bekledi. Kişilerin özel konuşmalarını dinlemekten hoşlanmamakla beraber bu kez dinlemek görevi idi zira muhtemelen sözünü ettikleri adam Miller idi.

"Baba, birinden ya da bir şeyden korkuyor... Önce pencereden bakıp çevresini kontrol etmeden katiyen sokağa çıktığı yok."

Babası bir kaç dakika cevaplamadı onu sonra: "Cordelia ne dediğini anlıyorum," dedi bir süre daha durdu. "Cordelia onu evden kovarım fakat ya gitmezse? Biliyor - sun harbe katılmadım... bir ya da iki kezden fazla silâh kullanmadım. Ayrıca kasabada bunu da söyleyecek yani ona evden gitmesini diyecek başka adam çıkmaz, bu koşullar altında, ama ben söyleyemem."

'Onunla çatışmanı istemem tabii."

"Gitmezse ne yapabilirim? Korkarım ki Cordelia bazen kadınlar erkeklerinden, sonunu hesap etmedikleri isteklerde bulunuyorlar."

Ben Cowan, şu an için Bijah Catlow, Meksikalı asker ve Miller ile olan ilgisini unuttu. Şu anda yandaki kulübeye girip onların kendisini akşam yemeğine davet etmesini rica etmeyi düşündü... Sonra Miller ile birlikte evden çıkarlar ve adamı kodese tıkardı. Ama bu delice bir fikirdi zira böyle bir şey yapmakla Burton'ları tehlikeye atmış olurdu ve masum insanlara böyle bir tehlike getirmeye hakkı yoktu.

Miller belâlı bir adamdı ve bulunduğu her yere belâyı da birlikte götürmek üzere doğmuştu. Ben Cowan bir an için Catlow ile Miller'i aynı evde olarak gözünde canlandırmaya çalıştı ama başaramadı. Zira Miller'in davranış ve tavırları Catlow'u harekete getirecek kadar rahatsız edici idi; ikisinin bir dam altında aynı anda bulunmalarına imkân yoktu.

Bir kapı kapandı ve Ben irkildi, sağına soluna seri bir göz attı... Öbür kulübenin kapısı mıydı acaba? Başkaca bir ses duymadı — sadece kösele üzerine vuran çekiç sesleri. Demek ki Burton'un eyer dükkânı burası idi. Kapıdan dışarı ilk adımını atar atmaz Cordelia Burton ile burun buruna geldi. Şapkasını çıkarıp kızı selâmladı.

"Pardon," dedi bir hayli sıkılmıştı. "Ben — "

Kız gözlerini önce onun bulunduğu yere sonra da açık duran pencereye kaldırdı, sonra başını sertçe çevirip hızlı adımlarla uzaklaştı. Tam konuşmaya hazırlanmıştı ama çenesini tuttu Ben ve olduğu yerde kala kaldı. Güzel ve alımlı bir kızdı bu Cordelia... Keza aklı başında ve ne yaptığını bilen bir havası vardı. Bir an düşündükten sonra bu kızın Bijahın hakkından gelebileceği kanısına vardı. Miller ise başka idi, tamamen başka bir yaratık.

Yaptığı işten utanç duyarak Quartz salonuna yöneldi. Kendisini aptal gibi, başkalarının konuşmasını dinlerken bu kıza yakalatmıştı. Üstelik kıza bir tek kelime bile söyleyememişti.

Topuklarından sesler çıkararak Cordelia Burton kaldırımda yürüyordu. Orada durmuş kendilerini dinleyen adamı gördüğünde bir hayli canı sıkılmıştı ama şimdi bu hissi dağılmıştı fakat şaşkınlığı devam ediyordu.

Adam bir yabancı idi... uzun boylu, geniş omuzlu. Kapının gölgesinde sadece onun çenesini görebilmişti ama kendisinden kibarca özür dilemişti, ona cevap vermemekle kalabalık etmemiş miydi? Kim olabilirdi bu acaba? Orada ne yapıyordu?

Bina boş idi. Yakınlarda bir şey yoktu... yeter ki adam Quartz Rock'ta birini gözetlemekle olmasın. Birden adamın göğsünde bir yıldız gördüğünü kesinlikle hatırladı.

Bu gibi yıldızlı adamlar Tucson'da pek sık görülmezdi ve onun gibi birini de daha önceden hiç görmemişti. Boş bir kulübenin kapısına sinmiş birini ya da bir şeyi gözetliyor olmalıydı. Kendi meselesine o kadar dalmıştı ki, konuşmalarını dinlediğini sanıvermişti birden, bunu idrak edince de kızardı, adama gerçekten kaba davranmıştı. Köşeye gelince durdu.

En iyisi eve gitmek olacaktı. Vakit bir hayli geç olmuştu ve dürüst kızlar bu saatlerde sokaklarda olmamalıydı. Bununla beraber merakını yenemeyip arkasına baktı.

Adam Quartz Bock'a gitmek için karşı kaldırıma geçiyordu. Aynı anda Bijah Catlow'un atının da salonun önünde bağlı olduğunu gördü.

Bijah'a sorup öğrenebilirdi — mutlaka göğsü yıldızlı uzun boylu yabancının kim olduğunu bilirdi Bijah.

Birden arkasından hızlı yürüyen bir atın nal seslerini duydu ve aynı anda yanında bir gölge belirdi. Korkusuna rağmen başını kaldırıp baktı ve çeneyi tanıdı.

"Af edersiniz hanımefendi. Bir bayanın dışarda olması için vakit biraz geç değil mi? İzin verirseniz sizi evinize kadar götüreyim."

"Teşekkür ederim."

Nedense içinin titrediğini hissetti — şimdiye kadar hiç duymadığı bir titreme idi bu. Fakat yürümesine devam etti, başı dik ve dümdüz ileriye bakarak. Bir süre sonra adam konuştu:

"Hanımefendi, biraz önce konuştuklarınızı istemeyerek duydum." Demek ki dinlemiş daha doğrusu duymuştu. Dudaklarını ısırdı. "İzin verirseniz, babanızı Miller'i kovmak için zorlamamanız gerektiğini söylemek isterim. Belki onu kovmaya kalkışabilir."

"Yaparsa?"

"Sonucun ne olacağını kendiniz tahmin edebilirsiniz. Miller onu vurur. Belki de onu herkesin önünde rezil etmeye kalkar ki bu daha da fena olur babanız için. Kadınları önünde bir erkeğin rezil edilmesi kadar korkunç bir şey yoktur dünyada... çoğu kez ölmekten daha kötüdür. Rezil edilince de eline bir tabanca alıp, Miller'in karşısına çıkmayı deneyebilir."

Cordelia az kaldı küçük dilini yutacaktı, bu kadar şaşırmıştı; ilk kez olmak üzere gururunun babasına nelere mâl olacağını açıkça görmüştü. Tabii ya, Miller istemedikçe bir yere gitmeyecekti ve babasının elinde bir tabanca ile Miller'in karşısına çıktığını düşününce kalbini buz gibi bir korkunun kapladığını duydu.

"Hiç, Hiç - düşünmemiştim bunu."

"Evet düşünmediğinizden eminim ve keza bu kadar geç kalmaya da niyetli olmadığınızı biliyorum. Ya bir sarhoş gelip size sataşmak isterse. Bu durumda benim ona müdahale etmem gerekir. O da buna karşı çıkarsa hanımefendi, ortada ölü bir adam kalır ve nedeni siz olursunuz."

"Babamla yalnız konuşmak istemiştim."

Evinin kapısına gelmişlerdi, ona doğru dönüp sordu: "Kimsininiz siz? Ne iş yaparsınız?"

"Ben Cowan... Bölgenin Birleşik Devletler Marşalıyım."

"Buraya, kasabaya birini tutuklamak için mi geldiniz?"

"Miller aradığım adamdır."

Miller mi? Öyle ise niye şimdiye kadar tutuklamamıştı? Bütün mesele böylelikle çözümlenmiş olurdu. Bunu söylemeye hazırlanırken Ben konuştu.

"Kimseye bir şey söylememenizi rica edeceğim. Yeri ve zamanı gelince onu tutuklayacağım, kimsenin hatta kendisinin bile incinmesini istemiyorum, tabii mümkün olursa."

Atının başını çevirdi, "İyi akşamlar hanımefendi."

Teşekkür etmesine bile fırsat vermeden caddenin yolunu tuttu. Bahçe kapısından geçip içeri girdi ve evin karanlığında durup arkasından baktı. Bir salonun penceresinden sızan ışıkta kısa bir an için gördü onu.

Bijah Catlow masaya oturmuş, sofraya tabak koyan annesi ile konuşuyordu. Dönüp Cordelia'ya baktı, "Az kalsın peşinden geliyordum, iyi bir kız bu saatte dışarıda yalnız başına dolaşmaz."

"Marşal Cowan da aynı şeyi söyledi."

Bijah şaşırmıştı. "Ben Cowan mı? Onunla tanıştın mı?"

Olanları anlatınca Bijah sordu, acele ile, "Benim için de bir şey dedi mi?"

"Hayır." Ama onun acelesi karşısında şaşırmıştı. "Biribirinizi tanıdığınızı bile bilmiyordum."

"Çocukluk arkadaşıyız. Çok esaslı bir adamdır. En iyisi," Kızı dikkatle süzüp sordu. "Cord, neden buraya geldiğini söyledi mi?"

Bir an tereddüt etti, "Hayır." diye cevapladı sonra da.

Babası yakında gelecekti, Miller de öyle ve Miller ile Catlow henüz tanışmamışlardı.

Birden kapı açıldı ve Miller içeri girdi — zayıf, çukur yanaklı, ekşi suratlı, kuşkulu gözlü bir adamdı bu. Catlow' a seri bir göz attı ve Cordelia onları tanıştırdı.

Catlow'un kolları masanın üstünde idi. Kalın kaşları altından Miller'i süzdü ve ilk bakışta adamı kafasına yerleştirdi.

"Mer'ba," dedi kısaca.

"Bay Miller halam ile evlidir." Cordelia, aralarında bir kan bağı olmadığının anlaşılmasını istemişti. "Birkaç gün için bizi ziyarete geldi."

Miller'in yüzünden, söylenenlerden hoşlanmadığı belli oluyordu,

"Birkaç gün mü?" dedi ve ekledi, "tahminimden fazla kalmam gerekecek."

Dışardaki verandadan bir ayak sesi duyuldu ve Catlow Miller'in hızla dönüp yüzünü kapıya verişine dikkat etti. Moss Burton içeri girdi.

"Güneye doğru gideceğim," dedi Catlow. Durumu çabucak kavramıştı, daha önce de söylenen bazı şeyleri hatırlamıştı. "Benimle gelmek ister misin?" Gözlerini Miller'in gözlerine dikmiş, dikkatle bakıyordu. "Bizim gibilerin dışarda yatıp kalkması daha sıhhidir."

Odaya çöken sessizlik Cordelia'nın nefesini tutmasına sebep olmuştu. Son tabağı masaya koymakta bile tereddüt ediyordu, ses çıkarmamak için.

"Hazır olunca giderim," dedi Miller.

Catlow tekrar gözlerine baktı adamın; gözlerinde alaylı bir pırıltı vardı.

"Öyle ise hazır ol hemen," dedi.

KISIM 8

Miller ihtiyatlı bir adam olmasına rağmen kızgınlığı şu anda kendisini boğacak kadar çoktu. Gözlerini tabağından ayırmamakla beraber, Catlow'un üzerine atılmamak için kendisini güç tuttu. Kendini zorlayarak ağzına bir lokma attı ve çiğnemeye çalıştı.

"Bu senin başının altından çıktı," dedi Cordalia'ya, "beğenmedim bunu."

"Tekrar bizi ziyarete geldiğinde," diye soğukkanlılıkla cevapladı Cordelia, "sizi görmekle seviniriz ... eğer Ellie halayı beraberinde getirirsen." Sonra sesinde açık bir kinaye ile, "Ha sahi nerede şimdi Ellie halam?"

"Kansas'ta."

"Onu görsek iyi olacak. Burada daima başımızın üstünde yeri vardır onun."

Moss Burton ellerini yıkamak için mutfaktan dönüyor-

du. Konuşmayı duyunca "keşke orada kalsaydım" diye düşündü.

Miller onu gördü ve onu itham etmeye başladı. Başkalarının hislerine pek aldırmamakla beraber Catlow, Moss'u bu müşkül durumdan kurtarmaya karar verdi ve Miller'in sözünü kesti.

"Nasıl olsa buradan pek hoşlanmayacaksın," dedi gülerek. "Cordie kendisine gerçek bir centilmen buldu."

"Bana ne bundan?"

Catlow gene güldü, bakışlarında ve sesinde alaycı bir ifade vardı. "Seni ilgilendirir diye düşünmüştüm. Bir kız hergün bir Birleşik Devletler Marşalı bulup arkadaşlık edemez de."

Miller'in az önceki kızgınlığından eser bile kalmamıştı şimdi.Onun yerine soğuk bir korku kapladı içini. "İnanamam buna," diye mırıldandı ve parmakları kahve bardağının kulpunu bulmakta güçlük çekti.

Ortada dolaşan lâfları pek iyi bilen Catlow.un aklına aniden bir fikir geldi. "Ordu maaş arabası Stein Pass yakınında bir asker kaçağı tarafından soyulmuş. Sen hiç orduda bulundun mu Miller?"

Miller korkusunu bastırmak hattâ yutmak istermişçesine kahvesini yudumladı. Fort Smith çevresinde olduğu sıralarda, Birleşik Devletler Marşallarının neler yapabildiğini görmüştü. Tucson'a gelmekle aptallık etmişti. Çok kimse burada bir kayınbiraderi olduğunu biliyordu.

Buradan gitmesi gerekti. Gitmek... ama nereye? Prescott'a gidemezdi - orada kendisini tanıyanlar çoktu. Peki ya Yuma? Ama Fort Smith'te bulunmuş biri kendisini orada görüp tanıyabilirdi. Ordu, personeline daima yer değiştirtirdi... ve federal bir hapishane düşüncesi üzerine sinirleri gerildi.

"O Marşal ile bir ilgim yok fakat kendi akrabalarım arasında istenmediğim de açıklıkla görülüyor." İskemlesini arkaya itti ve ayağa kalktı, gözleri, kendisine bakmakta

olan Bijah'a takıldı, adam durumdan zevk almıştı fakat her an harekete hazır bekliyordu. "Sen, tekrar görüşelim."

"Hemen şimdi kapının dışında istersen," diye Catlow aldırmaksızın cevapladı onu, "ya da yarım saat sonra Quartz Rock'ın önünde."

"Zamanı ve yeri ben seçerim," dedi Miller.

"Sen ve Matt Giles," dedi Catlow.

Miller gittikten sonra Cordelia sordu, "Matt Giles kim ola ki?"

"Tanıdığım biri. Miller'in de onu tanıdığını sandım."

Bijah, Cordelia'nın köşede duran gitarını aldı ve akord ettikten sonra önce "Buffalo Gals" ve peşinden de "Sweet Betsy from Pike" şarkılarını söyledi. Kovboyların arasında, kamp ateşlerinde ve koğuşlarda söylediği gibi tatlı ve yakıcı bir sesle söylüyordu. Her şeyi iyi yapan bir adamdı ve yaptıklarını kendisine özgü bir hava içinde yapardı.

Cordelia... kendi kendine düşündü, esaslı bir kızdı, asil kanlı, cesur, kendine hakim ve her şeyden çok bir hanımefendi idi. Acaba kendisi hakkında ne düşünüyordu, hiç bir fikri yoktu. Onunla tanıştıktan sonra ziyaret etmesi için izin istemişti ve ondan sonra da bir kaç kez evlerine gelmişti.

Şimdi ise uzaklara gidecekti ve ilk kez olmak üzere gitmek istemediğini şaşkınlıkla farketti. Bu kızla evlenmek istediğini Cowan'a söylediğini hatırladı, söylediklerinin her kelimesini içtenlikle söylemişti. Hayatı hakkında hiç bir şey bilmiyordu Cordelia. Kendisini, otlak ve çiftlik yeri arayan bir sığır yetiştirici olarak tanıyordu, Arizona'ya gelen bir kaç kişi gibi. Henry C. Cooker bir kez orduya satmak için büyük bir sürü getirirken, sürü azmış ve dağılmıştı. Azgın hayvanlar yatıştıklarında onları büyük bir otlakta bulmuştu Cooker ve orada hemen çiftliğini kurmuştu, Sulphur Springs Valley'de. Adını da Sierra Bonita Ranch olarak koymuştu. Bunu başlatan Cooker olmuş-

tu ve diğerleri de onu izlemişti. Sokaktaki çocuklar bile bu olayı bilirlerdi ve Catlow bir sığır yetiştiricisine çok benziyordu.

Hakkındakileri Cordelia'nın duyması olanağı pek yoktu, aynı şekilde babası da duyamamış olabilirdi. Zira Burton yalnız işiyle, eyerleri, gemleri ve çizmeleri ile meşgul olan, dedikoduya pek kulak kabartmayan bir adamdı; yemeklerini evinde yer, salonlara girip çıkmazdı.

Parmakları gitarın telleri üzerinde koşarken yakında atılacağı macerayı düşünmeye başladı. Kurduğu ekipte oniki kişi vardı ve çoğu yabancı idi, fakat mümkün olan azami dikkatle seçilmişlerdi. Bijah nelerle karşılaşacaklarını çok iyi biliyordu. Keskin bir zekâya sahipti ve bütün zekâsını bu işte kullanmıştı.

En ufak detayına kadar plânlamıştı. Plânları sadece güneye gidip parayı almayı kapsamıyordu. Kaçış şekli de sonuna kadar ve bütün ayrıntıları ile plânlanmıştı. Tabii bu kısım bütün faaliyetin en önemli ve en maceralı kısmı olacaktı. Az bir talih yardımı ile gidecekleri yere görünmeden varabileceklerdi ve her şey tasarladığı gibi giderse altını alacaklardı. En büyük tehlike kaçış aşamasında idi ve plânlarının en önemli ve ayrıntılı kısımlarını bu noktaya toplamıştı.

Altını alma sırasında yakalanırlarsa kurşuna dizilmeleri işten bile değildi; aksi halde bir Meksika hapishanesinde çürümeleri mukadderdi. Mahkemeler pek yavaştı ve hiç kimse başlarına belâ aramak için Meksika'ya gelen bir kaç gringo için acele etmeyecekti.

Adamlarının bir tek müşterek tarafı vardı, hepsi bir Meksika'lı kadar ve Meksika şivesiyle İspanyolca konuşurlardı. Ummamakla beraber bu durum, güneye doğru inişlerinde görüldükleri takdirde, işlerine çok yarayacaktı.

Adamlarından biri Tarahumara kızılderili melezi olup, yalnız vahşi hayvanların ve daha vahşi olan kızılderililerin bildiği bütün su kaynaklarını ve kayalardaki su tank-

larını biliyordu. Catlow ve adamlarının niyeti, ana yollardan uzak kalmak, kızılderililerden kaçınmak ve Sonora'nın kalbine kimseye görünmeden gitmekti.

Seçtiği adamların tümünün ağzı sıkı idi; bununla beraber onlara plânlarından ancak bir kısmını anlatmıştı — onların, şimdilik işlerine yarayacak bölümlerini. Kaçış yolunu bilen sadece kendisi idi ve adamlarından ancak ikisi onun sığır anlaşmasını biliyordu.

İçinden geldiği gibi davranan bir kişi olmakla beraber Bijah Catlow bu kez hayatının en önemli ve dikkatli plânlamasını yapmıştı. Bu vurgunu yapacak ve sonra bir kenara çekilecekti... Oregon'a ve sığır yetiştiriciliğine.

Burton'lardan ayrıldığında saat on'a geliyordu. Ön kapıdan çıkmadan önce lâmbayı Cordelia ile mutfağa göndermeyi ve ancak ondan sonra karanlıkta dışarı çıkmayı ihmal etmemişti.

Oturduğu eve geldiğinde İhtiyar tilki Merridew kapıda oturuyordu. "Marşal içerde... seninle konuşmak istiyor."

Ben Cowan karanlıkta salıncaklı sandalyede oturuyordu. Bijah lâmbanın camını çıkardı ve çaktığı kibriti lâmbanın fitiline değdirdi ve zayıf ışık, kemikli ve kuvvetli hatlı yüzünü aydınlattı.

"Beni içeri mi atacaksın?"

"Hayır," diye cevapladı Ben, "Sadece dostça bir öğütte bulunmak için geldim."

Bijah güldü. "Zaten senden ne beklenir. Şimdiye kadar vaazdan başka bir şey gördüm mü ki senden? Ne istiyorsun?"

"Miller... kendine düşman ettin adamı ve adam tehlikeli."

"O mu? Ufak lokma O. Başıma dert istemiyorum ama, isterse zararı yok."

"Onu küçük görme. Giles'ten daha tehlikeli."

"O ha?" Catlow inanmaz gözlerle tekrar etti. "Miller mi? Sen delisin be."

"Onu iyi tanıyorum. New Mexico'dan buraya kadar izini sürdüm onun. Adamın bir kurttan farkı yok. Bir yıl, gerekirse iki yıl bekleyebilir. Doğuştan nefret eden tiplerden Bijah. Biz hiç bir zaman öyle olmadık ve içi nefret dolu bir insan, en iyi katilden daha tehlikelidir."

"Yalnız bunları söylemek için mi geldin?"

"Daha ne istersin. Gölgelerden korktuğumu hiç gördün mü şimdiye kadar? Ama bunu iyi tanıdım. Dikkatli ol."

Catlow bir iskemleye oturdu ve sigara yaktı. "Pekâlâ sen söylüyorsan kabul. Onun üzerine bahse girerim kötülük yarışmasında, öyle ise."

"Onu tutuklayacağım fakat kimsenin olmadığı bir yerde yapmak istiyorum bu işi. Silâhlar patlarsa kimsenin yaralanmasını istemem. Onun için bekleyebilirim."

Bijah ayağından çizmelerini çıkarmaya başladı. Bir elinde son çıkardığı çizme, diğer eliyle ayak parmaklarını oğuşturup rahatlattı. Sonra çizmeyi yere bıraktı ve tabanca kemerini çıkardı, yatağının başucuna astı. Böylece tabancasının kabzası uyurken bile eline çok yakın bir yerde olacaktı.

Gaz lâmbası odanın köşelerine ve eski elbise dolabına belli belirsiz gölgeler yapıyordu. Odada pek az eşya vardı. Bir karyola, arkası dik bir iskemle, Ben'in oturduğu salıncaklı sandalye, bir elbise dolabı, bir masa ve içi su dolu ufak bir leğen. Kapının yanındaki köşede Bijah'ın eyer takımı, tüfeği, eyer heybeleri ve battaniyesi duruyordu.

Ben cebinden bir püro çıkarıp yaktı. Gözleri yerde duran eşyalara takıldı. Bir matara vardı ve henüz doldurulduğu belli idi. Bijah dışarda olduğuna göre adamlarından biri tarafından — muhtemelen Merridew — doldurulmuş olacaktı. Demek ki yola çıkıyorlardı.

"Senin şu tezgâhladığını söylediğin şeyden söz etmek isterim," diye konuşmaya başladı Ben, "başına belâ aradığının farkında mısın ?"

"Canın cehenneme," dedi Catlow, "kasabadan gitmek is-

tediğimden hoşlanacağını söyledin — kızımı evine götürdün ve kimbilir ona hoşgörünmek için neler yaptın. Maksadın ne be adam, kızı elimden mi alacaksın ?"

Ben Cowan başını salladı. "Böyle yapmayacağımı bilirsin. Sokakta kerahat vakti yalnız başına kalmıştı ... ayrıca babası ile aralarında geçen bir konuşmayı dinlerken yakaladı beni. Bu Miller'den söz ediyorlardı ... babasını ona öldürtmek için ters ters konuşuyordu adamla."

Ayağa kalktı. "Bijah ... Meksika'ya geçersen bu hükümet işi olur. Seni durdurmak görevim."

Bijah ona bakıp sırıttı, gömleğini çıkardı. Adaleleri aşırı şekilde gelişmiş bir adamdı. Çok kuvvetli olduğu belli idi ve bu kuvveti Ben Cowan çok iyi bilirdi. "Elinden gelirse durdur beni. Ama hâlâ benimle gelmeni isterim. Bu adamların hepsine bedelsin."

"İhtiyar tilkiyi geçebilmek için çok ekmek yemek gerek," dedi Ben. "O tilkinin ağa babasıdır. Onu Miller'in üstüne sal ve gerisini düşünme artık."

"Kendi lokmalarımı kendim yerim."

Ben şapkasını geçirdi başına. "Seni caydıramadığım için üzgünüm Bijah ama zaten başarabileceğime pek inanmıyordum." Elini uzattı. "Yakında görüşürüz gene."

"Karşılaştığımızda kulaklarına dikkat et yoksa çekerim onları. Bu benim için önemli bir iş Ben ve karşıma çıkma."

Ben Cowan dışarı çıktı, Merridew'un yanından geçti bir az ilerledi ve geri dönüp, kapının yanında karanlıkta oturan ihtiyarın yanına geldi.

"Miller'i tanıyorsun değil mi ?"

"Evet."

"Bijah'ın peşinde — er geç şansını denemek isteyecek."

"Catlow'un yardıma ihtiyacı yok."

"Biliyorum. Onu kanıtlayacak kadar yara izi var üstümde ama dört göz daima iki gözden iyidir."

Cowan yürüdü ve bir az ilerde duraladı. Her iki tarafa seri bir göz attı. Kendi arkasını da kollamak zorunda idi zira Miller ilk kez kendisini avlamak isteyecekti. Ama Ben

buna alışkındı — işinin niteliği gereği avcı, her zaman için av durumunda idi.

Bir an Cordelia Burton'u düşündü ve içinde bir şeyin burkulduğunu hissetti; evsiz barksız ve bir ev sahibi olmak için can atan bir adamın iç burkulmasıydı, bu. Karşısında O otururken yemek yemek kim bilir ne zevkli olurdu, lambanın yumuşak ışıkları yüzünde dans ederken...

Başını sallayıp bu karanlık düşünceleri dağıtmak istedi. Bir kanun adamı pek az para kazanırdı ... tabii bir adam daima bir arazi tapusu isteyebilirdi, şöyle serbest otlaklardan ... ve burada Arizona'da iyi otlaklar vardı. Zaman zaman bu iyi otlar üzerinde at binmişti.

Hemen hemen Shoo — Fly'a gelmek üzere idi. Yatağını orada bırakmıştı. Önünde, yerde iki adamın gölgesini gördü. Aniden bulutların arkasından çıkan ay, adamların gölgelerini önlerine düşürmüştü, aksi halde kendisini uyaracak hiç bir şey olmayacaktı. Gölgelere bakarken biri aniden kayboldu ve diğeri binaya doğru sokuldu.

Kendisini mi bekliyorlardı? Diğer adam binayı dolaşıp kendisini arkadan kıstırmak için mi kaybolmuştu? Sadece bir an tereddüt etti sonra topukları üzerinde dönüp Hanging Wall denen salona doğru yürüdü ve içeri girdi.

Kendi aralarında konuşan ve bara yaslanmış birkaç kişi ile masada oyun oynayan dört kişiden başka kalabalık yoktu salonda. İçeri girerken kendise bakanlardan biri Rio Bray idi.

Ben Cowan bir bira istedi ve bekledi. Birkaç dakika geçti, sonra kapı açıldı ve Miller içeri girdi. Bara doğru yürüdü. Ben Cowan'ı orada görünce adımları dolandı, sonra başını önüne eğip yürüdü ve bir az ötede bara yaslandı.

Şapkasını arkaya itti, gecenin serinliğine rağmen alnı ter içinde kalmıştı. Gözlerini Ben'inkilerden kaçırmak için ayrı bir gayret sarfettiği belli oluyordu. Miller'in kendisini salonda bulacağını beklemediği pek açıktı.

Ben önündeki biraya baktı. Miller'i istiyordu ve işte karşısında idi.

Şimdi tutuklasa ne olurdu?

KISIM 9

Miller kendisini tanıyordu ve onun üstüne gittiği an silâhına davranacaktı. Ben Cowan durumu bir kez daha tarttı ve beklemeye karar verdi.

Aralarında beş metre kadar bir mesafe ile diğer adamlar vardı. Rio Bray bakmakta olduğu kart oyununun oynandığı masanın öbür tarafına geçmiş ve bir yandan da Cowan'ı göz hapsine almıştı.

Ayrıca masada oturanlardan biri Milton Duffield (Miltın Dafiğld) isimli eski bir Birleşik Devletler marşalı idi. Duffield iyi bir adamdı, bir çok yerli dostları vardı fakat çabuk kızardı; silâhlar çekildiğinde ne yapacağı, kimin tarafını tutacağı hiç belli olmazdı. Ve üstelik çok içmişti.

Ben Cowan'ın aklına Shoo — Fly'da duran yatak takımı geldi, restoran kapanmadan gidip onu alması gerekti.

O zaman Tucson'da bir otel yoktu. Kasabada ahpapları olmayanlar gözlerine kestirdikleri yerde yatarlardı. Bir de boş olan birkaç kulübe vardı ve isteyenler buralarda da kalabilirlerdi — Catlow'un kaldığı yer de zaten bu gibi kulübelerden biri idi. Ama bunların boş olanları ağızdan ağıza yayıldığı için devamlı olarak içlerinde birileri bulunurdu daima. Gelip geçenlerin çoğu ya ahırlarda ya da bir kenarda duran arabaların altında yatarlardı.

Rio Bray yürüyüp yanına geldi ve bara yaslandı. "Mer'ba Marşal! Cross Timbers'ten çok uzaktayız."

Bray barın öbür ucuna doğru bir göz atıp Miller'e baktı. "Suçluluk hissi gerçekten insana hiç huzur vermez değil mi Marşal. İnsanı serin havada bile terletir."

Miller'in seri bakışı nefret ile dolu idi ama Bray ona bakıp sırıttı. "Yattığın yeri iyi seç Marşal. Buranın halkı bıçaklarını bıraktıkları yere pek bakmazlar."

Miller kadehini barın üstüne bıraktı ve kapıya doğru gitti. Ben Cowan arkasından baktı. Dışarı çıkınca adamın pusuya yatıp çıkmasını bekleyeceğinden emindi

"Bu akşam bir yere gideceği yok onun Marşal," dedi Bray gizlice. "Çevrede Apache'ler dolaşıp duruyorlar. Tucson şimdilik en emin yer. Ayrıca 5 inci süvari alayı bandosu yarın bir konser verecek ve dinlenecek kadar güzeldir. Onun için beklemeye değer."

Rio Bray'in birkaç kadeh attığı ve hafif de olsa kafayı bir az tuttuğu pek açıktı, bir az kinayeli olmakla beraber. Bray'in kendisinden hoşlanmadığını biliyordu ve buna pek aldırdığı da yoktu. Bray sert fakat iyi bir adamdı, durum ne olursa olsun er geç kanun dışına çıkacak bir adamdı.

"Evet bayım ... bir bando konseri! Burası basit bir kasaba değil Marşal. Daha geçen gün Mansfield isimli biri seyyar bir kitaplık kurdu ... ve ödünç vermek üzere bir sürü kitap topladı."

Rio Bray birasını yudumladı. "Burası gelişmiş bir metropolis. Bak şimdi beni dinle —"

"Özür dilerim." dedi Ben aniden ve arka kapıya doğru yürüdü.

Kısa koridoru geçti ve kapıyı hafifçe aralayıp iki yanına baktı ve sonra dışarı çıktı, yana çekilip duvara yaslandı, gözlerini karanlığa alıştırdı; bu arada da çevresini dinliyordu. Kuşkulandığı şeyden diğerleride kuşkulanmışsa, bir süre ön kapıdan kimse çıkamayacaktı. Zira Miller'in kapıdan ilk çıkana ateş edeceği malûmdu.

Ben binanın çevresini dolaştı. Gece sakindi. Kasabanın dışında bir yerde bir kurt uludu. Salonun yanında bir arabanın sığacağı kadar boş bir arsa vardı ve büyük bir yük arabası buraya park edilmişti. Silâhı elinde arabanın yanından geçti. Arsanın yarısına geldiğinde durdu ve caddeye bakıp görebildiği kadar inceledi.

Salonun karşısında bir kulübe vardı ve önündeki sundurmanın tamamı gölgede kalmıştı. Oraya doğru bakarken arkasında bir şeyi aniden kımıldadığını hissetti ve kendisini hemen arabanın üstüne attı. Önce arabaya çarpan mermiyi sonra da iki bina arasında gök gürültüsünü andıran silâh sesini duydu. Cevabî ateşi sadece bir an gecikti ve hızla arkasına doğru koştu, silâhı elinde ateşe hazır olarak.

Her yer karanlık ve sessizdi. Bekledi ve dinledi ama hiç bir ses duyulmuyordu, sonra uzakta biri güldü.
Ben Cowan tereddüt etti bu atışı izleyip ne olduğunu, özellikle komik tarafının ne olduğunu anlamak ya da komik bulanın kim olduğunu bulmak istedi ama aklı selimi bir kez daha galip geldi. Caddeye çıkıp Shoo — Fly'a doğru yürüdü. Yatak takımını aldıktan sonra kasabanın dışına yürüdü ve dikenli çalıların arasında kendisine uygun bir yer bulup uyku tulumunu yere serdi. Burada yanına gelmek isteyen, çalılar arasında ses çıkarmadan gelemezdi.

Uyandığında gün doğmuştu.

Tekrar Shoo — Fly'a dönüp eşyalarını bıraktı ve kahvaltı ısmarladı. Sonra dışarı çıkıp Hanging Wall'un arkasına gitti.

Kendisini öldürmeye gayret eden adamın ayak izlerini bulmakta hiç güçlük çekmedi, biri kendi ayak izlerinin tam üstüne gelmişti. Dikkatle izleri sürdü.

Kendisini vurmaya çalışan her kimse, binanın çevresinden gelmemiş bilâkis *kendisini salondan izlemişti.*

Tekrar Shoo — Fly'a döndü ve kahvaltısı gelince masaya oturdu. Yemeğini yerken salonda olanları tek tek göz önüne getirdi. Yüzleri gayet iyi hatırlıyordu fakat kimseden kuşkulanacak bir neden bulamadı. Belki kendisi arka kapıdan çıkarken Miller tekrar salona gelmişti.

Rio Bray aklına geldi ama üzerinde durmadı bile. Zira Rio, Catlow'a yakındı ve Catlow onun ölmesini istemezdi ... yoksa ister miydi ?

Bray'in gelişigüzel konuşması içkinin etkisi ile olabilirdi ama kasdi de olabilirdi. Yoksa Bray'in kendisini geciktirmesi için özel bir sebebi mi vardı?

"Kötü tarafın evlâdım" dedi kendi kendine, "herkesten çok kuşkulanıyorsun.'

Ama bu işte adamın kuşkulu olması gerekti.

Cordelia Burton adeti veçhile sabah erken kalkmıştı. Babası ise daha erken kalkmış ve her zaman olduğu gibi hiç gürültü etmeden dükkanına gitmişti, ne varki bu sabah daha erken davranmıştı. Günlük işlerine başladığında düşünceleri Bijah Catlow yerine bu kez Ben Cowan üzerinde toplanıyordu.

Yüzünü iyice görememişti, gözleri devamlı olarak şapkasının gölgesinde kalıyordu ama tekrar gördüğünde onu tanıyabileceğinden emindi ve onu bir kez daha görmek istiyordu.

Nasıl bir adamdı ? Sakin adamlara alışmıştı zira batı'lıların çoğu sakin, az konuşan kişilerdi, gereksiz yere konuş-

mazlardı. Göründüğü kadar kendisinden emin miydi acaba?

"Anne," dedi birden, "ben dışarı çıkıyorum."

Annes ona bakıp gülümsedi, "Bijah burada idi ... gün ışımadan önce uğradı."

"Bijah mı ?"

"O olmalı. Bunu arka kapı aralığına sıkıştırılmış buldum."

Cordelia notu aldı, nasılsa, bir gün öncekine nazaran daha az bir ilgi duyarak. Katlanmış kâğıdı açıp okudu :

Döndüğümde seninle uzun bir konuşma yapacağız. Yardıma ihtiyacın olursa, Ben Cowan'a müracaat et.

Abijah

Demek ki gitmişti. Yakında bir yere gideceğinden söz edip duruyordu zaten, Meksika'da bir işi olduğunu söylüyordu.

Onu özleyecekti. Zira Bijah kadar neşeli, heyecan verici ve matrak bir kimse daha görmemişti ... bununla beraber başı derde girdiği takdirde, Miller'in kendi ya da ailesinin başına belâ olması halinde sakınmadan yardım isteyebileceği, ondan başka kimsesi olmadığını düşündü.

Yardıma ihtiyacı olursa Ben'e gitmesini söylemişti. Bijah'ın çocukluklarından beri arkadaş oldukları söylediğini hatırladı ve Cowan'dan saygı ile söz etmişti. Şimdi bir yardıma ihtiyacı yoktu dolayısı ile Ben Cowan'a da ihtiyacı yoktu. Bununla beraber onun gün ışığında nasıl göründüğünü de merak etmekten kendisini alamadı. Yalnız çenesini görmekle bir adam hakkında pek çok şey öğrenmiş sayılamazsınız. Ama bu çene, sağlam ve kuvvetli bir karakterin belirtisini taşımakta idi, konuşması da bunu kanıtlamıyor muydu ?.

Dışarı çıkıp onu görmesi için yeterli bir mazareti vardı ama bu mazereti annesine söylemedi. Cordelia ondokuz yaşında idi ve bu yaştaki kızların hepsi evlenmişler ve çoluk çocuğa karışmışlardı; fakat Cordelia kendi isteği dışın-

da bir evliliğe sürüklenmek istemiyordu. Çok önceden kararını vermişti; istediği adamı bulamazsa, daha azına razı olmayacaktı. Bijah istediği adama benziyordu ama pek emin değildi bundan ve uyanık bulunması gerekli idi bu konuda. Bütün iyi vasıflarına rağmen, ki bir hayli çoktu bu vasıfları, Bijah Catlow'da kendisini rahatsız eden bir dengesizlik vardı.

Zaman zaman bir çiftlik kurmaktan, sığır almaktan ve bir şey yaratmaktan söz ederdi. Bunlardan söz etmesine rağmen ortada hâlâ bir şey yoktu, gerek kendisi gerek Bijah için bunların gerçekleşemeyecek şeyler olmasından korkuyordu. Bu sözleri, aklıselimini temsil ediyordu ve aniden Bijah'ın bunları gerçekleştirmek için hiç bir gayrette bulunmadığını hatırladı ... bir çok şey yapabilirdi ama bunları değil ... yeter ki ... Tozlu caddede yürürken aklına gelenler bunlardı.

Caddede Ben Cowan'dan eser bile yoktu. Bonesinin altından gözleri ile çevresini tarıyor, adamın olabileceği yerlere bakıyordu. Vakit geçirmek için insanların toplandığı yerlere bakındı. Atlar bağlandıkları yerlerde pinekliyorlar, şurada burada birkaç araba yüklerini boşaltıyordu.

Tucson'un güneyinde bir çiftliği olan bay Kitchen'in (Kiçn) dükkânına uğrayıp et almak istedi. Pete Kitchen Arizona'da büyük çapta sığır yetiştirme teşebbüsüne geçen ilk adamdı ve pek başarılı olmuştu. Zaman zaman domuzları Apache oklarına maruz kalırdı ve halk bunlara "Pete Kitchen'in iğnedenliği" deyip şakalaşırlardı.

İstediği eti sipariş etti ve general Allen'in Arizona'ya getirdiği bal arılarından konuştular. Bir yandan gözleri ile çevresini araştırmakta devam ediyordu. Kendisi de arıcılık yapmak istiyordu. 1872 yılında general Allen arılarını getirinceye kadar, Tucson'un bal ihtiyacı Rancho Tia Juana ile Baja California'dan getirilirdi.

İçinden Pete'e (Piğt), Ben Cowan'ı görüp görmediğini sormak geldi ama çenesini tuttu. Bir az daha sağdan sol-

dan konuştuktan sonra hazırlanan paketleri alıp çıkarken "Pete, kasabada olan yeni Marşal'ı gördün mü?" diye soruverdi birden.

Pete başını salladı. "Gördüm — gün ağırırken güneye doğru gidiyordu. Aklında yapması gereken bir işi olan bir adam hali vardı."

Gitmişti ... Belki de hiç geri gelmezdi.

Kitchen ona baktı, "Catlow'u mu düşünüyorsun? Marşal'ın ona yetişmesine imkân yok, üzülme."

"Hayır ... O değildi düşündüğüm. Ona verilecek bir haberim vardı da."

Pete işi ile meşgul olmaya başlarken, "Eğer çiftliğime uğrarsa ona söylerim, bu akşam çiftliğe döneceğim."

Cordelia Burton eve yöneldi. Bijah'a yetişemeyeceğini söylemekle ne kasdetmişti Pete acaba? Marşal'ın Bijah'ı izlediği fikrini veren ne idi Pete'e?

Bunun bir yanlışlık olduğu pek açıktı ama Cordelia gene merak etmişti.

Ben Cowan kendisine aradığı, peşinde olduğu adamın Miller olduğunu söylemişti ve Bijah, Miller'i marşal ile ilişkin olarak uyarmıştı. Bijah'ın bildiği bir şey vardı ve kendisi bunu bilmiyordu ama bu her ne ise Miller'i korkutmuş ve evden uzaklaştırmıştı. Bu bakımdan her iki adama da minnettardı.

Güneye giden yolu aklından geçirdi. Her kilometresi tehlikeler ile doluydu. Her kilometresinde Apache'lerin getireceği ölüm ve baskın ihtimali vardı. Güneyde yaşamak isteyenlerden sadece Kitchen başarılı olmuştu ama onun da evi bir kale gibi savunma olanağına sahipti.

Eve gelince bahçe kapısından geçip avluya girdi, babası burada çim yetiştirmeye çalışıyordu. Arkasına bakındı bir kez daha. Babası da Tucson'a bir takım doğu fikirleri getirmek arzusunda idi, bahçeye çim ekmek, ağaç yetiştirmek ve böylece bir miktar serinlik sağlamak istiyordu.

Ben Cowan da böyle olur muydu? Batı erkeklerinin çoğu daha çok yaşadıkları anları düşünüyorlardı. Kendince bunun nedeni, pek azının burada kalmaya niyetli olmasındaydı ... ya da kızılderililerle, kuraklıkla ve çeşitli felâketlerle devamlı olarak mücadele ettiklerinden çevrelerini güzelleştirmeye pek vakit bulamıyorlardı.

General Allen'in geldiğini duyduğunda yatmak üzere soyunuyordu.

Sık sık uğrar ve babası ile lâf lâf üstüne koyardı. Şimdi de onun sesini duyduğunda, dinlemek için durmuştu, zira adamda daima yeni havadisler bulunurdu. Ve şimdi de gene bir haber getirmişti.

"... on dakika kadar önce geldiler. O marşal, Catlow'un bileklerine kelepçe takmıştı. Hapse tıktı Bijah'ı."

Sesler bir mırıltı halini aldı ve sonra gene duyuldu, "Texas'ta aranıyormuş."

Bijah Caltow *tutuklanmış mıydı?*.

KISIM 10

Sabaha kadar haber bütün kasabaya yayılmıştı — Bijah Catlow tutuklanmıştı. Ve sonra Cord herkesin Bijah Catlow'un bir kanundışı, bir silâhşor ve bütün batı'da tanınmış bir adam olduğunu bildiklerini anladı.

Bu arada başka bir haber de yayılmaya başladı. Miller asker kaçaklığı ve cinayet suçundan aranıyordu fakat kendisi gözden kaybolmuştu, sanki hiç yokmuş gibi, böyle bir adam mevcut değilmiş gibi kaybolmuştu.

Artık Tucson'da herkes Ben'in, Catlow'u nasıl yakaladığını biri birine anlatıyordu ve bunu ilk kez anlatan da Catlow'un bizzat kendisi idi. Pek açık olan bir oyuna gelişindeki masumiyeti anlatıp kahkahalarla gülüyordu.

Güneye doğru açık arazide at binerken yolun üstünde yepyeni bir sombrero görmüştü, pahalı ve iyi cinsten bir sombrero. Meraklanan Catloê atından inmiş ve şapkayı almak için eğildiğinde arkasında bir yere gizlenmiş olan Ben Cowan hiç kımıldamamasını söylemişti.

Eğik vaziyette olduğundan, tabancası öne kaymış ve o pozisyonda tabancasını çekmesi olanağı kalmamıştı; doğrulup silâh çekmesi ve dönüp ateş etmesi çok zaman alacaktı. Bu kadar bir zaman da Ben Cowan gibi bir adam karşısında uzun bir zamandı. Catlow teslim olmuştu.

Ben Cowan kelepçeleri onun bileklerine taktıktan sonra, "Seni öldürmek istemiyorum Bijah," diye açıklamıştı, "ve kaçmak için çaba göstereceğini de biliyorum."

"Tabii, ne sandın ya," diye Bijah cevaplamıştı onu, "hududun öte tarafında yapacak işim var."

Ben Cowan tutuklamadan hiç söz etmiyordu fakat Catlow kendisini görmeye gelen herkese anlatıyor; onlardan da bütün kasabaya yayılıyordu. Herkes, ahırda, salonda ve sokakta Ben Cowanın eski arkadaşını nasıl bir zekâ oyunu ile bastırdığını, bir çöl tilkisini bile saklayamayacak kadar ufak bir çukurun içine yatıp nasıl Catlow'u beklediğini ve şapkayı almak için Catlow'un eğilmesini beklediğini anlatıp gülüyorlardı.

Hikâye güzel ve enteresandı. Ben Cowan birden kendisinin ünlü bir kişi olduğunu farketmeye başladı. Kasabadaki herkesin gözdesi olan Catlow'u tutuklaması, Bijah tarafından hoş karşılanınca, onlarca da hoş karşılanmıştı.

Üstü bir peçete ile örtülmüş bir sepet ile Cordelia Burton içeriye girdiğinde, Ben Cowan masada oturmuş raporunu yazmakla meşguldü.

"Marşal Cowan. Bu sepeti tutukluya verebilir miyim?"

Ben ona ciddi ciddi baktı. "Sepeti aramam gerek."

Gururla başını kaldırdı. "Bana güvenmiyor musunuz?"

"Hanımefendi, Bijah'ın olduğu işlerde kimseye güvenmem. Bir yılan kadar hareketli ve bir tilki kadar kurnazdır o."

Sepeti aradı, yarım elma payını, büyük bir tavuk budunu ve diğer çerezleri görünce ağzı sulandı.

Bijah Catlow yatağından kalktı ve demir çubukların yanına kadar geldi, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Hamfendi

beni böyle bir yerde göreceğinizi hiç aklımdan geçirmemiştim."

"Buraya girmek için bir şeyler yapmış olman gerek. Marşal'ın seni tutuklaması için elinde yeterli nedenleri olduğuna kaniyim."

"Tabii, nedenleri var." Gülerek minnettarlığını gösterdi ona. "O şapka numarasını nereden buldu dersin? Hiç böylesini duymamıştım. Yolda yepyeni bir şapka duruyordu ve çevrede bir tek kişi bile yoktu. Görünüşe göre biri iyi bir şapka kaybetmişti. Ben de onu almak için tam eğildiğimde, beni bastırdı."

"Ondan çok hoşlanıyorsun değil mi?"

Bijah ona seri bir göz attı. "Ben'den mi? Şimdiye kadar tanıdığım en iyi adam." Sonra kulaklarına kadar güldü, "Ama dur, bak bakalım sonunda kim kazanacak. Son gülen iyi güler derler."

Ertesi sabah kasabada yer yerinden oynadı. Zira Bijah Catlow gitmişti.

Ben Cowan ortalık ışıyıncaya kadar nöbette kalmıştı sonra yatağını hazırlayıp yatmıştı.

Bir saat kadar sonra hapishane bekçisi onu sarsarak uyandırdı. "Gitmiş! Catlow gitti!" dedi.

Hücre bomboştu.

Hapishane bekçisinin hikâyesi basitti. Kendi kızı kapıda göründüğünde kahve yapıyordu. Kapıyı açmış ve kızı içeri girerken yüzleri maskeli üç adam da beraber girmişti. Kendisini ve kızını bağlayıp ağızlarını tıkamışlar ve anahtarları aldıktan sonra hücrenin kapısını açıp hep beraber sırra kadem basmışlardı.

Kıza hiç bir surette kötü davranmamışlardı. Gerçekte, silâh tehdidinin dışında ona özellikle nazik davranmışlardı.

Kasabanın İspanyolca konuşan gurubu arasında pek hoşlanıldığını bildiği için Bijah'ın bunlarla ilişki kurduğu ve kızın ona yardımcı olmak için elinden geleni esirgeme-

yeceğini tahmin etti Ben Cowan. Silâh tehdidi sadece işin süsü idi. Bekçinin kendisi bile bu olaydan pek müteessir olmuşa benzemiyordu.

Kızgın bir şekilde Catlow'un yakalanışı için yazdığı raporu yırttı ve atını almak için ahıra yöneldi.

Atı ortalıkta yoktu. Ahır bölmesinin duvarında ise bir not iliştirilmiş kendisini bekliyordu.

Atını Kitchen'in çiftliğinden alabilirsin. Seni yaya bıraktığıma üzgünüm ama yapmam gereken bir iş var.

İmza falan yoktu. Geregide yoktu zaten. Bir saat içinde Ben CoWan, CatloW'un kasabada ne kadar çok dostu olduğunu anlayıverdi. Zira birden bire kasabadaki atlara bir şey oluvermişti. Yola çıkmaya hazır bir tek at bulamadı. Kime sordu, nereye müracaat ettiyse, atlar ya hasta idi, ya otlağa gönderilmişti ya da başka bir işte kullanılacaktı.

Fakat öğleden sonra birkaç kişi kendisine gelip atlarının hazır olduğunu söylediler. Ama o zamana kadar Catlow'un erişilemeyecek kadar uzaklaştığını kundaktaki çocuklar bile bilebilirdi. Kasabada gene herkes gülmeye başlamıştı.

Ben Cowan hapishanedeki üstü derin mahmuz yaraları ile dolu masaya oturmuş derin derin düşünüyordu. Miller ve Catlow elinden kaçmışlardı.

Bijah Catlow'un Meksika'ya geçtiğinden hiç kuşkusu yoktu. Cowan bütün ihtimalleri bir bir gözden geçirdi ve Miller'in de aynı yere gittiğine karar verdi. Bir asker kaçağı idi ve belki de sadece maaş dağıtan levazım subayının hareketlerini kollamak için orduya girmişti. Tanınması olanağı bulunan yerlerden uzak durması gerekirdi. Tucson'daki duruşu da belki Meksika'ya giderken dinlenmek amacına bağlı olabilirdi.

Bijah Catlow büyük bir vurgundan söz etmişti. İşin

mugalâtısını bir kenara bırakırsa bir at binimi mesafede Sonora ya da Chihuahua da onu enterese edecek ne olabilirdi? Dikkatle Ben, bütün ihtimalleri gözden geçirmeye başladı. Ama ortada parmak basacak bir şey bulamadı. Catlow'un ima ettiği kadar büyük bir para, konuşma şekli ve plânlaması şimdilik kendisine güvenli bir ip ucu veremedi.

Meksika'lı askerin gelişi ile plânları arasında bir ilişki olduğu pek açıktı. Yoksa bunun Meksika ordusu ile bir ilişkisi varmıydı? Belki bir maaş soygunu ya da ele geçirilmiş bir soygun malı.

Ne gibi bir yol tutacağını kestiremeyen Ben Cowan bu işe de tek bildiği usul ile başlamaya karar verdi. Sorular sormaya başladı. Şurada bir konuşmaya katılıyor, başka yerde ortaya bir takım laflar atarak konuşmayı istediği yöne çekiyordu. Meksika'daki son durum hakkında bilgi sahibi olmaya çalışıyordu.

Aramakta olduğu ip ucunu Allen'den elde etti. Shoo - Fly'ın tek rakibi olan Place'de Allen ile öğle yemeğinde konuşuyorlardı. Allen ona Juarrez'in ölümünden ve Lerdo'-nun cumhurbaşkanı oluşundan söz etti.

"Bildiğin gibi," dedi Allen, "böyle olacağını biliyordum ve bundan sonra gümüşün meydana çıkıp çıkmayacağını merak ediyorum şimdi de."

"Ne gümüşü?"

"Sebastian Lerdo Tejada güç günlerde Juarez'in sağ kolu idi ve Fransızların müdahelesinden önce Liberaller ve muhafazakârlar müthiş bir para sıkıntısı içinde idiler. Bu para yokluğunun tek ve en kolay çözüm yolu da ocaklardan yapılan sevkiyata el koymaktı ve Lerdo hızla harekete geçti. Bu sevkiyattan birinin ele geçirildiği gün, general Forey 30.000 fransız askeri ile 10 Haziran 1863 de Mexico City'ye girdi.

"Juarez derhal San Luis Potosi'ye kaçtı ve iki milyon dolarlık gümüş ve altın yüklü katır kervanı gözden

kayboldu. Bununla beraber 1867 de Juarez tekrar başkanlığa seçilip Lerdo da kabinesinde yer aldığı halde bile aralarında bir anlaşmazlık vardı. Daha sonra Lerdo, Juarez'e karşı başkanlık için mücadele etti ve kaybetti fakat âlî mahkemenin reisliğine seçildi ve Juarez'in ölümünde de Lerdo başkan oldu.

"Peki iki milyonluk gümüşten ne haber?"

"O iki milyonun bir kısmı altın idi. Olayın tamamını bilen kimseler bu konuda konuşmazlar. Lerdo hırslı bir adamdır ve bu hazine hakında bildiklerini kendisine saklamaktadır ve şimdiki gibi bir zaman gelinceye kadar da saklamıştır bu bilgiyi. Şimdi kendisi başkan ve Diaz gibi bir rakip karşısında bu hazine onun pek işine yarayacaktır."

Ben Cowan Allen'n anlattıklarını dinledi ve 1872 yıllarındaki Meksika politik durum ve politikacılarının davranışlarını tartıştılar bir süre.

Tucson'un bir çok nedenlerle o zaman, Amerika'dan çok Meksika ile ilişkileri vardı. Ve zaten daha birkaç yıl önce Meksika'nın bir parçası idi, kasaba nüfüsunun bir kısmı Meksika vatandaşı idi ve orada akrabaları vardı. Amerika'lıların bir kısmı İspanyol asıllı kızlarla evlendiklerinden Meksika'daki politik durum ile yakından ilgileniyorlardı.

Kabul edelim ki ... sadece bir faraziye olarak ... Lerdo iki milyon dolarlık hazineyi gizli yerinden çıkarmak ve Mexico City'ye nakletmek istemiş olsun.

Ufak bir ihtimaldi ama mümkündü ... gümüşün bulunduğu yere bağlı idi bu ... ve o Meksika'lı asker de sadece bir haberci olabilirdi, Catlow'a haber getiren biri.

"O gümüş — ortadan kaybolduğunda Sonora yakınlarında bir yerde mi idi?"

"Demek ki sen de duydun olayı? Evet orada kayboldu ortadan. Koca katır kervanı sırra kadem bastı. Ama bana kalırsa hazinenin yerini bilen varsa o da yalnız Lerdo'-

dur. Akıllı bir adamdır O," dedi Allen. "Zeki, muktedir fakat kendi halkının hislerini anlamadığını sanıyorum. Zira onlardan çok uzak yaşıyor."

Hava karardıktan çok sonra Cowan Quartz Rock Salon'da vakit geçiriyordu. Çevresinde konuşulanlara kulak kabartıyorfakat kendisi konuşmuyordu. Zamanı gelince yavaşça barmenin kulağına fısıldadı: "Bir Meksikalı asker vardı ... kasabanın yabancısı ... burada ve Hanging Wall'da görünürdü arasıra, Bijah Catlow ile de bir süre konuştu. Ne konuştuklarını çok merak ettim de."

Barmen bir an tereddüt etti, Ben'in soğuk ve dikkatli bakışları altında, "Bijah arkadaşımdır. Senin de arkadaşın olduğunu duydum ... sonra onu kodese attın."

"Dinle" dedi Ben yavaş ve yumuşak bir ses ile. "Bijah arkadaşımdır ama bir arkadaşı dinlemeyecek kadar da kalın kafalıdır ve bu yüzden de şimdi bir tuzağa düşmek üzere."

Cowan yalan söylememekle beraber kelimelerin anlamlarını bir az çekiştirdiğinin farkında idi ama söylediklerinin tam manası ile doğru olması ihtimali de vardı.

"Büyük bir işin peşinde, kendisinden çok daha büyük eğer onu durdurmazsam kendisini öldürtecek — ve nereye gittiğini bile bilmiyorum, "kaldı ki onu Meksika'da tutuklayamam zaten."

"Bak burası doğru işte."

Barın öbür ucundan bira isteyen birine servis yaptıktan sonra tekrar Benin yanına geldi. "Nereye gittiklerini ben de bilmiyorum ama o Meksika'lının birkaç kez Hermosillo'dan söz ettiğini ve bir de katır kervanı lâfının geçtiğini duydum," dedi ve devam etti, "Bijah'a yapacakları iş ne ise, katır kervanının Hermosillo'ya varmadan önce yapılması gerektiğini anlatmaya çabalıyordu."

Bu çok az bir bilgi, ufak bir ip ucu idi ama Ben Cowan daha önce de bundan çok az bilgi ve ufacık ip uçlarını birleştirip suçluları yakalamıştı. Bununla beraber Meksika'-

da bir yetkisi yoktu ve her iki ülke arasındaki ilişkiler iyi olmaktan çok uzaktı. Amerikan hükümeti ve özellikle marşal'ların bağlı olduğu daire kendisinin bu ilişkileri geliştirmesi için elinden geleni yapmasını bekleyeceklerdi.

Elinde esaslı bir delil olmamakla beraber Bijah Catlow'un, Başkan Lerdo tarafından çok önce gizlenmiş olan bir hazineyi çalmak için Meksika'ya geçtiği bir gerçekti. Bu nedenle onu durdurması gerekti. Amerikalı bir haydut tarafından yapılacak böyle bir soygun'un Meksika ile olan gelecek ilişkilerine büyük bir darbe indirecekti. Bununla beraber Meksika yetkili makamları tarafından işbirliği sağlayabileceğinden de pek kuşkulu idi.

Bijah Catlow'un büyük bir ihtimalle Hermosillo'ya gittiğine inanmaya başladı. O halde Ben Cowan'da oraya gidip onun izini bulacak ve bu izi sonuna kadar sürmeye çalışacaktı. Bir talih eseri olarak Bijah Catlow kadar renkli bir insanın izlenmesi pek sıkıcı olmayacaktı.

Catlow ayrılmadan önce, Ben Cowan uzun bir yolculuk yapacakmış gibi hazırlıklı idi. Bir yük atı satın almış, gerekli malzeme ve yiyecek ile yeter miktarda cephane tedarik etmişti. Ayrıca günlerden beri konuşulanları dinlemek ve gereğinde sormak sureti ile de güneye giden yol hakında bir hayli bilgi sahibi olmuştu.

"Esas tehlike Apache'ler," demişti biri, "baskına çıktıkları zaman ufak guruplar halinde gitiklerinden, yollara ve su kaynaklarına bağlı olmuyorlar. Kayalardan sızan sular ya da dağlardaki su tankları da bu kadar ufak guruplar için yeterli olabiliyor, hatta sık kullanılmadığı takdirde bu tanklardaki sular, on oniki kişiye bile yeterli olabilir."

Catlow'un hapisten kaçtığından beri birkaç gün geçmişti ve Ben hiç bir şey yapmamıştı. Bir şey yapabilmek için henüz bir plân hazırlamamıştı daha. Ve bir gün aniden Ben Cowan gözden kayboldu.

Cordelia Burton kasabadaki son gününde Ben Cowan'ı

görmüştü. Babasının dükkânından çıktığında onu caddede durmuş çevresine bakınırken görmüştü. Bir an tereddütten sonra ona dikkatle bakmıştı.

Şaşılacak kadar yakışıklı bir adamdı, ilk bakıştan çok, iyi bir inceleme sonunda anlaşılıyordu bu özelliği. Davranışlarının yumuşaklığı ve uzun boyu hoşuna gitti birden. Yüzü ince ve güneş yanığı idi. Bakışlarında kendisini ürperten bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamadı. En iyisi Bijah'a bunu sormaktı.

Kendisini görünce birden doğruldu Ben Cowan ve şapkasını çıkarıp selamladı. Kestane renkli saçları kıvırcıktı ve yer yer kızıla çalıyordu. Şimdiye kadar hiç böyle rengi olan saç görmemişti.

Yanına gelip adımlarını onunkine uydurdu. "Bu kez gün ışığında sizi evinize götürmek için yeterli ve geçerli bir mazeretim yok." dedi Cordelia'ya.

"Mazerete ihtiyacınız mı var ?"

Hafifçe gülümsedi, gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar yüzünün sert ifadesini yumuşattı. "Hayır hanımefendi sanırsam böyle bir mazerete ihtiyacım olmasa gerek." Onun yüzüne baktı, "Bijah'tan bir haber aldınız mı ?"

"Hayır.'

"Bu kez onu tutuklamak güç olacak." Bir an duraladı sonra, "Hiç bir sığır çiftliğinde yaşadınız mı ?"

"Hayır ... tamamen değil. Yalnız ve sakin bir yaşantı olsa gerek."

"Bu adamına bağlı ... yapacak çok iş vardır. Açık araziyi çok severim şahsen. Olsa da olmasada insana hür olduğunu hissettiriyor."

"Bir erkeğin hür olamayacağını mı sanıyorsun ?"

"Hayır hanımefendi, tamamen değil. Belki ... bazı durumlarda hürdür ama gene de her zaman için yapması gerekli bir takım işleri, bir takım sorumlulukları vardır. Ailesine, vatanına ve kanunlara karşı örneğin."

Düşünceli bir şekilde Cordelia ona baktı, sonra durup

onun yüzüne dikkatle baktı. "Yaptığın işe inanıyorsun değil mi Ben ?"

Belli belirsiz omuzlarını silkeledi ve güneşe karşı gözlerini kırpıştırdı. Böyle bir şey konuşmaktan sıkıldığı belli oluyordu. "Sorumluluk hissi olmaksızın hayat bir yükten ibarettir. İnsanlar bir arada yaşayacaklarsa sorumlulukları paylaşmalı ve bir takım kurallara uymalıdır. İşte bu kurallar da kanunları meydana getirir. Kanunlar insana karşı değil, fakat onun içindir. Kanunsuz hayat olunca, her evin bir kale gibi olması gerekir, hiç bir erkek ya da kadın güven içinde olamaz. Kanıma göre ilk kez bir araya gelen iki adam, birlikte yaşayabilmek için bir takım kurallar koyarlar ortaya.

"Doğru yolda gitmek istemeyen insanlara daima raslanır ve bunları doğru yolda tutabilmek için kanunun bir adama ihtiyacı vardır."

"İşte sen de bu adamlardan birisin öyle mi ?"

"Bir bakıma öyle." dedi ve güldü. "Zaman zaman benim bile doğru yola girmem için başkasına ihtiyacım oluyor."

Gözlerini Cordelia'nın gözlerine dikti, "Bir sığır çiftliğinde yaşamak, düşündüğün kadar kötü bir yaşantı değildir." dedi.

Ertesi sabah güneş doğduğunda kasabanın güneyinde onbeş kilometre yol almıştı, Meksika'ya gidiyordu.

Tutuklayacak bir adamı vardı ... hatta iki gerçekte.

KISIM 11

Bijah Catlow Meksika'ya girdi ve sırra kadem bastı.

Ben Cowan'a göre gurupta sadece dört kişi vardı. Sürdüğü izin şekillerine bakılırsa bunlardan biri ihtiyar tilki Merridew idi, diğeri de muhakkak Rio Bray olmalı idi. Dördüncüsüne gelince O bir Meksika'lı idi, muhtemelen Tucson'da Bijah ile buluşan askerdi.

Catlow'un plânladığı iş neyse bu kadar ufak bir gurup tarafından becerilmesine imkân yoktu. Bu nedenle Ben Nogales köyünün, sınırın iki yanında kalan kesimlerinde bir hayli oyalandı, konuşmaları dinledi bir hayli içki ısmarladı ve sorular sordu. Son günlerde köyde garip gringolar var mıydı ? Nereye gitmişlerdi ?

En aşağı iki gringo vardı. Maggdalena'ya doğru gitmişlerdi ... çok aptalca bir hareketti doğrusu. Zira bu yol boyunca dolaşan Apache'ler böyle bir yolculuğu çok teh-

likeli bir hale getirmişlerdi. Yalnız büyük ve iyi silâhlanmış guruplar için yol emindi.

Kastanyetlern tıkırdısı, bardakların çın çınları ve Meksika'lı bir kızın acıklı sesi arasında Ben Cowan kulaklarını dört açmış bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu, barın yanında. Kendisine ve çevresindekilere tekila ısmarladı, kadehleri yuvalardı ve çoğu zaman basit fakat anlaşılır sığır bölgesi İspanyolcası ile konuştu — ama genellikle dinlemede idi.

İnsanlar bir araya geldiler mi konuşurlar, hepsinin çenesi açılır ve genellikle de gereğinden fazla konuşurlar. Havadislerin az, yapılacak işlerin daha az olduğu yerlerde, başkalarının yaptıkları konuşma konusu olur.

Ben Cowan Nogales'den ayrılıp Magdalena yolunu tuttuğu zaman, Catlow, Merridew ve Rio Bray'in bıraktığı izleri bulmakta geçikmedi. Tucson'da onların at nal izlerini göre göre ezberlemişti adeta.

Onlardan sonra Tucson'dan ayrılanlar olmuştu ama buna rağmen onların izlerini sürmekte pek güçlük çekmiyordu. İzleri kaybeder etmez tekrar geri dönüyor ve ufak bir daireden başlayıp gittikçe dairenin çapını büyüterek izi tekrar buluyordu. Bir kez izler, bir keçi sürüsü tarafından tamamen kaybedilmişti. Fakat sabırla sürüyü izleyen Ben, sürü Nogales'e dönmek için saptığında, tekrar dördünün izini bulmakta geçikmemişti.

Nogales'in dokuz, on kilometre kadar güney batısında ilk akşamı geçirdikleri bir dere yatağındaki kamplarını buldu. Burada onlara iki atlı daha katılmıştı ve bu kez altı kişilik gurup tekrar yola koyulmuştu.

Yarım günlük bir yolculuk sonunda bir kızılderili katılmıştı, atı olmayan, yaya bir kızılderili. Ben bu kızılderilinin izini, geldiği yere doğru sürdü. Adam yolun bir hayli uzağında bir yerde epeyce beklemişti Catlow'u; zira yerde bir düzüneden fazla sigara izmariti bulmuştu Ben. Gurup

yola koyulduğunda kızılderili Catlow'un yanında koşarak onlarla birlikte gidiyordu.

Vahşi bölgede at binen kişi zamanın tümünü gitiği yere bakmakla geçirmez, genellikle yarısını da arkasını gözetlemekle geçirir Bunun nedeni sadece izlenip izlenmediğini anlamak için değildir. Ola ki kişi aynı yoldan geri dönmesi gerekir; bu takdirde çevresi, ilk gördüğü gibi değildir, değişiktir. Arkasını bu şekilde gözetlemeyen bir çok yolcu, geri döndüğü zaman arazinin farklı görünmesi nedeniyle şaşırmış ve yolunu kaybetmiştir.

Genellikle alçak araziden ve diğerlerinin yoluna paralel bir yoldan giden Ben Cowan, kendilerini başka birinin daha izlediğini farketti ... ya onları ya da kendisini izliyordu. Yalnız bir süvari ve görünüşe göre yağız bir atlı idi bu.

Yalnız süvari ne toz kaldırıyordu ne de kendisini belli ediyordu. Ben'de toz kaldırmamaya dikkat ediyordu ama buna rağmen gene kendi varlığından bu süvarinin haberi olduğunu biliyordu. Zira zaman zaman atının nal izleri Catlow gurubunun izleri ile karışıyordu.

Yolculuğun dördüncü günü Ben Cowan birkaç karara birden varmıştı. İlki, kendilerini izleyen o esrarengiz süvari Miller olmalıydı; ikincisi Catlow'un yanında koşan kızılderili bir Tarahumara kızılderilisi olacaktı — dayanıklılıkları ile büyük ün yapmış bir kabile idi bunlar; yüzelli kilometre koşamayan bir Tarahumara, kabilesine lâyık bir kızılderili olarak kabul edilmezdi. Bununla beraber Apache'ler de esaslı koşuculardı ve genelelikle at üstünde savaşmaktansa, yaya savaşmayı tercih ederlerdi.

Ayrıca Catlow iyi bilmediği bir şey arıyordu bölgede. Bu kızılderili, kimsenin bilmediği su sızıntılarını, kayalardaki su tanklarını ve su kuyularını onlara göstermek amacı ile getirilmişti. Çölde su, yerini bilenler için çok boldu ama yalnız vahşi yaratıklar tarafından kullanılırdı, ancak onlar bilirlerdi yerlerini ve bu nedenle de su bolluğu bir gerçekti. Küçük guruplara yetecek kadar su bulunurdu böyle yer-

lerde, bazı hallerde ise sadece birkaç kişi için yeterli idi.

Ama böyle bir yolu izlemekle Catlow, kimseye görünmeden ve sorulara maruz kalmadan Sonora'nın derinliklerine sızabilirdi ancak. Akıllıca hazırlanmış bir plândı bu ve sadece bu, Catlow'un her zamankinden daha dikkat ve itina ile plân yaptığını göstermeye yeter de artardı bile. Hatırda tutulması gerekli bir nokta idi bu ... Bijah Catlow düşünüyordu ve Bijah fevkalade parlak fikirleri ve yaratma yeteneği olan bir adamdı. Bir sürü oyun bilen ve en kritik anda yenilerini icad eden numaracı herifin biriydi.

Yol, Ben için de büyük bir güçlük çıkarıyordu. Su kuyularının çoğu önde gidenler tarafından kullanıldığından, kendisi oraya varıncaya kadar dolamazdı ... gerçekte izlenme olanağını ortadan kaldırmak için Catlow'un güvendiği hususlardan birisi de bu olmalıydı.

O gece beş süvari daha Catlow'a katıldı. Daha doğrusu Catlow geldiğinde beşi onu bekliyorlardı. Demek ki onun aradığı buydu, kamplarının tam yerini bilmiyordu.

Ben Cowan gün ışıdıktan bir saat kadar sonra onların kampına gelmişti. Matarasında çok az su kalmıştı ve atının suya ihtiyacı vardı. Kamplarının bulunduğu ufak su birikintisi ise şimdi çamur halinde idi.

Yola devam etmenin anlamı yoktu. Önce su bulmalıydı zira bundan sonraki su kuyusu daha da kötü bir durumda olacaktı. Bir kenara atılmış bir teneke kutu ile Ben suyun başına çöktü ve çamurun tam orta yerine birkaç dakika içinde küçük bir delik açtı. Bir az daha uğraştıktan sonra bir kayanın gölgesine çekildi ve beklemeye başladı.

Su bu deliğe sızıp toplanabilirdi ... toplanmazsa ana yola çıkıp en yakın su kaynağına varmaya çalışmalıydı.

Catlow'un Hermosillo'ya gittiği kanısında idi ama kesinlikle bilmiyordu. Hedef Altar ya da Maggdelana olabilirdi. Altar yakındı ve diğeri ise zengin maden damarları

ile ün yapmıştı. Ama nereye gittiğini ancak onları izlemekle öğrenebilecekti.

Ancak öğleye doğru atının toplanmış suyu içmesine izin verdi. Kendi matarasını doldurabildiği zaman ise gölgeler uzamaya başlamıştı. Karanlıkta onların izlerini sürmenin olanağı yoktu, arta kalan bir kaç saatlik aydınlıktan yararlanmalıydı; sonra kendisini izleyen esrarengiz süvariyi de unutmamak gerekti.

Eğer hâlâ arkada ise bu sızıntıya geldiğinde, Ben'in onu bulduğu şekilde bulacaktı ve hiç kuşkusuz burada kamp kuracaktı. Geceden yararlanıp ondan kurtulmak mümkündü.

Ben atını eyerleyip sızıntının bulunduğu çukurdan uzaklaştı. Mümkün olduğu kadar alçak araziyi izlemiş ve bir pusuya düşmemek için çok itina etmişti. Artık Miller'e öncelik tanımıyordu. Şimdi bütün amacı Catlow'un plânladığı şeye engel olabilmekti.

Yolu buldu ve kısa dörtnal ile yola devam etti; arkasındaki adamın nişangâhında kalmamak için sık sık yön değiştiriyordu. Ayrıca çevreyi dolaşıp önüne çıkmasını da bu şekilde önleyebilecekti. Karanlık bastırınca sürmekte olduğu izlere uzun uzun baktı ve gece bile görünmesi mümkün olan bir dağ zirvesini nirengi olarak kestirdi. İşin kötü tarafı ilerdeki su kuyusuna varmak için yön değiştirdikleri takdirde onları ve suyu kaybetmesi olanağı büyüktü. Bu yönün doğusuna ya da batısına dönebilirlerdi.

Gemleri gevşetip atın başını serbest bıraktı. Çöle, kurak bölgelere ve kayalık araziye alışkın olan bu hayvan su bulabilirdi. Ayrıca hayvan bir gurup süvariyi izlediğini biliyordu ve yarı vahşi olan bu atlar, insan kokusunu pek iyi tanırlar ve uzaktan kokusunu alabilirlerdi. Tıpkı bir av köpeği gibi.

At iki saat süre ile devamlı olarak güneye yürüdü sonra birden dönünce Ben, atın başını tutmadı sadece zaman zaman durup çevresini dinliyordu. Çöl gecelerinde en ufak

bir ses bile çok uzaklardan duyulur. Ne diğerlerinin karşısına aniden çıkmayı istiyor, ne de kendi varlığının bilinmesini arzu ediyordu.

Aniden atı durdu. Ben gemleri topladı ve geceyi dinledi. Hiç ses duymadı.

Çöl kumları arasından yükselmiş dik bir kayanın karanlığında durmuşlardı. Çevresinde dağınık çalılar vardı. Kayanın karanlığı bir hayli serindi ve Ben bekledi; atı kımıldamak isteğinde değildi.

Atı kayanın yanına sürüp iyice yaklaştı ve indi. Atın hareketlerinden anladığı kadarı ile yakınlarda bir yerde su vardı fakat at suya gitmemişti, demek ki ulaşılmıyacak bir yerde idi su.

Yorgun hayvandan eyer takımlarını çıkardı ve onu ufak bir otlağa bağladı sonra eyer heybesinden kurutulmuş et çıkartıp çiğnemeye başladı. Bir süre sonra sema yıldızlarla dolunca, battaniyesine sarınıp uyudu.

Uzaklardan bir çakalın sesi duyuldu ... bir tarla kuşunun sesi geldi ve at ile adamın üstünde büyük bir kaya parçası, sanki onların üstüne, örtmek istermişçesine eğildi.

Daha şafak sökmeden aniden uyandı. Gözleri derhal atına gitti. Hayvan kulaklarını dikmiş, başını kaldırmıştı. Bir hamlede Ben atın yanına gitti, elini hayvanın açılmaya başlayan burun delikleri üzerine koyarken, kulağına fısıldayıp kişnemesini önledi.

Bir anlık bir sessizlikten sonra yürüyen bir atın nal seslerini duydu. Duran, yürüyen ... ve tekrar duran bir nal sesiydi bu.

Ben yatağının yanında duran Winchester'e ve tabanca kemerine baktı. Keşke o silâhlar şimdi elinde olsaydı fakat hareket ederse çıkacak sesten çekindi. Yabancı bir atın gelişinden başka bir şey kendi atını rahatsız etmişti.

Solundaki bir tümsek üzerinde aniden bir at göründü. Atı gördüğü anda hayvan hafif bir sesle kişnedi. Hafif

rüzgâr attan kendilerine doğru geliyordu ama gene de başka bir atın varlığını hissetmiş olmalıydı.

Hayvan bir adım daha attı... sırtında bir şey vardı... eyerden başka bir şey daha vardı. Bir yük mü? Ama şekli yüke benzemiyordu.

Atın üstünde bir adam vardı, bohça gibi yığılmış bir adam. Yaralı ya da ata bağlanmış bir adam.

Daha fazla beklemeksizin Ben Cowan iki adımda yatağına vardı ve tabanca kemerini beline takıp tabancanın tesbit halkasını çıkardı.

Kendi atını bırakıp bu garip hayvana doğru yürüdü, bir yandan da yavaş sesle atı sakinleştirecek kelimeler söylüyordu. At kendisine doğru bir kaç adım attı, bir insanın varlığını istermişçesine.

Ben duraladı ve çevresini dinledi. Daima tehlikelere karşı uyanık yaşadığından buna alışkındı ve ne kadar rahat bir hayat yaşarsa yaşasın bu yeteneğini hiç kaybetmezdi. Sanki bununla birlikte doğmuştu ve bundan da pek memnundu. Çevresini dinledi ama atın soluğundan başka bir şey duymadı.

Hayvanın kantarmasını tuttu. Atın sırtında bir adam yatıyordu, kaba fakat etkin bir şekilde ata bağlanmıştı. Ben atı kendi kampının yanına götürdü ve düğümleri çözdükten sonra yaralı adamı eyerden aldı.

Üniformalı bir Meksika subayı idi, gövdesinden ve ayağından yaralanmıştı. Teklikeyi göze alıp almamakta bir an tereddüt ettikten sonra ufak bir ateş yaktı. Ateşi kayanın hemen dibine ve yapraklı bir ağacın altında yaktı böylece dumanın, az bile olsa yapraklar tarafından dağıtılacağını hesapladı.

Matarasındaki su az olmakla beraber bir kısmını kaynatmak üzere bir kaba boşalttı sonra yaralı adamın ceketini çıkardı ve pantolon paçasını kesti. Gövdeye giren mermi kalçanın üstünden, böğrünü delip geçmişti. Adamın çok kan kaybettiği anlaşılıyordu. Ayaktaki mermi

ise kemiğe dokunmuştu ve bu delikten de bir hayli kan kaybetmişti.

Su ısınınca Ben yaraları yıkadı ve matadurda tohumları ile sardı. Yanında hazırlanmış toz halinde ilâç olmadığı gibi hazırlayacak zamanı da yoktu. O nedenle tohumları doğada bulduğu gibi kullanmak zorunda kalmıştı.

İşini bitirdiğinde şafak sökmek üzere idi, yaralının yanına oturdu ve çevresine bakındı.

Su bulmalıydı ve yakınlarda bir yerde su olmalıydı, zira atın bundan başka bir nedenle durmadığından emindi. Kayanın tepesine baktı. Yukarıda bir su tankı olmalıydı, Meksikalıların *tinaja* dedikleri, kaya üzerindeki bir çukurda yağan yağmurlardan toplanan suların bulunduğu bir yer olmalıydı yukarıda.

Ayağa kalktı. Ve ilk kez olmak üzere yaralı adamı getiren ata dikkatle baktı.

Miller'in atı idi bu.

KISIM 12

Yaralı genç subay sakin yatıyordu ama güçlükle ve kesik kesik nefes alıyordu. Yakışıklı bir adamdı, fakat sabahın ilk ışıklarında renginin solukluğu belli oluyordu. Yaralarından bir hayli kan kaybetmişti.

Ben, adamın uyanması halinde susuzluktan yanacağını biliyordu ve matarasında bir bardak bile su yoktu ona verecek. Bu durumda yapılacak tek şey onu yalnız bırakıp su aramaya çıkmaktı.

Tüfeğini ve matarasını alıp kayanın kuzeyine doğru yürüdü. Ondört onbeş metre yüksekliğinde bir kaya idi bu ve ufak bir kıvrım yaptıktan sonra yeniden yükseliyordu. En yüksek yeri belki de çöl düzeyinden yetmiş metre kadar yükseliyordu. Bunun tepesine çıkma olanağı varsa ya bir ucundan ya da arka tarafından çıkılabilirdi.

Kaya kitlesinin uzunluğu üçyüz metre kadar vardı. Ucuna vardığında genişliğinin pek o kadar fazla olmadığını gördü fakat tepesinde bir tank için yeterli yer vardı. Bununla beraber bu gibi yerleri çok iyi bildiğinden, elinde yeterli delil olmadan su aramaya çıkan kişinin, su yolunda ölebileceğini de hatırından çıkarmıyordu.

Yerlerde hayvan izleri aradı, böyle bir iz yoktu. Yanından geçen bir arının vızıltısını duyunca onun gittiği yere baktı, kendisine yön verecek bir nirengi buldu ve arının peşinden yola koyuldu. Arı gözden kaybolmuştu ama onun yönünde bir hayli gitti ve sonra durdu.

Güneş yakında çıkacaktı, sabahın soluk ışıkları ortalığı aydınlatıyordu. Orada burada kaya kitlesinin gölgeleri vardı. Kampa doğru bir göz attı. Atlar başlarını kaldırmışlar ona bakıyorlardı. Bir süre sonra başlarını eyip bulabildikleri kahverengi otları koparmaya başladılar.

Yanından bir arı daha geçti ama onu da kaybetti gözden. Yoluna devam etti ve taşların arasında bir çakal ya da çöl tilkisinin izlerini gördü... İz biraz bozulduğundan hangi hayvana ait olduğunu kestiremedi. Fakat hayvan kayalara doğru gitmişti ve Ben de aynı yönde yola koyuldu ve daha yukarılara doğru tırmanmaya başladı.

Güneş yükseldiğinde bir hayli tırmanmıştı ve ortalık aniden kaynamaya başlamıştı sıcaktan. Bir granit çıkıntısını tırmandı ve çevresini inceledi. Yeşillik ve su belirtisi gösteren hiç bir şey göremedi.

Kayalar mat kırmızı renkte idi yalnız solunda yükselen bir granit çıkıntı görüşünü engelliyordu. Yer yer çalılar vardı ve su vaad eden bir emare yoktu ortalıkta. Artık işi şansa ve vahşi hayat ile kaya tankları hakkındaki bildiklerine bırakmalıydı.

Tırmanmaya devam etti. Yüzünden aşağı terler akıyor ve boş matara taşlara vurup duruyordu. Tekrar durdu ve çevresini kuşatan araziye yüksekten bakındı. Her yönde çöl görünüyordu... ve de kaktüs ağaçları. Arayan

gözleri su ya da umudunu veren bir şey göremedi.

Bir arı daha yanından geçti, o kadar hızlı geçmişti ki sesinden başka bir şey duymadı. Tekrar yola koyuldu fakat gittiği yol kolay değildi. Ne bir hayvan izi ve ne de kızılderililer tarafından açılmış bir iz vardı. Daha önce izini gördüğü hayvan bu yönden gelmemişti; daha önce bir yerde ya bir delikten geçmiş ya da bir kıvrımdan yolu terketmiş olmalıydı.

Çöl düzeyinin bir hayli yukarısında idi şimdi. Gidecek bir yol ararken üstü düz bir kaya kitlesi gördü, elleriyle onun üst kenarına erişebilirdi. Dikkatli ve temkinli bir adam olduğundan eğilip ufak bir taş aldı eline ve kaya kitlesinin üzerine attı. Eğer orada bir yılan varsa bu sese uyanacak ve hareket edecekti, o zaman da kuyruğu ses yapacaktı. Kendisini güçlükle kayanın üstüne çektiği zaman çıngıraklı bir yılanla yüzyüze gelmek arzusunda değildi... Bir taş daha attı, hiç bir ses duyulmadı.

Kendisini yukarı çekti ve kayanın üstüne çıktı, siyah renkli ve çöl tarafından cilâlanmış büyük taş parçaları ile karşı karşıya geldi. Ayaklarının üstüne doğruldu ve geldiği yere bir göz attı.

Bağlı hayvanlar çalılarda otluyorlardı fakat yaralı adam kayalara çok yakın olduğundan buradan görülemiyordu. Ben tekrar kayalara tırmandı ve aniden kumluk bir yerde bir iz parçası gördü... Bir kirpi izi. İlerdeki kayaların arasından bir kuş havalandı.

O yöne doğru dönünce önünde dar bir patika buldu, kayaların arasında o kadar dardı ki, bir ayağı öbürünün önüne geçirme olanağı pek azdı. Daha ilerde bulunan büyük bir kaya görüşü önlüyordu. Bu kayayı dönünce önünde derin ve karanlık bir su birikintisi gördü.

İleriye bakınca, biraz yüksekte ikinci bir birikinti daha gördü. Daha yüksek kısımlardan akan sular buralarda toplanmışlardı. Doğanın hazırladığı bir takım ufak ve derin havuzlardı bunlar.

Erişilmesi daha kolay gibi görünen yüksekteki havuz, üzerine doğru eğilmiş gibi duran bir kaya çıkıntısının gölgesinde idi. Bu nedenle su pek soğuk ve pek tatlı idi. Bir miktar su içti, dinlendi yeniden içti ve sonra da matarasını doldurdu.

Alttaki havuza baktı. Çevresi arı ile doluydu ve biraz daha dikkatle bakınca bir geyik ya da bir dağ koyununun dışkılarını gördü; fakat bu mesafeden hangisi olduğunu kesinlikle söyleyemezdi.

Patikayı izleyince nisbeten daha kolay bir yolun varlığını gördü. Bunu izledi ve hemencecik çölün kumlarına indi.

Yaklaşırken atlar kişnediler. Yaralı adam kendisine gelmişti ve yaklaşmakta olan Ben'e vahşi vahşi baktı.

"Ne oldu?" diye İspanyolca sordu. "Kimsin sen?"

Ben Cowan topuklarının üzerine oturdu ve yararlı adama su içirdi. Sonra mümkün olduğu kadar kısa olarak durumu anlattı. "Önce," dedi sonunda, atları suya götürmem gerek, aksi halde başlarını alıp kendileri giderler."

Yaralı Meksika'lı ona baktı. "Tabancan var mı? Eğer bana bir tabanca verebilirsen, mesele yok." Duraladı bir an. "Tabii burasının Apache bölgesi olduğunu biliyorsun?"

"Biliyorum."

"Benimle kaldığın her an, hayatını biraz daha tehlikeye atıyorsun senor."

Ben Cowan eyer heybesinden yedek Colt'unu alıp geldi. "Al bunu, mecbur kalmadıkça ateş etme," dedi, sonra ekledi, "yukarıdan seni gözlerim meraklanma."

Atlarla birlikte suyun yanından döndüğünde Meksikalı'nın gittikçe azalan kaya gölgesinin hareketine uyarak, battaniyelerle birlikte kayaya daha yaklaştığını gördü.

"Şimdi de sen bana söyle bakalım." dedi Cowan ona, "bu atı nerede buldun."

Yüzbaşı Diego Martinez de Recalde omuzlarını silke-

ledi. "Fronteras'tan Magdelana'ya at biniyorduk," diye anlatmaya başladı, "ve ben Guadalajara'daki evime de uğrayacağım için özel atımı da beraberimde götürüyordum. Yürüyüş kolundan uzaklaşıp bu atın talimi ile uğraşırken çölde yalnız duran bir at gördüğümü sandım.

"Ona bakmak için yaklaştım... bana bir şey vurdu ve yere düştüğümü hatırlıyorum ve yere düşerken de galiba bir silâh sesi duydum. Yanıma birinin geldiğini ve yeniden ateş ettiğini biliyorum. Ondan sonra hiç bir şey hatırlamıyorum."

"Atını almak için seni vurmuş olmalı,"dedi Cowan, "zira kendininkinin hali kalmamış."

"Onu tanıyor musun senor?"

"Tanıyorum... Meksika'da olmamın nedenlerinden biri de o ya zaten. Eğer onu burada yakalayabilirsem, beraberimde geri götürmeyi düşünüyorum."

Recalde acı acı güldü. "Sana elimden gelen her yardımı yaparım senor. Sana bunu vaad ediyorum. Bununla beraber," diye de ekledi, "erlerimden biri onu benim ata binerken görürse, korkarım ki beraberinde götürecek pek bir şeyin olmayacak.."

Ben yaraları tekrar yıkayıp sardıktan sonra yolculuk konusunu açtı. Yüzbaşı Recalde hemen razı oldu. Yola çıkmak Recalde için tehlikeli ve güç olmakla beraber bulundukları yerde kalmak daha da tehlikeli idi. Ayrıca erlerin onu aramaya başlamış olmaları gerekti.

Ben Cowan yardım ederek Recalde'ı eyere oturttu ve kendisi de atına bindi. Artık Catlow ya da Miller'i izlemenin bir anlamı yoktu. Yaralı adamı güneye doğru giden yürüyüş koluna yetiştirmeli ve belki onlarla beraber Hermosillo ya da hiç olmazsa Magdalena'ya kadar gitmeliydi.

Recalde her iki eliyle eyerin kaltağını yakalamıştı. "At binmenin şekli bu değil ama senor —"

"O eyerde kal da nasıl istersen öyle yap," dedi Ben, "gerisini düşünme."

Çöl fırın gibi idi. Bakır gibi pırıldayan semada güneş sanki bütün dünyayı kaplıyordu. Devamlı olarak güneye doğru at bindiler. Böylece yola çıkmayı umutluyorlardı.

Yürüyen atlar devamlı olarak mesafe alıyorlardı, yavaş da olsa. Yalnız arasıra duruyorlar ve Recalde su içiyordu. Çevrelerinde sıcak dalgaları sanki dans ediyordu. Sıcak ve terden dolayı Ben'in elbiseleri sertleşmişti ve yüzünden akan terler boynundan geçip gömleğinin içine giriyordu.

Sıcaktan bir hayli ısındığı için tüfeğini kılıfına sokmuştu. Atların nallarından çıkan toz beyaz bir leke gibi çölün havasında asılıp kalıyordu. Yaralı adam başı öne düşmüş at biniyordu, elleri eyer kaltağında ve vücudu atın adımlarına uygun olarak iki tarafa sallanarak.

Öğlen oldu, güneş tepelerinde ve ortalığı kavuruyordu. Sanki gün hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu insana. Bir kez Recalde'ın atı tökezledi ve az kalsın ikisi birden düşecekti ama hayvan zamanında toparlanabildi. Yola devam ettiler... ve sonra ana yola geldiler. Bir hayat belirtisi yoktu burada da.

Yol iz dolu idi, araba tekerleklerinin, süvarilerin nal izleri ile, bir kaç saatlik izlerle dolu idi yol. Görünüşe bakılırsa yürüyüş kolu geçtikten bir kaç saat sonra yola varmışlardı... Henüz yüzbaşılarının kaybolduğunu farketmemiş olacaklardı. Onun hâlâ atını talim ettirdiği kanısında idiler.

Recalde'nin atı tökezledi tekrar, şayet Cowan ani bir hareketle kolunu uzatıp onu tutmasaydı yere düşmesi işten bile değildi. Atı durmuş, ayaklarını açmış ve başını öne sarkıtmıştı.

At yalnız başına, binicisiz olsaydı belki kendisini kurtarırdı. Fakat süvari ile birlikte ne atın ne de yaralı adamın kurtulma olanağı vardı.

Ben Cowan atından inip Recalde'a yardım etti. Adamın dünyasından haberi yoktu, eyerde ise sadece uzun yılların verdiği alışkanlık ile oturuyordu. Yaralı adamı alıp kendi eyerine oturttu ve diğer atı serbest bıraktıktan sonra atını yedekleyip yola koyuldu.

Ağır ağır uzun gün sona erdi. Yol boyunca gölgeler çalı ve uzun otların çevresinde belirmeye başladı. Ufukta ya kısa bir dağ silsilesi ya da bir kaya yığını belirdi.

Cowan şimdi sadece serinliği, gölgeleri geceyi ve suyu düşünüyordu. Matarada kalan su yaralı adama gerekti.

Sıcak ve yorgunluktan o kadar aptallaşmıştı ki arkasından gelen nal seslerini duyamadı. Dört atlı çıktı birden önlerine, onlar da en aşağı Ben kadar şaşırmıştı. Zira karşılaşıncaya kadar çöl bitkileri her ikisinin varlığını gizlemişti onlardan.

Dört Apache idi bunlar... ve aralarında yirmi metre kadar bile bir mesafe yoktu.

Ben Cowan onları görür görmez silâhını çekti. Düşünecek bir halde olmadığından insiyaki olarak yapmıştı bu hareketi. Zira bu hayatlarını tehdit eden bir durumdu ve davranışları tehlikeye göre ayarlanmıştı. Silâhını çekti ve hızı onlar için hayat memat meselesi idi. Tabancası daha kılıfından sıyrıldığı anda ilk mermisi en yakın kızılderilinin göğsünü buldu.

Tamamen şaşkına dönen kızılderililer silâh sesi ile kendilerine geldiler ve hepsi bir an çil yavrusu gibi dağıldı. Ben de atı yakındaki kayalar arasına çekti. Sonra uzanıp Recalde'ı kucağına aldığı anda bir mermi eyerinde derin bir çizgi açtı... Recalde'ın az önce oturduğu yerde.

Recalde'ı yere bıraktı ve namlusunu çevirdiği gibi en yakındaki çalılığa bir kaç el ateş etti. Sonra Recalde'ın yanından bir sıçrayışla uzaklaştı, bir taşın arkasında siper aldı ve kahverengi bir kola ateş etti ve ıskaladı.

Mermiler, başının yanında, kayalardan ufak zerreler çıkarıp ortalığı tozutuyordu. Orada bir adam vardı... İkisi

arkasına geçmeye gayret ediyor olmalıydılar ve arkasını koruyacak biri yoktu.

Sonra biri bir mermi ile atını vurdu. At ileri bir hamle yaptı sonra yere yuvarlandı, bir iki debelendi ve öylece kalakaldı. Ben Cowan bildiği bütün kaliteli küfürleri sıraladı, zira iyi ve dayanıklı bir attı o, belki de şimdiye kadar sahip olduğu atların en iyisi.

Silâh sesini duyduğu anda başını çevirip baktı ve tam zamanında yerini değiştirmek için hamle yapan kızılderiliyi gördü. Bu kez ıskalamadı. Apache mermiyi yiyince tökezler gibi oldu ve yüzü üstüne yere düşerken Ben Cowan ona ikinci mermiyi de yerleştiriverdi.

Taş parçaları geldi yüzüne. Recalde'a seri bir göz attı. Meksika'lı kendisine gelmişti; halsiz hareketlerle belindeki Colt'a uzanıp çıkarma çabasında idi. Ceketi ve gömleği ıslanmıştı gene, kan akıyordu.

Başkaca silâh sesi duyulmadı. Apache'ler gecenin yaklaştığının farkında idiler, atsız adamların bir yere gidemeyeceğini de biliyorlardı. Beklemekte bir sakıncaları olmasa gerekti... ve soluk beniz çok iyi ateş ediyordu.

Ben Cowan emekleyerek Recalde'ın yanına geldi, sol kolunu Meksika'lının omuzlarının altından geçirdi ve onu kayaların dibine yaklaştırdı. Sonra taş parçalarını alıp çevrelerinde ilkel bir barikat yaptı. Tabancasını doldurdu ve tüfeğini eline aldı.

Hava kararınca kızılderililer hücum edebilirlerdi; muhtemelen — zira Apache'ler gece savaşmaktan hoşlanmazlardı — gün ağarıncaya kadar beklerler ve uykusuzluktan bunaldığı zaman kendisini ele geçirebilirlerdi. Kapana kıstırmışlardı ve bunu biliyorlardı.

Ağrıdan gözünde şimşekler çakarak Recalde ona baktı. "Senin ölümüne sebep oldum senor," dedi, "beni affetmeni dilerim. Bunu Allah'ın önünde dilerim senden."

"Herkes bir gün ölecek," dedi Cowan. "Bu şekilde olmasa, başka bir şekilde. Ama mutlaka af dilemek istiyorsan, affettim seni."

Başını kaldırıp göğe baktı. Güneş batmıştı. Hiç olmazsa, diye düşündü, serin bir şekilde ölecekti.

KISIM 13

Fuları ile tüfeğini itina ile sildikten sonra kurma mekanizmasını çalıştırıp kontrol etti. Orada bekleyen en aşağı iki kızılderili vardı ama belki başkaları da onlara katılmış olabilirdi, silâh seslerini duyduktan sonra. Artık uyku falan düşünemezdi zira Recalde gecenin bir kısmında bile olsun, nöbetçilik yapabilecek durumda değildi.

Cowan sadece Apache'lerin hattâ bütün kızılderililerin gece savaşmayacaklarını bilmekle kalmıyor fakat onun nedenini de biliyordu. Apache'ler gece ölen bir muharibin ruhunun sonsuza kadar evsiz ve barksız kalıp dolaşacağına inanırlar; fakat yağma sevgisi, böyle bir batıl itikadı yenebilirdi. Bir de aralarında dini duyguları zayıf biri oldu mu, Cowan'ın elinde birinci sınıf bir gece çatışmasının olmaması için bir sebep kalmazdı.

Çok dikkatle hareket ederek, bir kaç taşı daha aldı ve

çevrelerindeki barikatın üstüne koyup pekleştirdi. Son taşı yerine yerleştirirken taşa çarpan bir mermi, minik taş parçalarını üstüne yağmur gibi yağdırdı. Sonra ortalık tekrar eski sessizliğine büründü.

Son ışıklar kayboldu, ilk yıldızlar belirmeye başladı ve çölün yüzü soğudu. İçinde çok az suyu kalmış olan matarası eyerinde bağlı kalmıştı ve üstelik vurulan at mataranın üstüne yatmıştı. Öyle olmakla Tucson da olması arasında bir fark yoktu mataranın bu durumda.

Uzun gece başlamıştı. Recalde uyandı ve iki adam arasıra fısıltı halinde konuşmaya başladılar. Yorgunluk bütün şiddet ve ağırlığı ile Ben Cowan'ın üstüne çökmüştü. Gözlerini açık tutmak için çok çaba harcıyordu. Çatlamış ve kan içinde kalmış dudaklarını yalamak istedi ama dili sanki ağzına sokulmuş bir sopa gibi kuru ve katı idi. Ne kadar zamandan beri su içmemiş, bütün suyu yaralı adama saklamıştı. Konuştuğu zaman sesini duyurmak için büyük bir çaba harcaması gerekiyordu.

Catlow nerede idi acaba? Merak etti birden. Hiç kuşkusuz bir hayli güneyde olmalıydı şimdi ve üstelik Ben'in Meksika'da olduğundan haberi bile yoktu.

Ve Cordelia Burton ne yapıyordu şu anda acaba? Onun serin, sakin ve kişinin içine işleyen güzelliğini düşündü. Kellesini Meksikada tehlikeye atmakta Catlow aptallık etmişti. İnsanı böyle bir kız Tucson da beklerken yapılacak iş mi idi bu.

Gece süresinde Recalde'ın mırıltıları anlamsız ve bağıntısız idi. Kimi an evinden, annesinden babasından ve kız kardeşlerinden söz ediyor, devamlı olarak başını iki tarafa sallayıp onlarla ilgili bir şeyler söylüyordu. Ve bir kez korkunç bir çığlık attı.

Uzaklardaki Sierra Madre üzerinde en sonunda günün ilk ışıkları belirdi... Önce ışıkları az olan sonra da daha kuvvetli olan yıldızlar birer birer, fakat biri hariç hepsi gözden kayboldu. Bu yıldız diğerleri gözden kaybolduktan

sonra kayboldu gözden. Sıcak, yorgunluk, toz ve uykusuzluktan gözleri kan çanağına dönmüş olan Ben Cowan çevresine bakınarak gelecekleri beklemeye başladı.

Recalde uyuyordu... En iyisi buydu, uyumak onun için bir kurtuluş yolu olabilirdi... Belki hiç uyanmaz olanları bilemezdi.

Rüzgârda yuvarlanan çalı kümeleri halinde geldiler. O kadar çabuk ve ani hareket etmişlerdi ki önce gözlerinin kendisini aldattığını sandı. Ayakları yumuşak yerde hafif bir fısıltıdan başka bir ses çıkarmıyordu, hedef küçültmek için iki büklüm olmuşlar, öyle koşuyorlardı.

Gece onlara katılanlar olmuştu demek... Kaç kişiydiler? Altı mı? Sekiz mi?

Ölüm kusan ve bir tek sesmiş gibi sabahın sessizliğini bozan altıpatları ateşe başladığında daha henüz bir düzine adım atmamışlardı bile. Kesintiz bir sesle ve horuzu diğer eliyle hızla çalıştırmak suretiyle tabancasını boşalttı, yere bıraktı ve tüfeğini aldı eline.

İki Apache yere düşmüştü... Başka biri bacağını sürüyerek bir taşın arkasına gizlenme çabasında idi. Cowan Winchester'inin namlusunu en yakındaki adamın göğsü hizasına getirdi ve tetiği çekti; dönüp tüfeği omuzuna götürmeden bir kez daha ateş etti ve adamın ters yüzüne dönüp yuvarlandığını gördü.

Recalde tek dirseği üzeri doğrulmuş ateş ediyordu.

Apache'lerden biri barikatın üstünden atladı ve daha ayakları yere değmeden Ben Cowan tüfeğin dipçiğini herifin alnı ortasına yerleştirdi. Adamın kafatası kemiklerinin bu darbe altında kırıldığını duydu, tüfeğini döndürdü ve üzerine doğru gelmekte olan birinin karnına ateş etti. Gördüğü kahverengi bir sırta arka arkaya iki el daha ateş etti.

Gördüğü bir sırttı — kaçıyorlar mıydı ?

Kaçmak... Kızılderililer mi ?

Gök gürültüsünü andıran nal sesleri içinde bir süvari

takımı barikatın önünden geçti, silâhlar ateş kusuyordu. Askerin biri, bir çalının arkasına atlamaya çalışan bir kızılderiliyi kılıcı ile ikiye biçti, diğeri başka bir kızılderilinin kafasına indirdiği kılıcını, adamın kafatasından çıkarmak için, ayağını adamın omzuna dayayıp itmek zorunda kaldı.

Recalde bir taşa tutunarak yerinde doğruldu. "Senor," diye bağırdı, "Geleceklerini sana söylemiştim! Bunlar benim askerlerim! *Silâh arkadaşlarım bunlar benim!*

General Juan Bautista Armijo sabırla gülümsedi. "Size teşekkür ederim dostum fakat teklif ettiğiniz şey imkânsız. Her şeyden önce böyle bir hazinenin varlığından haberdar değilim. Böyle bir şey olsa bile, askerlerimiz bu gibi bir hırsızlığa, teşebbüsü bile imkânsız hale getirirler."

Ben Cowan tekrar konuştu. "Senor, size karşı gelmek istemem fakat iki milyonluk altın ve gümüşün gizli olduğu yerden çıkarılıp Başkan'ın emri ile Mexico City'ye nakledileceğine dair elimde güvenilir bilgi var."

Generalin yüz ifadesinde bir değişiklik yoktu fakat gözlerindeki bakış pek dostça değildi. "Müteessirim Senor. Ama böyle bir durum yok." Duraladı bir an, "böyle bir haberin kaynağını öğrenmeyi çok merak ediyorum doğrusu."

"Kimbilir belki de bir dedikodudur," diyen Ben Cowan kısaca bildiklerini anlattı, Catlow'un böbürlenmesi ile Meksika'lı askerin gelişi ve ortadan kayboluşu arasında nasıl ilgi kurduğunu da açıkladı. Bunları anlatırken de güvenilir dediği kaynağın gerçekte, başkaları için ne kadar basit görüneceğini idrak etti. Bütün faraziyesini çok zayıf temeller üzerine kurmuş bir adam durumuna düşmüştü. Bu nedenle de biraz utanç duydu ve kendi kendisine kızdı.

"Üzgünüm Senor," diye tekrarladı Armijo, "fakat ilginize çok teşekkür ederim. Kayınbiraderimin hayatını kurtardığınız için de ayrıca size minnettarım."

"Bununla beraber Senor Catlow ve arkadaşlarını arama ve bulduğumda da tutuklama iznine sahibim değil mi?"

General elini salladı, "Tabii! Sizinkileri barındıramayacak kadar kendi hırsızımız var. Tutuklayın onları istediğiniz zaman ve yerde, memnun oluruz. Yardımınızı istediğiniz zamanda da bize bir haber uçurmanız yeterlidir."

Dışarı çıktıklarında Recalde omuzlarını silkeledi. "Gördün mü? Onun sana inanmayacağını zaten biliyordum ve hazineye gelince —"

"General hazine hikâyesini biliyor."

Recalde şaşkınlıkla onun yüzüne baktı. "Öyle mi sanıyorsun? Miktar ile matrak geçti ama. Ne de olsa amigo, iki milyon dolar esaslı bir miktar — çok para."

"Tabii onu ima etmek için bile insanın aptal olması gerek. Ne de olsa bu kadar para için hayatını tehlikeye atmaktan çekinmeyecek bir sürü adam vardır Meksika'-da. Ne kadar az insan bilirse o kadar iyi olur."

"Bu adam, bu Catlow dediğin... onu iyi tanıyorsun öyle ise?"

Catlow ile aralarındaki garip ilgiyi: Hiç bir zaman ne tamamen dost, ne, tamamen düşman fakat daima biribirlerine saygı duydukları kişiler olarak beliren ilişkilerini, dilinin dönebildiği kadar anlatmaya çalıştı.

Solgun yüzünde büyük bir dikkatle Recalde onu dinledi. Sonunda başını salladı. "Anladım... Çok garip... hattâ nazik bir durum." dedi sonra başını çevirip Cowan'a baktı. "Sizi öldürebilir senor. Gerçekten." Sonra ekledi, "ya da sen onu vurabilirsin"

"Bunu ben de düşündüm," dedi Cowan ve ekledi, "bununla beraber onu buradan canlı olarak götürmek istiyorum."

"Çok güç bir şey istiyorsun. Onu çalmaya teşebbüs ederse — başından beri hazinenin varlığını kabul etmiş gibi konuşuyordu — onu vururlar General, eniştem haydutlara

karşı insafsızdır. Dürüst bir subay ve sert bir kanun adamıdır.

Ben Cowan yüzbaşıya bir göz attı. Recalde'ın yatakta olması gerekti. Hermosillo'ya geleli henüz bir hafta olmuştu ve Recalde ilk kez olmak üzere dışarı çıkmıştı bugün. Bir baston yardımı ile ve ağır ağır yürüyebiliyordu.

Bu arada gece gündüz demeden Ben Cowan kasabayı aramıştı fakat ne Catlow'un ne de adamlarının izlerini bulabilmişti... ve ne de Miller'in.

Hazine nerede idi? Soyguna nerede teşebbüs edeceklerdi. Bir düzüne adam bir orduya karşı... Zaman ve baskın tesirine ihtiyaçları olacaktı... ama bunların her ikisi de pek nadiren bir arada bulunabilirdi.

Bu süre içinde Ben Cowan devamlı olarak gözetlendiği hissi içinde idi. Tucson'da gece üstüne açılan ateşi de unutmamıştı. Miller mi idi? Rio Bray de olabilirdi ya da İhtiyar Tilki Merridew... yalnız Merridew olsa idi O ıskalamazdı.

Aklı tekrar soygun meselesine kaydı. Muhakkak baskın tarzında olmalıydı, peki ya zaman unsuru ne olacaktı... Kolaylıkla taşınamayacak olan bir hazine ile kaçmak için gerekli olan zaman. Altın ve gümüş ağırdır, kolaylıkla farkedilir ve herkes ondan söz eder. Milyonlarca dolar değerindeki bir hazinenin sahipliğini hayal etmek kolay olmakla beraber, onu bir yerden diğerine nakletmek ise tamamen başka bir meseledir.

Ben Cowan, Recalde'ı evine bıraktıktan sonra sık sık gitme alışkanlığını edindiği bir kantine girdi ve bir şişe bira açıp derin derin düşünmeye başladı.

Hırsızlar nasıl kaçabilirlerdi? Katırlara ihtiyaçları vardı sonra esaslı bir kaçış yolu seçmiş olmaları gerekti. Ama böyle bir şey olamazdı. Hiç ummadığı yerde insan birileriyle karşılaşabilirdi. Fakat Bijah Catlow'un da bir plânı olduğu muhakkaktı. Daima içinden geldiği gibi hare-

ket etmekle beraber gerektiğinde bir tilkiyi bile cebinden çıkaracak kadar da akıllıydı Bijah Catlow.

Ben kantindekilere baktı. Oda hemen hemen boştu zira siesta vakti yaklaşmıştı. Bu bir kaçı da yakında giderdi. Catlow böyle bir zamanı seçerdi herhalde, hatırda tutulması gerekli bir nokta idi bu. Kasabadakilerin hattâ askerlerin çoğu şekerleme yaparken harekete geçerse kaçıp kurtulabilmesi için bir şansı olabilirdi ve böyle bir fikir ancak Catlow gibilerinin aklına gelirdi.

Recalde'ın ısrarına rağmen Ben Cowan Hotel Arcadia'ya yerleşmişti. Recalde'ın kasabada akrabaları vardı ve onlarla birlikte kalıyordu. Fakat Ben Cowan olayları görebileceği, konuşulanları dinleyebileceği bir yerde olmayı tercih etmişti. Ayrıca bir evin resmi havasında olmaktansa kendi başına rahatça kalıp, problemini düşünmesi daha iyi olacaktı.

Kantindeki son Meksikalı da ayrıldıktan sonra kantinin sahibi ümitle Ben Cowan'a baktı, onun da gitmesini arzu ettiği yüzünden belli idi. Ben birasını bitirdi, bir bardak bira daha isteyip yalnız başına bırakılmak teklifini yapmaktan vazgeçti ve dışarıya, yakıcı güneşin altına çıktı.

Hermosillo, Rio Sonora nehrinin iki kenarına yayılmış onbeş bin nüfuslu ufak bir şehir idi. Portakal bahçeleri ile çevrili idi. Kasabanın dışı ise buğday ve arpa tarlaları ile dolu idi. Çevre yeşillik ve doğal güzellik içinde idi. Ama şu anda bütün sokaklar boştu, Cowan Sonora'nın güzel ve ince yapılı kızlarını özledi bir an.

Kasabanın meydanındaki büyük ve yaşlı ağaçların gölgelerinde dolaştı biraz. Meydana bakan sokaklardan aniden meydana çıkan bir adam tarafından görülemeyecek kadar, gölgeler içinde olmalıydı.

Adam bu sokağa açılan tahta kapılı bir evden çıkınca çevresine seri bir göz attı, sonra hızlı adımlarla sokağa daldı. Bu saatte kimse tarafından görülmeyeceğine olan

inancı, elli metre kadar ilerde ağacın altında duran Ben Cowan'ı görmesini engellemişti.

Adam Bob Keleher (Bab Kelehır) idi. Sürüyü götürdüklerinde ve Catlow, Mercer'i öldürdüğünde, Catlow'un yanında olanlardan biri idi.

Boş sokaklarda Keleher'i izlemeye çalışmak sadece Ben Cowan'ın Hermosillo'da olduğunu belirtmekle kalmayacak fakat adamın Catlow'un saklandığı yeri göstermesini de sağlayacaktı.

Keleher'ın çıktığı evin pancurları ve kapısı kapalı idi. Bir haftayı kasabada boşuna geçirmemiş olan Cowan burasının bir saraç dükkanı olduğunu hatırladı. Dükkan sahibi, Moss Burton gibi süslü eyer takımları, gem ve kantarma yapan biri idi. İşini gelip geçenler görsün diye açıkta, dükkanın önünde oturup çalışırdı.

Dükkanın arka köşesinde tavandan yere kadar sarkan süslü dizginler sanki bir perde gibi asılı dururdu. Böylece arkada olan bir şeyi gizlemek için mükemmel bir perde görevi görebilirdi. Diğer köşede ise, dükkan sahibinin evine açılan bir kapı vardı. Fakat şimdi kepenkler kapanmış olduğundan göze bir duvar gibi görünüyordu.

Yoksa Keleher sadece bir ziyaret amacı ile mi gelmişti buraya? Belki bir kızın peşinden? Yoksa burası çetenin gizlenme yeri mi idi? Belki bir kısmı burada gizlenmişti.

Ağacın gölgesinden ayrılıp başka bir sokağa doğru yürüdü Ben Cowan. Böylece evin arkasına gelmişti, yakınından geçerken bir araba kapısı gördü duvar boyunca. Kapı kanatlarının birleştiği yerde gördüğü bir aralığa gözünü dayayıp içeri bir göz attı. Eski, tahta tekerlekli bir arabanın durduğu taşlarla kaplı avludan başka bir şey göremedi. Arabanın oku da yere konmuştu. Kapının yanındaki bina kokusuna bakılırsa bir ahır olmalıydı. Saracın oturduğu evin arka kısmı buradan görülebiliyordu. Bir ikinci kat penceresi hariç burası da tamamen bir duvar idi ve pencerenin pancurları sıkı sıkı kapanmıştı.

Yoluna devam eden Cowan bu yerin sadece iki girişli olduğunu, birinin önde diğerinin de arkada avlu kapısı ile mümkün olduğunu görmekle tatmin oldu.

Tekrar meydana döndü ve bir bankın üzerine oturup bir püro yaktı ve durumu gözden geçirmeye başladı bir kez daha. Oturduğu yerden dükkanın bulunduğu sokağı görebiliyordu. Bir süre sonra dikkatini sokağın karşı tarafındaki bina üzerinde topladı.

Bu binanın ikinci katındaki pencerelerden, saraç dükkanının içini görmek olanağı vardı. Varsa burada bir oda tutmayı düşündü ama bu şekilde geliş ve gidişleri de kolaylıkla gözetlenebilecekti. Bunun, şimdilik bir sakıncası yoktu zira henüz önemli bir şey keşfetmemişti.

Rio Bray sokakta görünüp, Keleher'in çıktığı kapıya girdiğinde Siesta saati nedeyse bitmek üzere idi. İnsanlar yavaş yavaş sokakta görünmeye başladılar... kısa bir süre sonra da pancurlar açılmaya başladı ve hayat normal akışını aldı. Ben Cowan bir püro daha yaktı ve oturduğu ağaç gölgesinde elindeki gazeteyi okumaya başladı.

Saraç dükkanının pancurları da açıldı ve günlük iş faaliyeti başladı. Oturduğu yerden Ben, dükkanın içinin bir kısmını görebiliyordu. Dükkâna giren ya da çıkanların hiç birini tanımıyordu.

Gazetesini katlayıp ayrılmak için hazırlanırken yanında birinin durduğunu farketti. Parlak çizmeleri, terzi işi üniformanın pantolununu gördü önce ve başını kaldırdığında da general Juan Bautista Armijo ile göz göze geldi.

"Güzel bir kız," dedi general, "değil mi?"

Bir an Ben Cowan onun kimi kasdettiğini anlayamadı sonra kızı gördü.

Saraç dükkanının yanındaki köşede durmuştu. Nereden geldiğinin farkında değildi fakat onun gerçekten göz alıcı güzellikte bir kız olduğunu ikinci bakışta gördü.

"Generalin kızı daha yakından gördüğünü sanırım, o-

nun için benden daha iyi bilirler." Cowan ayağa kalktı ve Armijo ona döndü ve gülerek.

"Hâlâ bizimle berabersiniz. Bize şeref veriyorsunuz. Aradığınız adamı bulabildiniz mi bari?"

"Hayır, henüz bulamadım."

"Hâlâ burada olduğundan emin misiniz?"

"Belki burada değil, fakat uzakta da değil."

Armijo elindeki sigarayı yere attı ve topuğu ile ezdi. "Bu akşam karargâhta bir balo var. Yüzbaşı'ya sizi de getirmesini söyledim senor."

Gittikten sonra Ben Cowan arkasından düşünceli gözlerle baktı bir süre. Aniden yanında bitmesi bir rastlantı mı idi? Yoksa general kendisini mi gözetliyordu? Yoksa general Armijo o dükkânın içinde olup bitenleri biliyor muydu?

O ahırda bir düzüne atı gizleyecek kadar yer vardı.

Köşedeki kız aniden döndü ve kendisine doğru yürümeye başladı.

KISIM 14

Saraç dükkânının arkasındaki evin serin gölgesinde Bijah Catlow plânlarına son şekli vermekle meşguldü. Kendisi ve adamlarının saklanmakta oldukları mahzenin kapısı, Ben Cowan'ın kısmen kuşkulandığı gibi, asılı duran dizginlerin meydana getirdiği perdenin arkasında idi.

Taştan yapılmış bir koridor vardı önce... evin geri kalan kısmı kerpiçten yapılmıştı ve son yılların işi idi. Eski mahzene inen basamaklar taştan yapılmış olup yosunlu idi. Pencere falan yoktu burada. Zira mahzenin tavanı, toprak düzeyinin üç metre kadar altında idi ve böyle bir mahzenin varlığından, Hermosillo'da kimsenin haberi bile yoktu.

Binayı inşa eden adam — kasabayı ilk kuranlardan biri — burada bulduğu eski kalıntılardan yararlanmıştı. Ev yapıldıktan çok sonra, bazı tamirat işleri için kazı yaparken, bir raslantı sonucu yer altındaki bu mahzeni bulmuştu. Akıllı bir adam olduğundan ve aynı zamanda da ağzı sıkı olmanın değerini iyi bildiğinden, bu bulgusundan kimseye söz etmemişti. Oğulları ve kendisi çalışarak işle-

rini bitirmişlerdi.

Kalıntıların orijini bir muamma idi. İnşaatına Apache hücumlarının engel olduğu bir misyon binası olduğu gibi... Aztek'lerden çok öncesine giden bir uygarlığın izleri de olabilirdi... Jesuit'lerin zamanında yapılmasına girişilen bir çok misyon binaları, bu şekilde yarım kalmış ve hattâ izleri bile silinmişti.

Saraç dükkânının sahibi gerçekte meslekten yetişmiş bir haydut idi, babası gibi. Zaman zaman, ihtilâller oldukça, kendi çaplarında bir takım işler çevirmişler ve bu mahzenden yararlanmışlardı.

Mahzen gizli bir yol ile ahırlara bağlanmıştı ve bu yol, bir farenin bile kendisini tek bir deliğe emanet edemeyeceği prensibine dayanılarak, şimdiki sahibin büyükbabası tarafından yapılmıştı. Bu soygunun plânlanması sırasında saraç dükkânının sahibi Pesquiera bu sırrını Bijah Catlowa' açmıştı. Fakat şimdi aralarında bir anlaşmazlık çıkmıştı. Pesquiera altının buraya getirilip, izleme ve araştırmalar hızını kaybedinceye kadar mahzende saklanmasını istiyordu. Bijah Catlow ise onun bir an evvel memleketten dışarı çıkarılma fikrini savunuyordu. Gerçeğe bakılırsa Bijah Catlow ne ortağına ne de Tucson'da kendisine haber getiren asker kaçağı olan yeğenine itimad ediyordu.

Pesquiera hazineden yıllardan beri haberdar idi fakat gizlendiği yeri tam olarak bilemiyordu. Çok kurnaz olan Lerdo ise hazineyi, kendisine akraba olan bir gurup adamı ile, gizli yerin çevresinde oturmak suretiyle koruyordu. Dolayısı ile hazinenin nakli işi çıkıncaya kadar ellerine bir fırsatın çıkması olanağı olmamıştı.

Hazine bir kez mahzene konduktan sonra kendisini ve adamlarını mahvedecek bir kazanın olacağını biliyordu Cotlow. Ya da bir pusuya düşmeleri çok kuvvetle muhtemeldi. Ne kadar güç ve olanaksız gibi görünürse görünsün, daima bir kaçış olanağının bulunabileceği açık arazide olmak Catlow'un daha çok işine geliyordu.

Şimdi de yalnız başına bir masaya oturmuş önündeki bira bardağına bakıp derin derin düşünüyordu ama düşündüğü bira değildi tabii. Yapması gerekli işleri tasarlıyordu.

On metre kadar ötede bir köşede, adamları kart oynuyorlardı. Bitişikteki odada ise, bir kısmı uyuyordu. Adamlarından hiç birinin kasabada kendisini göstermemesine dikkat etmiş ve sokağa çıkmayı kesinlikle yasaklamıştı. Çevreye yerleştirdiği nöbetçiler ise ancak siesta saatlerinde ve azami itina göstererek değiştiriliyordu.

Keyfini kaçıran iki husus vardı. General Armijo'nun karakterini öğrenmişti. Gelişi güzel bir üniforma adamı değildi. Bilâkis kompetan, tecrübeli bir çöl savaşçısı idi. Yirmi yıllık bir mücadele adamı olarak ülkesindeki ihtilâllere katılmış Fransız ve Apache'lere karşı savaşmıştı. Son zamanda Sonora'ya atanmış olmakla beraber bölgeyi çok iyi biliyordu. Bijah Catlow işin başında yaptığı plânlara Armijo'yu katmamıştı.

Kendisini üzen ikinci husus ise Ben Cowan'ın nerede olduğunu bilmemesi idi. Tucson'daki o geceden beri ondan hiç bir haber almamış ve hakkında hiç bir şey duymamıştı ve bu da, daha fazla üzülmesine neden oluyordu.

Çenesindeki sakalları kaşıdı ve yavaşça küfür etti. Adamları huzursuz ve sabırsızdı. Onları kınadığı falan yoktu. Karanlık bir mahzende günlerce hiç bir şey yapmadan oturmak, güzel kadınların bulunduğunu bildikleri bir kasabada boylarını gösterememek, kolay iş değildi doğrusu. Üstelik dışarı çıktıklarında da sadece vurgun yapıp derhal ortalıktan toz olacaklardı... kadınlara hiç vakit ayıramadan.

Sıkıntılı gözlerle bir süre odayı gözden geçirdi. Catlow gerçekçi bir adamdı. Birden tuttuğu bu yolun kendisini devamlı olarak hep bu tip adamlarla bir arada bulunduracağını ve geri kalan yıllarını hep bu şekilde geçirmek

zorunda kalacağını idrak etti. Yıllar boyu, terk edilmiş çiftliklerde, ucuz otel odalarında, sürekli olarak kaçmak ve kanunun yakasına nerede, ne zaman ve nasıl yapışacağını bilemeden ve hep bu korku içinde yaşamak zorunda kalacağını anladı. Masanın üstünden odaya bir daha göz gezdirdi... bu adamların içinde gerçekten hoşlandığı bir tek kişi vardı — İhtiyar Tilki Merridew.

Birasından bir yudum daha aldı ve iki milyonu düşündü... kendi payı ile insan istediği yerde yaşar ve istediği her şeyi yapabilirdi... hemen hemen.

Bununla beraber sıkıntılı düşünceleri kafasından bir türlü atamıyordu. Bunun bir nedeni de, mahzenin karanlık havası, havanın kötülüğü ve beklemenin verdiği sabırsızlık olsa gerekti.

Pesquiera'ya güvenmediği için, hazinenin götürüleceği yeri iyi düşünmesi gerekti. Ayrıca hazinenin buraya getirilmesi de büyük bir tehlike idi. Katır kervanını sokakta bir tek kişi bile görse... işleri bitik demekti. Son plânları vurgunun gece yarısı yapılmasını öngörüyordu, zira hazinenin kasabaya ne zaman geleceğini kesinlikle öğrenmişlerdi. Fakat Catlow'un henüz hiç kimseye söylemediği değişik bir plânı vardı.

Kapalı yer onun üzerinde de etkisini göstermeye başlamıştı. Sınırlı yerde kalma zorunluğu diğerlerine göre daha az olmasına rağmen Bijah Catlow insanların huzurundan hoşlanan bir adamdı. Neşe ve dostluğu, parlak ışıkları ve müziği, neşeli konuşmaları ve sığır nakli sırasında arasıra yaptıkları kavgaları seven ve arayan bir insandı. Şimdi ise gizli bir yerde kalıp beklemek zorunda idi. Yerinde durup plânlarını bir kez daha gözden geçirmeye çalıştı ama aklı hep başka yerlere gidip duruyordu.

Christina ona bir kutu püro almayı vaad etmişti ve şimdiye kadar dönmüş olması gerekti. Ayağa kalkıp poker oynayanların yanına gitti, bir kaç dakika onları seyretti ve sonra merdivenlere doğru yürüdü.

Bill Joiner kızgın bir şekilde arkasından baktı. "Biz o basamaklara bir adım bile atamazken, o canı istediği zaman dışarı çıkabiliyor."

Rio Bray de Catlow'un arkasından bakmakta idi fakat sadece omuzlarını silkeledi ve "Birinin teması sağlaması gerek ve bu vurgunu hazırlayan da O. Plânları yapan ve bize iş veren kendisi."

Joiner bir sınır haydutu idi, bazıları ise kafa derisi avcısı olduğunu söylerlerdi. Uzun boylu, ince yapılı ve gözlerinden hiç eksik olmayan kötü bakışlı bir adamdı. Nadiren güldüğü zamanlarda bile bu kötü bakışları gözlerini hiç terketmezdi. Kıskançlık sanki yapısının temel taşı idi, kıskançlık ve küçümseme.

Catlow onu guruba tereddüt ederek almıştı. Kabullenmesinin tek nedeni her türlü silâhla adam çok keskin bir nişancı idi. Bütün gün ve gece at binerdi ve cesareti ile ün yapmıştı.

Catlow merdivenleri çıktı, dükkâna giden dar koridoru geçmeden gizli bir kapıyı açtı ve ailenin evine girdi.

Christina mutfakta idi ve tabakları bir tepsiye dizmekle meşguldü. Bir Meksikalı kızın olamayacağı kadar ince yapılı olup Sonora kadınlarını aratmazdı ve vücudu harikûlâde bir güzelliğe sahipti. Catlow gözlerinde hayranlık ile ona baktı bir süre, O da Catlow'a güzel ve badem şekilli gözleriyle uzun uzun baktı.

"Buraya gelmemen gerek. Babam bundan hoşlanmı - yor biliyorsun."

"O zaman da seni nasıl görebilirim," dedi, "ve bunun için de değil babanın, her türlü şeyin arzedeceği tehlikeyi göze alırım." Yufka ekmeklerini ve köfteleri tepsiye koyuşunu seyretti; kızarmış, büyük et parçalarını tepsiye yerleştirmesine yardım etti.

"Pürolarımı aldın mı?"

"Si" — eliyle masanın üstünde duran büyük bir kutuyu işaret etti — "Aldım." Bir an duraladı ve sonra ekledi,

"Bir Amerikano gördüm sokakta... meydanda bir gringo vardı."

Catlow onun vücut hareketlerini seyrediyordu ve güçlükle duydu kızın dediklerini.

"Yabancı ve garip bir adam," diye ekledi.

"Kimdi?"

"Gringo. Bana baktı." Sözlerinin etkisini anlamak için Catlow'un gözlerinin içine baktı.

"Bakmazsa zaten aptalın biri olmalı. Bir gringo mu dedin? Uzun boylu biri mi? Sakin görünümlü ve sadece gözleri ile gülen biri mi?"

Kız omuzlarını silkeledi. "Çok yakışıklı, bu *hombre*. Siyah bir elbise giymiş ve general Armijo ile konuşuyordu. Generalin onu baloya davet ettiğini duydum."

"Ne balosu?"

"Oooo, si, herkes balodan söz ediyor. Sanırsam herkes baloya gelecek... bütün subaylar — nasıl denir ? — bütün önemli ve zengin kişiler."

Catlow bunu düşünmeye başladı. Aldıkları bilgiye göre hazine ancak yarın Hermosillo'ya varacaktı. Şu anda yüzlerce asker tarafından korunmakta idi ve bunu ele geçirmek için herhangi bir teşebbüs, intiharın ta kendisi demekti. Halbuki kendi plânı hazinenin, kasabaya geldiği gecenin yarısında yapılacak bir hücumla ele geçirilmesini öngörüyordu; muhafızların çoğu koğuşlarında yol yorgunluğunu çıkarırken; subaylar, karılarının ya da sevgililerinin kollarında iken ve nöbetçiler de kendi sıralarını savmak için sabırsızlanırlarken.

Hepsi yorgun ve uykusuz olacaklardı ve kafalarında korudukları hazineden çok daha başka şeyler olacaktı bu sırada. Armijo'nun kumandan olmasına canı sıkılmıştı. Zira eski kumandan ağır ve etkisiz bir adamdı.

Peki ya kafilenin *bu akşam gelmesini* sağlayabilirse ne olurdu?

Kafileyi göz altında tutan adamları vardı ve böyle

bir yük kervanının ne kadar hızlı gidebileceğini iyi bilirdi; fakat onları Hermosillo'ya daha erken getirtmek için ek bir neden olsa ne olurdu?

Chiristina'ya baktı ve, "kafilenin kumandanı olan subayı tanıyor musun?"

"Tabii, Üç subay var."

"Yaşlı subaylar mı?"

"Yaşlı mı?. Hepsi genç subaylar ve de yakışıklı." Eliyle tepsiyi işaret etti. "Bunu aşağı götürür müsün ? Ben götürmek istemiyorum."

"Tabii," tepsiyi eline aldı, "Sen bu gibi işleri iyi bilirsin bu subayların sevgilileri var mı?"

Kız güldü, "Meksika'lı erkekler hep aşıktır. Belirli bir kıza âşık olmasalar bile, aşka aşıktırlar. Ya böyle işte, onun için hepsi saplarına kadar erkektirler."

"Bunu seninle tartışacak değilim. Ama bu subaylardan birinin, deli divane olduğu bir kız var mı kasabada ?... Yani onun deli olduğu fakat kızın yüz vermediği cinsten bir şey, ya da karşılıklı ve adamın çabuk gelmesini sağlayacak kadar hızlı bir aşk falan."

"Rafael Vargas," dedi başının bir hareketiyle saçlarını arkaya atarak, "Senorita Calderon'dan başka kimseyi düşünemez O... ve üstelik Calderon'un kendisi için ne düşündüğünü de bilmiyor."

Catlow sırıttı. "Bak tatlım," dedi, "bulabildiğin en güzel ve kaliteli mektup kâğıtlarından bir kutu al, anlıyor musun?" Masanın üstüne bir kaç gümüş peso koydu. "Haydi, fırla ve —"

Kapı aniden açıldı ve Pesquiera göründü kapıda, yüz hatları kızgınlığını belirtecek kadar gergindi.

KISIM 15

Pesquiera'nın sağ elinde bir tabanca belirdi. "Sen!" dedi Bijah'a "ne işin var burda, defol! Kızımla konuşmayacağını kaç kez söyledim sana."

Catlow gülümsedi. "Bu iş konuşması," dedi, "sadece onun yapabileceği bir şeyi söylüyordum kendisine. Bir kadının kullanabileceği cinsten mektup kâğıdı almasını söylüyordum, kaybedecek vaktimiz yok. Şimdi gidip alması gerek."

Pesquiera'nın tabancası yerini değiştirmedi bile. "Neden? Ne yapacaksın mektup kâğıdı ile?"

"Plânda ufak bir değişiklik yapıyorum. Çalışırsa, ki çalışacağını sanıyorum, ne alâ, Soygun yarın gece yerine bu gece yapılacak."

Tabanca ağır ağır aşağı doğru indi. "Bu gece mi?" dedi Pesquiera aptal aptal. "Ama hazine bu gece gelmiyor ki ve kasabada üstelik bu gece çok asker var."

Catlow, Christina'ya döndü, "Hadi mektup kâğıtlarını almaya git şimdi, hadi."

Kız gittikten sonra Catlow oturdu. "Seni kızdırdığıma

üzüldüm," dedi, "ama harekete geçmenin zamanı geldi." Kısaca, Ben Cowan olduğunu sandığı adam hakkındaki düşüncelerini söyledi ve Armijo ile olan ilişkisini anlattı. "Eğer o genç subay bu mektubu alırsa," dedi sonunda, "bütün kafileyi dörtnal ile getirir kasabaya; bu onunla buluşması için en iyi fırsat, dans etmek, onu kollarına almak fırsatını hiç kaçırır mı? Buraya yetişmek için gerekirse hayvanları çatlatmayı bile göze alır... ve de hazineyi korumak için nöbet alacak kimse olmayacak."

Pesquiera'nın yüz ifadesi değişti. "Haklısın, hata ettim."

"Dinle," — Catlow ona doğru eğildi, gizli bir şey söylemek istercesine — yalnız muhafız bulamamakla kalmayacak dansa yetişmek için de acele edecek. Nasıl olsa gene geç kalacak ya... Zira her şey bir çorbaya dönecek."

Balo için elbiselerini değiştirmek üzere Ben Cowan Arcadia'daki oteline döndü. Akşamı düşünerek aynanın önünde saçlarını tarıyordu. Şimdiye kadar sadece bir kez böyle bir baloya gitmişti, Austin'de valinin malikânesindeki balo idi bu; şimdi bu balonun öbürü gibi olacağını tahmin ediyordu.

Yatağa oturup elinden geldiği kadar çizmelerini parlatmaya çalıştı. Sonra tabanca kemerini beline dolayıp her zamankinden birkaç delik daha fazla sıktı. Böylece tabancası daha yukarı çıkmıştı.

Tabancasını kılıfına koyarken Recalde geldi. "*Bu akşam da* silâh taşıyacak değilsin her halde?" diye merakla sordu. "Generalin balosunda buna pek ihtiyacın olmaz sanırım."

"Onsuz kendimi çıplak hissederim. Ayrıca kişi ne olacağını bilemez."

Recalde yaralı ayağını dikkatle uzatıp oturdu. Bastonunu yanındaki sandalyeye dayadı. "Hiç değilse yük kervanı yarından önce gelemeyecek."

Ben Cowan siyah ceketini üstüne geçirdi, Recalde ona

gülerek bakıyordu. "Bu akşam kimbilir kimlerin kalplerini çarptıracaksın. Hermosillo'da ne kadar ilgi uyardığını bir bilsen. Ne de olsa küçük bir kasaba ve yabancıların sayısı hep azdır - hele generalin ahbabı olan yabancıya pek rastlanmaz."

"Yani kendi dostun demek istiyorsun."

"Generalin de. Belki inanmazsın ama kaç kez senden söz etti. Bana, senin birliğine katılmanı istediğini söylememi emretti. Bir subay olacaksın ve general başkana çok yakındır. Senin için çabuk bir yükselme hazırlayabilir."

"Ben asker olarak yaratılmamışım," dedi Cowan. "Çok müstakil olan bir yaradılışa sahibim. Kendi düşündüğüm şekilde yaşamayı istiyorum, işlerimi kendim yapmayı severim. Generalin esaslı bir adam olduğunu biliyorum ve onun maiyetinde çalışmaktan gurur duyarım... ama sonra belki asker olmasını bilmeyen bir generalin yanına verirler. En iyisi kendi bildiğim gibi kalayım daha iyi."

"Bunu duyunca çok üzülecek," dedi Recalde ve bastonuna dayanarak ayağa kalktı. "Haydi gidelim."

Kendilerini bir araba bekliyordu. Üstün açık bir arabaya binerken Cowan kendisini bir garip hissetti. Bunun gibileri çok görmüştü, cilâlı ve tantanalı. Araba onları hızla balonun verildiği büyük karargâh binasına getirdi. Hermosillo gibi bir kasabada böyle bir balo sık sık olan bir olay değildi. O nedenle çevrenin bütün senoritaları bu baloyu süslemek için adeta biribirleriyle yarış edip gelmişlerdi.

Arabaları kasabanın meydanından geçerken Ben Cowan bir ara saraç dükkânının bulunduğu binaya seri bir göz atmıştı. Her şey karanlık ve sakindi.

Günün sıcağından gece serindi. Önlerinde yüksek bir yerde oturmuş arabacının arkasında, araba ile meydanı geçmek gerçekten hoştu. Onları görenler eğilerek selâm veriyorlar ve hürmetle gülümsüyorlar, Recalde'a bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Genç yüzbaşı sadece çok yakışıklı değildi ve fakat zengin ve köklü bir aileden geliyordu. Bu akşam, onlara ümidle bakan kızların sayısı herhalde az olmayacaktı. Zira genç ve yakışıklı ve de hükümet merkezinden ziyarete gelen erkeklerin sayısı çok değildi böyle ufak bir kasabada.

"Bu baloyu kaçırmaktan Vargas hoşlanmayacak," dedi Recalde durup dururken; "kendisini büyük aşık sanır. Rosita Calderon'a notlar yazdığını biliyorum - ama bu kasabanın en kötü saklanan bir sırrı haline gelmiştir."

Ben Cowan kendi kendine güldü. Olaylar aşağı yukarı sınırın her iki tarafında da aynı idi. Bir erkek, bir kız uğruna ne budalalıklar yapar nelere katlanır - fakat bu işin tabiatında vardır ve genç olmanın bir özelliğidir herhalde. Ve bu ancak bir yada iki kez yapılır.

"Kafilenin kumandanı o mu?"

"Evet iyi bir askerdir... fakat sabırsızdır."

Böyle konuşarak baloya gelmişlerdi.

Salonu gören Ben Cowan derhal bunun değdiğini anladı. Bu kadar, gerçekten güzel kızı ve kadını bir arada görmemişti... siyah, pırıltılı gözler, ellerindeki yelpazelerinin arkasından kendisini süzen gözler... arada bir tek tük sarışın ya da kızıl saçlı kızlar vardı ama o siyah ve parlak saçlar ve gözler...

Recalde, kızlarda romantik hisler uyandıracak kadar solgun görünüyordu ve parlak düğmeli, maldalyalarla dolu üniforması içinde pek yakışıklı ve göz alıcı idi.

İkisi de yan yana oturdu ve misafirler içeriye dolarken konuşmaya başladılar. Recalde gelenleri Cowan'a tanıtmaya başladı. "Şimdi girenler," başı ile iri siyah gözlü, uzun boylu bir kızı işaret ederek — sizin New Mexico eyaletinizin tamamında bulunandan çok sığır sahibi olan bir yetiştiricidir, o da kızları... Fakat çok akıllı bir kız. Çiflikte yapacak bir işi olmadığından devamlı okur.. ve düşünür de Bir kadın için teklikeli olan niteliklerdir bunlar."

Ben Cowan kıza bir kez daha baktı. Pek güzel değildi fakat pek göz alıcı idi. Daha sonra o kızla dansederken, "Siz yüzbaşı Recalde'ın arkadaşısınız? Pek yakışıklı bu arkadaşınız ama ne çare her kızın kendisi ile evlenmek istediğini sanıyor." Aniden güldü, bundan pek hoşlandığı belli idi. Ben'in gözlerinin içine bakarak." Biliyor musunuz bunda haklı da. Hepsi de istiyor."

"Peki ya siz?"

"Kendisini iyi tanımıyorum. Kaldıki benim gibi bir eş isteyeceğini de sanmıyorum." Ben'e direk ve dostça bakıyordu ve bu, Ben'in hoşuna gitti. Dürüst insanlardan hoşlanırdı. Kız devam etti: "Babamla birlikte çiftlikte at binerim bazen de onsuz... Bu herkesçe kabul edilen bir şey değildir.

"Sonra çok kitap okurum. Erkeklerin çoğu eşlerinin güzel ve itaatkâr olmasını istiyor — korkarım akıllı olmalarını istemiyorlar."

"Kanımca Recalde'ın sizin gibi bir eşi olması gerek," dedi Ben, "hükümet teşkilâtında yükselmek istiyor, akıllı bir kadın kendisine çok yardımcı olur."

"Bu bir Amerikan görüşüdür."

Kızın yüzüne baktı, birden huzuru kaçmıştı. "Biliyor musunuz, hâlâ isminizi bilmiyorum sizin."

"Rosita Calderon."

Şaşırmıştı birden. Yüzbaşı Vargas'ın aşık olduğu kız bu idi — ya da karşılıklı aşık olduklarını zannettiği kız. Vargas'ı hatırlaması huzursuzluğunu arttırdı. Vargas'ın bu balodan haberi var mı idi? Varsa burada olmamaktan dolayı kızgın olmalıydı... Rosita Calderon'un da burada olacağını bilirdi.

Şu anda Hermosillo'dan çok uzakta olmamalıydı...

Merdivenlerin başına geldiğinde adeta koşar adım gidiyordu. Recalde arkasından seslendi ama Ben durmadan yoluna devam etti.

Bir hamlede merdivenleri indi ve sokağa çıktı. Uzun

araba dizisi, ağaçların altında ve bir kenarda duruyordu. Sürücüler bir araya toplanmış kendi aralarında lâklâk ediyorlardı. Başlarını çevirip ona baktılar, aniden ortaya çıkmasından şaşırmışlardı. Görünürde başka kimse yoktu.

Sokağın köşesine koşup iki yana baktı. Koğuşların ve avlunun çevresinde kimse yoktu. Nizam kapısında bir nöbetçi vardı. Ben ona doğru yürüdü.

İspanyolca olarak, "Hiç kimseyi gör — "

Arkasından çabuk ve hafif atılan bir ayak sesini duydu ve dönmek istedi. Kafasına sert bir şey indi ve öne doğru yuvarlandı, ayağa kalkmak için çabalarken tekrar, bu kez binanın yanına düştü, yan dönmek istedi isede ikinci bir darbe ile uzandı ve öylece kaldı.

Burnuna toz kokusu geldi... kan da vardı. Kendi kanının kokusunu duymuştu.

Bir el gömleğinin yakasına yapıştı ve gövdesini köşeye doğru sürüklemeye başladı. Biri küfür edip duruyordu.

"Kim O," diye sordu bir ses.

"Catlow'un Allahın cezası marşal arkadaşı."

"Canı cehenneme."

Geçici bir sessizlik oldu. Sonra başka bir ses: "Catlow'un da."

Yeniden bir sessizlik oldu, sonra ilk ses duyuldu gene, "Dostum her şey zamanında. Birbirimizi anlıyoruz değil mi?"

Ben konuşulanları işitiyor fakat hareket edemiyordu. Hatta düşünemiyordu da. Canı kımıldamak bile istemiyordu, ne düşünmek ve ne de hareket etmek istemiyordu. Hareketsiz yattı bir süre sonra her şey karanlığa gömüldü ve bilincini kaybetti.

Diego Recalde güçlükle yerinde doğruldu. Bir süre oturduktan sonra ayağı tutuluyor ve hareketine engel oluyordu. Doktoru özellikle bu akşam buraya gelmeme-

sini söylemişti ama dinleyen kim, O bunları söylerken Recalde akşam için giyeceği üniformasını ve takacağı nişanları düşünüyordu.

Kapıya doğru baktı. Ben gideli hiç olmazsa yarım saat kadar olmuştu ve hâlâ da gelmemişti. Böyle bir kabalığı yapacak bir adam değildi halbuki.

Topallaya topallaya Rosita Calderun'un yanına gitti. Kız onu karşilamak için döndü ve bir az gülümsedi. "Benimle konuşmak için çok bekledin Diego," dedi, "hâlâ benden korkuyor musun?"

"Korkan kim?" Güzel bir kızdı, bunu itiraf ediyordu ve hoşlandığı bir açıklık, bir dürüstlük vardı bu kızda. Erkek gibi ata binmesi ya da evlilik suretiyle sahip olduğu o Amerika'lı kuzeninden gelen bir açık kalplilik vardı konuşmasında. Neydi o kuzeninin adı? Sackett ya da onun gibi bir şey (1). Şimdi New Mexico'da oturuyorlardı.

"Arkadaşıma ne söyledin de böyle hakaret görmüş gibi gitti?"

"Kadınlar erkeklere hakaret edebilirler mi? Onu tanıdığımdan daha iyi tanıdıktan sonra belki. Hayır ben bir şey demedim. Birden kendiliğinden gitti — ve de pek kaba bir şekilde."

"Ona bir şey demediğinden eminsin ya?"

Kaşlarını çatı. "Hiç bir şey... belki ismimden hoşlanmadı.

İlk tanıştırıldığımızda iyi duymamış galiba. Sonra bana sordu ve ben de söyledim, sonra da kaçtı gitti."

"Sizi dansa davet edemeyeceğim, gördüğünüz gibi —"

"Biliyorum. Çok üzüldüm."

Kaşlarını çattı. Ben Cowan'ın ani ayrılışına canı sıkılmıştı.

"Ona ismini söyledin diyorsun. Bunun ona hiç bir şey

---

(1) Mora Silâhşoru, ASEM Yayınları üçüncü kitap.

anlatmayacağı malûm. Senden ona sadece bugün söz ettim ve ismi hiç duymadığını söyledi."

Hâlâ şaşkınlık içinde idi, gözleri bir ara General Armijo'ya kaydı. Acaba general onun gidişini görmüş mü idi? Buna içerlerdi doğrusu.

"Vargas!"

Aniden döndü, ayağının durumunu unutmuştu, ağırlığına dayanamayan ayak üzerinde duramadı ve burnu üstüne yere düştü.

"General!" diye bağırdı. *"Yük kervanı!"*

KISIM 16

Bijah Catlow'un, Christina'ya yazdırdığı ve Rosita Calderon ismi ile imzalattığı not, Rafael Vargas'a bir atlının götürebileceği son hızla gönderildi ve notu alınca Catlow'un tahmin ettiği gibi davrandı.

Şimdiye kadar kendisine metelik vermeyen bir kızın ilgisi ve onunla dans etmek isteyişi; Vargas'ı harekete getirdi ve normal olarak yürümeleri gerekli, hatta zorunlu olan yollarda bile, katırları dörtnala kaldırmaya yetti. General Armijo'nun kendisini, beklendiğinden bir gün önce görmesinde hiç bir sakınca yoktu, hatta memnun bile olması gerekirdi.

Vargas yürüyüş kolunun her yerinde bitiyor ve katırcılara bağırarak onların daha hızlı sürmelerini istiyordu. Katırların ağırlığı karşısında sabırsızlanarak bir ara atını sürüp önden gitmek bile istedi. Kafileyi teğmeni getirebilirdi. Fakat generalin bundan hoşlanmayacağını bilecek kadar akıllı ve temkinli idi.

En sonunda, Hermosillo'ya geldiklerinde sokaklar sessiz ve boştu. Hızlı yolculuktan ve devamlı olarak uya-

nık bulunmaktan yorulan askerlerin hepsi, bir anda yorgunluklarını duymaya başladılar; koğuşlardaki yatakları, sıcak bir yemek ve uykudan başka bir şey düşünemez oldular. Kendilerini eyerde bırakmış, yarı uykulu bir halde kışlanın avlusuna girdiler ve Vargas attan atlayıp teğmene döndü.

"Teğmen," dedi Fernandes'e, "yükün depoya konmasına nezaret edin, sonra anahtarları bana getirin. Derhal nöbetçi çıkarın. Nöbet ancak general Armijo'nun emri ile kaldırılabilir."

Sonra hızla yerinde döndü, kapının gölgesinden bir adamın çıktığını gördü. Rio Bray'in elindeki silâh, ilk kez olmak üzere bir tuzağa düştüğünü kendisine anlatmaya yetti.

Rosita Calderon'u unutmuştu. Dans müziğinin uzaktan gelen sesleri sanki başka bir dünyaya aitti. Avlu sessiz ve karanlıktı fakat adamlarının silâhtan tecrit edildiğini ve duvarın dibine dizildiğini seçebiliyordu.

Her şey büyük bir hızla yapılıyordu. Katırlar kapıya doğru döndürülmüş,silâhsız askerleri koğuşa kapatılıp kitlenmişti.

Yüzbaşı Rafael Vargas cesur bir adamdı. Bir dereceye kadar da akıllı idi. Kendisine gönderilen notun bir tuzak, bir yem olduğunu ancak anlayabildi. Rosita Calderon'un hisleri değişmemişti, kendisi bir ihanete uğramıştı ve Meksika soyulmak üzere idi.

Biri arkasına yaklaştı ve bir el uzanıp tabanca kılıfının kapağını açtı. Vargas bir kedi çevikliği ile bu ele vurdu ve silâhını çekti.

Suratına yediği bir yumrukla yerinde sallandı ve bir namlu kalbinin üstüne dayandı. Ve orada bir şey patladı, Vargas olduğu yerde döndü ve zorlukla silâhının tetiğini çekti. Mermi ayaklarının arasında yerden toz kaldırmıştı, kendisi yere düştü.

Bijah Catlow koşarak geldi, kızgınlıktan ağzı köpüre-

cekti neredeyse. Yerde yatan adama baktı. Bu fena idi — kimseyi öldürmek zorunda kalmıyacaklarını umutluyordu.

"Hadi yürü!" dedi Rio Bray'e. "Kaybedecek vaktımız yok.'

Catlow ele geçirilen bir atın sırtında giderken, bindiği atın Ben Cowan'a ait olduğunu bilmiyordu... bu sırada çevresinde hiç görmek istemediği bir adamın atına binmişti.

Ben Cowan bilinçsizdi. Üstüne çöken karanlık ile mücadele etmek istemiş fakat bu mücadeleyi kaybetmişti. Şimdi bağlandığı bir eyer üzerinde atın hareketlerine uygun olarak sallanıp duruyordu. Pesquiera onu bıçaklamak, istemişti fakat Rio Bray ona karşı çıkmıştı. "Catlow'u tanımıyorsun," dedi, "Ben Cowan'ı öldüren adam olmayı dünyada istemem."

Karanlık sokakta giderlerken Pesquiera, Catlow'un yanına geldi.

"Mahzene," dedi kesin bir sesle.

"Hayır."

"Bizi orada asla bulamazlar!"

"Yollarda bizi göremeyince dönüp bu kasabayı öyle bir ararlarki rüyanda görsen inanmazsın. Bizi — ve altını bulurlar orada."

Catlow bundan tamamen emin değildi. Fakat bir kez altını Pesquiera'nın mahzenine soktu mu, oradan dışarı hiç çıkmayacağından emindi. Meksika'lının başından beri altını Hermosillo'nun dışına çıkarmaya niyeti olmadığını biliyordu.

Aynı şekilde kendilerinin de gitmemelerini sağlayacaktı adam. Yemeklerine konacak bir parça zehir — başka yerden yiyecek tedarik etmelerine imkân bile yoktu — hepsinin sonu olacaktı. Eski ve gizli mahzen altın kadar, cesetlerini de saklardı hiç kuşkusuz.

Pesquiera tabancasının kabzasına el attı. "Mahzene

gitmeliyiz," dedi, "yoksa — "

Catlow gülümsedi ve Pesquiera bu gülümsemeyi beğenmedi. "Haydi amigo davran," dedi Catlow, "çek o silâhı bakalım."

Pesquiera tereddüt etti ve kritik an geçti. "Haklısın," dedi, "ama arkadaşın — onu burada bırakmak akıllıca olmaz mı?"

Bijah Catlow, Ben Cowan'ın varlığını ilk kez olmak üzere bu şekilde öğrenmişti. Kaybedecek vakit yoktu ve Bijah Catlow, Ben Cowan'ı yanlarında istemiyordu. "Pekalâ," dedi, "onu burada bırakın."

Recalde ne olup bittiğini general Armijo'ya anlatıncaya kadar yük kervanı Hermosillo'nun varoşlarını terk ediyordu.

İlk süvari takımının çılgıncasına yaptığı hareket sınıra doğru oldu Catlow'un bir Amerika'lı olduğunu bilen kumandan onun öncelikle sınıra doğru gideceğini düşünmüş ve hızla adamlarını oraya göndermişti. Elleri boş döndüler tabii... Bundan sonra muhtelif yönlere birlikler gönderildi, hepsi hatalı çıkışlardı.

Bijah Catlow karakteristik ve tipik bir zekâ eseri göstermiş ve kervanı, hiç gürültü çıkarmadıkları arka ve tozlu yollardan geçirip kasabanın dışına çıkarmıştı. Sonra yoldan ayrıldılar ve bir orkide bahçesini geçtiler. Sonra sulama kanalının kapağını hafifçe aralayan Catlow bahçeye su saldı Kapağın kazaen açıldığı kanısına varılması işten bile değildi. Ve su, bahçesindeki bütün izleri silecekti.

Arazi üzerinden, önlerine çıkan bahçeleri ve buğday tarlalarından geçip yollarına devam ettiler. Katırlar yorgunluktan bitkin bir halde idiler. Catlow iki kez durup katırların nefes almalarına izin verdi ama bu sırada keçi ve koyun sürülerinin bulunduğu ağılların kapılarını açıp hayvanları saldı. Böylece gene kendi izlerini karıştırmış oldu.

Sonunda, katırlar canlıdan çok ölüye benzer bir halde, kafileyi ufak bir dere yatağının yanındaki bir ağıla getirdi. Yakında bir baraj vardı. Burası çok önce terk edilmiş bir çiftlikti ve yakında bulunan başka bir ağılda da kendilerini bekleyen katırlar bulunuyordu.

Hiç vakit kaybetmeden yükleri yeni katırlara nakletmeye başladılar. Bütün iş tamamlanınca Catlow kafileyi kuzeybatıya yöneltti. Plânlarından kimseye söz etmemişti ve söz etmeye de niyeti yoktu.

Yirmi kilometre kadar kuzeybatıda Cerro Cuevas sıra dağları vardı. Oldukça düz bir arazide yükselen dağlardı bular. Bunlara giden yol uzun zamandan beri kullanılmazdı. Dağlara yaklaştıklarında kendilerini mağaralara götürecek bir Meksika'lının beklediğini gördüler.

Mağaranın içinde eyerleri çıkarmaya başladıklarında öğle olmuştu.

İhtiyar Tilki Merridew kayaların arasında kendisine uygun bir yer bulup çevreyi gözetlemek için yerleşti. Diğerleri yemeklerini yediler ve uykuya daldılar ve Catlow'un kendilerine plânlarını söylemesini beklediler. Fakat Caklow hiç bir şey demedi.

İki milyon dolarlık altın ve gümüş yürütmüştü ve İhtiyar Tilki Merridew hariç kimseye güvendiği yoktu.

Talihi yaver gitmezse katırları daha gün bitmeden bulurlardı, onları bıraktıkları terk edilmiş çiftlikte. Talih kendisine gülerse, katırlar orada günlerce kalır ve belki sonunda bir çoban tarafından bulunurdu. Tuttuğu yol kimsenin aklına gelmeyecek bir yönde idi. Meksika'ya girerken yaptığı gibi, şimdi Meksika'dan çıkarken de hiç kimsenin bilmediği ve su kuyularının yokluğu ile tanınan bir yoldan yararlanacaktı. Fakat yanındaki adamlar, kendilerini neyin beklediğini bir bilseler, Bijah Catlow, birinci sınıf bir isyanla karşı karşıya kalırdı.

Sıcak ve hareketsiz bir gündü. Bir süre Tarahumara yerinden kalktı ve İhtiyar Tilki'den nöbeti devraldı.

Merridew gelip Catlow'un yanına oturdu. "Kımıldayan bir şey yok," diye rapor verdi. "Çok uzakta bir toz bulutu vardı ama ne olduğunu kim bilir?"

"Nasıl oldu da Cowan karşımıza çıktı?" diye Catlow sordu.

İhtiyar Tilki omuzlarını silkeledi. "Biliyorsam Allah canımı alsın. Pesky nöbetçinin yerine geçmek üzere idi, kimseyi kuşkulandırmamak için. Birden Cowan'ın üstüne geldiğini ve soru sormaya hazırlandığını söyledi Pesky. Rio Bray'de kafasına vurup uyuttu onu."

"Cowan çok akıllı."

"İyi," diye Merridew kuru bir sesle cevapladı. "eğer onu o mahzene kilitledilerse, bir süre ortada görünmez. Eğer dışarı çıkarsa ve Christina da babası gibi davranırsa."

Catlow mağaranın ağzından kuzeye doğru baktı. "Bir zamanlar sen bana Rio Concepcion'a (Konsepsiyon) gittiğini söylemiştin, değil mi?"

Merridew ona şaşkın bir yüzle baktı. "Bana bak, o yoldan gitmeyi tasarlamıyorsun ya? Hiç su yok — ya da yok denecek kadar az var."

"Daha iyi ya. Bizi hiç olmazsa o yolda aramazlar. Beni dinle ihtiyar," — yere çöktü ve kumların üzerine basit bir kroki çizdi — "işte hudut burada... burası da California körfezi. Hermosillo'dan Tucson'a giden ana yol da burada. Biz burada bulunuyoruz. Ve burada, "kum üzerine bir çarpı işareti koydu — "Pozo Arivaipa var. Pozo kuyu demektir."

İhtiyar Tilki başını kaldırıp baktı. "Burası ile o sözünü ettiğin sözde kuyu arası kaç kilometre?"

Catlow sesini iyice alçattı. "Belki doksan kilometre, kuş uçusu."

"Doksan kilometre? Hiç susuz ve de *katırlarla?"*

Catlow elini kaldırdı. "Burayı görüyor musun? Tam burada Rio Bacoachi var. Takriben yirmiiki kilometrelik

bir yol. Tabii muntazam bir nehir değil ama zaman zaman suyu vardır. Kazınca su bulabiliriz. Ya da az da olsa bir kaynak suyu bulabiliriz... kanımca iyi bir fırsattır bu bizim için."

"Onlara söyleyecek misin?"

"Hayır — zorunlu kalmadıkça hayır."

Merridew gözlerini kırpıştırarak çöle baktı. "Başına belâ açıyorsun Bijah. Bu gurubun buna razı olmayacağını hatırlatırım — Ne Pesky, ne Rio ve ne de başkası."

"Rio da benimle beraber en aşağı senin kadar bulundu, beni tanır."

"Aramızda bir fark var ama. Ben kâhyayım. Hiç bir zaman patron olmayı düşünmedim. Rio kendini senden daha akıllı ve becerikli sanıyor. Şimdilik seninle beraber ama bir fırsat kolluyor. İkinci adam olmak onu kızdırıyor. Son zamanlarda ise daha da fenalaştı. Onun için Rio Bray'e pek güvenme."

"Peki ya diğerleri?"

"Keleher'e güvenebilirsin. Ona ve kızılderiliye. O kızılderili seni beğeniyor, diğerlerinden ise kimseyi gözü tutmadı. Aramızda bir belâ çıkarsa kuvvet dengesini tutmak zor olur bizim için."

Catlow başını salladı. "Ben de öyle tahmin etmiştim zaten, beklediğim bundan farklı bir şey değildi. Ama şimdilik onlara ihtiyacımız var ve bir kez o cehennem misalı çöle girince, hepsinin bana ihtiyacı, olacak — isteseler de istemeseler de."

Güneş batınca harekete geçtiler, Bijah kolun en önünde idi. Onları meşgul etmek ve soru sormalarına fırsat vermemek için kasden kısa dörtnal ile yola koyuldu. Şapkasını gözlerinin üstüne çekti ve kuzeye çöle baktı. Ne yaptığını ve yapacağını biliyordu. Ve bu işten yakasını sıyırdığında — eğer sıyırabilirse tabii — arkasında ne kalacağını da biliyordu.

Dağı aşan son adam, kendilerinin izlendiğine dair bir

belirti görmediğini bildirdi. Bulunduğu yerden kilometrelerce genişlikteki bir arazi kesimini rahatlıkla görebiliyordu.

Ufak bir tepenin üstünde Catlow gemleri kastı ve katırların nefes alması için durdu. Bu arada önlerindeki arazi kesimlerini inceledi. İhtiyar Tilki Merridew, Catlow'un korkmakta olduğu soruyu sormadı; ve bir şans eseri olarak Tarahumara konuşmasını seven bir adam değildi. Çöl, susuzluk ve sıcak... yeter derecede kötü idi. Fakat at bindikleri bölge Seri Kızılderililerin bölgesi idi.

Genellikle Seri Kızılderilileri sahil kesiminde bulunurlardı ya da California körfezinde bulunan Tiburon adasındaki kalelerinden pek ayrılmazlardı, tabii soyguna çıktıkları zamanlar hariç. Apache'lere rahmet okutacak kadar vahşi ve yırtıcı olan Seri Kızılderilileri — Catlow onlar hakkında çok korkunç ve iğrenç olaylar dinlemişti — bu bölgenin hemen hemen tamamına sahiptiler. Catlow ise şimdi katır kafilesini onların, soyguna gidip gelirken geçtikleri bölgeye sürüyordu.

Fakat onlardan kaçınabileceğini ya da görünmeyeceğini düşünüp bir kumar oynuyordu. Belki de onları yenebilirlerdi bir çatışma olursa. Su meselesine gelince, son zamanlarda bir hayli şiddetli yağmurlar yağmıştı. Şimdi Temmuz ayı idi ve bu ayın sonu ile Ağustos ve Eylül aylarında arasıra yağmur yağardı Sonora'da — ufak arazi kesimlerine, ani yağan şiddetli yağmurlardı bunlar. Kesilince de hava eskisinden daha sıcak ve bunaltıcı olurdu. Ama bir süre için kuyularda su bulunmasını sağlardı.

Herneyse zaten Meksika'dan çıkmanın başka yolu yoktu, iki milyonluk altın ve gümüş ile.

Sıcak gecenin içinde tekrar yola koyuldular.

Kaçınılması imkânsız ve beklenen soru sorulduğunda iki saat kadar bir vakit geçmişti ve onu soran da Rio Bray idi. "Kamp yapacağımız yerde bol su var mı?"

"Kamp kurmayacağız. Sabah oluncaya kadar hiç olmazsa."

"Canın cehenneme Bijah, herkes hemen hemen yorgunluktan bitik bir halde."

"Şimdiye kadar." diye cevapladı onu Catlow, "Armijo'nun süvari takımları bütün bölgeyi taramakla meşgul. Bıraktığımız katırları belki buldular, belki bulamadılar. Daha gidecek ne kadar yolumuz olduğunu da biliyorsun. Belki üçyüz kilometrelik bir yol var önümüzde."

"Dinlenmemiz gerek," dedi Rio inatla

"Dinleneceksin," dedi Catlow, "gideceğimiz yere gelince dinleneceksin — ama ondan önce hayır."

Sert ve kesintili bir arazide gidiyorlardı. Kuru nehir yataklarından geçtiler, sert tabanlı mezaları aştılar, ayak bileklerine kadar yükselen kumlarda yürüdüler. Bacoachi nehrinin kuru ve karışık yataklarına baktıkları zaman ortalık ışımak üzere idi... ve görünürde su yoktu.

"Su nerede?" diye sordu Rio, "su bulunduğunu sanıyordum."

"Küreklere yapışın," dedi Catlow.

"Kürek mi " diyen Rio okkalı bir küfür savurdu. "Elimi küreğe sürersem Allah belâ —"

"Bana bir kürek verin," dedi Keleher sakin bir sesle. "Haydi ihtiyar davran bakalım, sen her zaman su bulmasını bilirsin."

Toprağın altmış santim kadar altında su buldular ve her kazdıkları yerde su birikiyordu, hem de bol miktarda. Katırları suladılar; Rio Bray'in sesi kesilmiş, suratı asılmıştı.

"Mataralarınızı ve bütün su tulumlarını doldurun," dedi Catlow. "bir daha su buluncaya kadar altmış ya da yetmiş kilometre gideceğiz."

Kimse bir tek kelime bile söylemedi. Bob Keleher kürekleri topladı ve yük katırı üzerindeki yerine bağladı.

Şimdi Catlow'un neden dört katırın her birine ikişer tulum yüklenmesinde ısrar ettiğinin nedenini anlamıştı.

Nehirin şevlerindeki gölgelerde istirahat edip vakit geçirirlerken Catlow ilerisini düşünüyordu. Bu, şimdiye kadar yaptığı işlerin en gücü idi... şimdiye kadar izini ya da katırları bulmuş olmalıydılar.
yakalayamayacaklardı. Ama yolunu değiştirmeye zorlayabilirlerdi. Bu akıllarına gelebilir miydi? Yoksa kendi peşini bırakıp, suyun daha çok olduğu yollardan gidip, daha hızlı at sürüp kendisinden önce hududa varıp onu başka yöne gitmeye zorlayabilirler miydi? Bu kafileden daha hızlı gidebilecekleri bir gerçekti.

Belki de körfezde bir yerde bir gemi beklettiğini, katırlarla birlikte kendisini alıp başka bir yere götüreceğini düşünebilirlerdi.

Catlow kekremsi sudan bir parça içti ve katırlara bir göz attı. Bundan daha iyi katırları hiç bir yerde bulamazlardı ve onları bu iş için özel şekilde hazırlamıştı. Hızlı gitmelerine rağmen katırlar gene de iyi durumda idiler.

Batıda, birkaç kilometre ötede dağların mavi renkli siluetleri belli oluyordu. Bu sıradağların arasında küçük tepeler vardı ama önemli olan dağlardı — şu anda Bijah Catlow'un bildiğinden daha önemli idi bu dağlar.

Testere ağzına benzeyen bir sırt üzerinde yalnız bir Seri, bir kaya yığınına yaslanmış, doğuya doğru bakıyordu. Keskin gözleri belli belirsiz bir duman yakalamıştı... göğe doğru yükselen ve bir şeyler vaad eden bir işaretti bu Seri için.

Kırık azı dişleri arasında birkaç çiçek tohumunu ezdi ve yuttu, gözlerini kısıp ufka baktı. Duman insan demekti ve insan demek at demekti ve at ise onun için et idi... Çoktan beri et yememişti.

Sert, siyah gözler dumanı gözledi ve düşündü. Asker olabilirdi,fakat askeri birlikler buraya pek gelmezlerdi;

sadece bir hücumdan sonra geldikleri olurdu ve son zamanlarda böyle bir hücum yapılmamıştı solukbenizlerin evlerine.

Ayağa kalktı ve bir kez daha doğuya baktı; döndü ve kayalardan kayarak aşağı indi. Kendi kabilesinin kampından altı yedi kilometre kadar uzaktı ama acelesi yoktu pek. O adamların gideceği araziyi iyi biliyordu.

Yarın onlar için güç olacaktı, fakat ondan sonraki gün, kendileri için kolay olurdu... çok daha kolay bir hücum olurdu, yorgun ve bitkin solukbenizlere karşı.

KISIM 17

Ben Cowan bilincini kazanırken ilk kez küf ile karışık ekşi bir koku geldi burnuna. Burada uzun süredir yattığı belli idi, kafasında ise zonklama şeklinde bir ağrı vardı. Gözlerini açtı ya da açtığını sandı — ama ortalık gene karanlıktı, bir şey göremedi. Kulağına hiç bir ses gelmiyordu — ne bir hareket vardı ne de bir ses.

Yüzükoyun, taş bir zemin üzerinde yatıyordu... sonra bilinci iyice aydınlandı ve durumunu idrak etti. Balodan hızla çıkıp kışlanın avlusuna gelmişti ve nöbetçiye bir şey sormak için ağzını açtığında arkasından sert bir şeyle kafasına vurmuşlardı.

Avuçlarını taş zemine dayadı ve yeri iterek doğrulup oturdu. Eli tabancasının kılıfına gitti, boştu. Silâhını almışlardı.

Adeti gereği kemerinin gizli yerinde taşıdığı .44 derinceri yokladı eliyle, bu tabancası da gitmişti. Tabii, Catlow'un bu gizli tabancadan haberi vardı.

Ben çevresindeki karanlığa baktı. Zından gibi bir ka-

ranlığın içinde idi. Elini uzattı, hiç bir şeye değmedi. Elleri ve dizleri üzerinde emeklemeye başladı, bir an sonra bir şeye çarptı — bir sandalye bacağı idi bu Elleri ile sandalyeyi yoklayarak doğruldu ve arkalığa dayandı. Başı dönüyordu, bütün gücü ile arkalığa tutundu ve başının dönmesinin geçmesini bekledi.

Burada her hangi bir şeyi görmesine imkân verecek en küçük bir ışık bile yoktu. Bir cins yer altı hücresinde olması gerekti — belki bir zindandı burası.

Ceplerinde kibrit aradı, bulamadı... kibritini de almışlardı.

Burada bir sandalye olduğuna göre demek ki bir zamanlar insanlar oturmuştu burada ve bu nedenle bir masa da olmalıydı bir yerde. Dikkatle, ellerini uzatıp çevresini yoklamaya başladı, gene bir şey bulamadı. Sonunda sandalyeyi öne doğru uzatıp ağır ağır yürümeye başladı. Gereğinde bu sandalyeyi bir silâh olarak kullanabilirdi, belki de bir ayağı kırıp eline esaslı bir sopa geçirirdi.

Birden durdu. Çok hafif fakat kesin bir şekilde bir sıcaklık gelmişti bir yerden yüzüne. Tek eli ile iskemleyi tutup diz çöktü ve elleriyle çevresini yoklamaya başladı. Az bir mesafe gitmişti ki aynı ısıyı tekrar yüzünde duydu. Bu yönde hareket etti ve bir ocak ile bir şömine buldu.

Burası serindi ama bir ateş gerektirecek kadar soğuk değildi. Burada biri yemek pişirmişti, belki kahve yapmıştı ve ocağın külleri hâlâ sıcaktı. El yordamı ile şöminenin kenarlarını yoklarken eli henüz tamamen yanmamış bir oduna dokundu, dikkatle tuttu odunu. Sonra elini yavaş yavaş odunun ucuna doğru hareket ettirip en sıcak yerini buldu ocağın. Sonra yanmamış ucundan tuttuğu odun ile külleri karıştırdı ve gözüne hafif bir kırmızılık geldi. Odunu bu kırmızılığın üzerine koydu ve hafif hafif üflemeye başladı. Sadece bir odun dumanı kokusu çıktı.

Gömleğini çekip çıkardı pantolunundan ve gömleği-

nin ucundan ufak bir parça yırttı. Bu parçayı ateşin içine itina ile yerleştirdi. Duman bir az daha fazlalaştı önce, sonra ufak bir alev belirdi. Bu alevin ışığında bir kenarda duran ince tahta parçalarının uçlarını gördü. Birkaç tanesini eline alıp alevlerin arasına yerleştirdi. Alevler çoğaldı ve büyüdü. Bir kenarda kahve güğümü ile birkaç maşrapa gördü. Bir az kahve ile bir maşrapayı çalkaladı sonra kahve ile doldurdu maşrapayı ve içti.

Kahve çok kuvvetli idi fakat sıcaktı, birkaç yudum aldıktan sonra kendisini bir az daha iyi hissetti. Alevler iyice büyümüştü ve ortalık bir az daha fazla aydınlanmıştı. Şöminenin yanında başka odun parçaları duruyordu. Ateşe daha odun atıp, ateşi dehledi. Geri çekildi ve çevresine bakınmaya başladı.

Görebildiği kadarı ile, alçak tavanlı, geniş, taş duvarlı bir odada idi. Ortalıkta bir kapı görünmüyordu, pencere de yoktu. Bir masa ile bir sürü iskemle vardı. Yerde çok sayıda sigara imzaritleri ve püro gördü. Bir hayli çok sayıda.

Keza, boş bira şişeleri de vardı. Birini eline aldı, elinde şöyle bir tarttı ve bir kenara bıraktı. Sonra diğer şişeleri odanın orasına burasına yerleştirdi.

Şişeleri yerleştirirken kapıyı buldu fakat kapıyı dışardan kapatan mandal çok sağlamdı ve kapı duvara gömülmüş gibi idi sanki. Sağlam ve kalın çam ağacından yapılmış ve galiba diğer taraftan da demir çubuklarla pekleştirilmişti.

Dikkatle odayı adımladı, duvarları inceledi, tavanı ve duvarları. Kaçmasına yararı olacak bir şey bulamadı.

Bununla beraber... birşey vardı...

Odada kekremsi bir koku vardı, belki uzun süre kapalı kaldığından ve belki hiç havalandırılmadığından geliyordu bu koku. Ama bu koku arasında duyduğu başka bir koku daha vardı ve ateşten uzak durunca bu kokuyu alabiliyordu.

Oda aşağı yukarı yirmi metre uzunluğunda ve onun yarısı kadar genişlikte idi, birkaç kez daha adımladı odayı, bu kez duraklaya duraklaya. Sonra aynı kokuyu gene duydu, hafif ve kuşkulu bir koku. Orada duraksadı, birkaç adım geri attı, havayı koklamaya başladı.

Hiç bir şey gelmedi burnuna...

Yoksa...? Durdu olduğu yerde. Tabii bir şekilde nefes almaya çabalıyordu ve aynı kokuyu gene duydu Evet burada başka bir koku vardı kesinlikle. Duyduğu koku bir ahır kokusu idi — atların bulunduğu bir ahırın kokusu.

Tekrar ocağa gitti, yeniden odun attı ve iyice alevlenmiş bir odunu eline alıp aynı yere geldi. Odunu kaldırıp alçak tavanı — sadece elli santim kadar yüksekti — incelemeye başladı. Hiç kuşkusuz burada bir kapak vardı.

Elindeki odunu ateşe bıraktı, kapağı açmak için hazırlanırken, kapıda açılan demirin sesini duydu, bir iki adım yana çekilirken kapı ardına kadar açıldı. Açılan kapıda bir elinde kandil diğer elinde bir tabanca tutan kızı gördü. General ile konuşurken gördüğü kızdı bu.

Tabancanın duruşundan, insanın hayale kapılmaması gerekiyordu.

"Ona gerek yok," dedi sakin bir sesle, "kadınlara saldıracak yaradılışta bir adam değilim."

"İstersen deneyebilirsin," diye umursamaksızın cevapladı. "Seni vurmakla bir çok problemi çözümlemiş olurum.'

"General seni çok cazibeli bulmuştu o gün. Senin yerinde olsaydım onunla ilişki kurardım."

Siyah gözler kendisine tiksinti ile bakıyordu. Bir baş hareketi ile kapının yanında duran tepsiyi işaret etti. "İşte yemeğin al hadi."

Ben tepsiye baktı, kapının yanında bir basamağın üstünde duruyordu. Kaçmaya davet idi bu açıkça, fakat... aniden kızın kendisinden yapmasını beklediği şeyin, tam bu olduğunu hissetti. Kendisini vurmak için bir bahane

arıyordu. Ama niye?

Kızın gözlerinde garip bir pırıltı belirdi, ama yalnış görmüş olabilirdi — belki de kandilin ışığı kendisini yanıltmış olabilirdi.

Ben kıza merakla baktı. "Çok güzelsin," dedi, "Bijah'ın tam tercih ettiği gibi."

"Senin tercih ettiklerin başka mı?"

"Evet bana göre değil bu..." Dikkatle inceliyordu kızı. Arkasını kapıya döndü ve ateşe doğru yürüdü. "Kahve içmek ister misin? Kuvvetli ama iyi."

"Hayır."

Bu kız kendisine bir puma ya da bir leopardı hatırlatıyordu. Hareketleri bile aynı onlar gibiydi; sanki içinden gelecek bir işareti bekliyormuş gibiydi. Öldürme zamanını belirten bir işaret...

"Bijah'ı tekrar göreceğini sanıyor musun? Kadınlar Bijah'tan çok hoşlanırlar," dedi Ben ve ekledi, "kadınlara olan davranışları için onu pek kıskanırım... onların yanında sakin, rahat ve istediğini elde edercesine."

"Sen öyle değil misin?"

"Kadınlarla mı? Asla, hiç bir zaman da onun gibi olamadım. Ya yeter derecede kadın görmediğimden ya da acemisi olduğundan."

Tabancanın namlusu kendisini gözetleyen siyah bir ağız gibi idi. İyi silâh kullanıyor olmalıydı; içgüdü ve nefret o tabancayı nişan hattına getirebilirdi ve bundan daha öldürücü bir şey olamazdı.

Nişancıları altüst eden bu gibi kadınlar olmuştur. Bir tabanca ile atış yapmanın usulü, tabancayı çekmek ve parmakla işaret eder gibi doğrultup ateş etmektir. Bir çok hallerde nişan almak için vakit sarfedince, vurmak olanağı azalır. Kaç kez, hayatlarında hiç silâh kullanmamış kadınların ve hatta bazen erkeklerin, ellerine silâh alır almaz ilk atışta hedefi vurduklarını görmüştü. Fakat bu gibi durumlar sadece korku ve kızgınlık anla-

rında olur. Bir atış talimgâhında bu insanların karavana atacaklarına bahse bile girilebilir halbuki.

"O baban mı senin? Saraç dükkanının sahibi."

"Annemin kocası, benim babam değil" Gözlerinde bir parıldama oldu. "Annem onun için pek hafiftir."

"Peki ya sen?"

Birden güldü. "Ben ise onun için pek zorluyum. O Bijah'ın sözüne kanıp seni vurmadı. Ben öyle değilim. Seni öldüreceğim."

Aniden dönüp merdivenleri çıktı, sonra döndü, indi ve ayağının ucu ile tepsiyi itti ve iterken de yemeğin bir kısmını döktü. Kapıyı kapadı ve büyük bir gürültü çıkararak kol demirini vurdu.

Tepsiye baktı, duraksadı, bir süre sonra yalnız yufka ekmeklerini aldı tepsiden. Kendisini zehirlemeyi düşünmüş olabilirlerdi ve zehir genellikle baharatlı yemeklerde belli olmazdı... ne de olsa bir umuttu bu da.

Ateşin yanına oturup yufka ekmeğini yedi ve kahve yardımı ile boğazından aşağı gönderdi. Sonra iskemlelerden en sağlam olanı seçti — hoş hepsi sağlam görünüşlü idi ya — ve kapağın altına getirip koydu. Sonra sandalyenin üstüne çıktı ve kapağı şöyle bir yokladı. Kapak kımıldamadı bile.

Kendisini sağlamca yerleştirdi ve bütün gücü ile bir daha zorladı. Galiba bu kez kapak hafifçe, belli belirsiz yerinden kımıldamıştı. Tekrar denedi. Kapağın üzerine bir şeyler yığılmıştı, ağır eşyalar.

Masayı kapağın altına çekti bu kez ve üstüne çıkıp sırtı ile bir daha abandı. Kapağa daha yaklaştığı için, daha kuvvetle zorlama olanağı vardı. İkinci denemesinde kapağın kımıldaması hissedilir bir şekilde idi.

Masadan indi, iskemleyi yakaladığı gibi masanın üstüne koydu ve kendisi de iki büklüm olarak iskemlenin üstüne çıktı. Sırtını kapağa dayadı ve ayaklarının da yardımı ile bütün gücünü kapağa verdi, yukarıda bir şey kı-

mıldadı ve kapak birkaç santim aralandı. Derin bir nefes alıp bir daha zorladı, kapağın üstünden bir şey yuvarlandı ve kapak hızla ardına kadar açıldı.

Arpa torbaları konmuştu kapağın üstüne, hem gizlenmek ve hem de kapağı sıkıca kapamak için. Ben doğruldu, ellerini kapağın kenarına koydu ve kendisini yukarı çekti.

Ayakları tam yukarı çıkarken, kapıyı tutan kol demirinin sesini duydu ve arkasından hafif bir çığlık ve bir silâh sesi geldi kulağına. Çizmesinin topuğuna bir şey vurdu. Bir hamlede ayaklarını yukarı aldı ve kapağı yerine kapattı. Sert bir hareketle arpa çuvallarını kapağın üstüne yığdı tekrar.

Hızla çevresine bakındı. Ahırda atlar vardı ve bir ata ihtiyacı olacaktı.

Kızın oraya nasıl geldiğini asla öğrenemeyecekti, fakat aniden, kendisi bir at alıp almamakta tereddüt ederken, kız kapıda belirmişti.

Christina'nın yüzü bembeyazdı, gözleri ise siyahtan da siyahtı, göğsü koşmaktan ve heyecandan hızla inip kalkıyordu. Tabancayı kaldırdı ve Ben balıklama atlarken silâhın ısısını yanağında hissetti. Kıza omuzu ile vurdu ve samanların içine yuvarladı.

Christina bir kedi gibi çırpınıyor Ben'in ellerinden kurtulmaya çabalıyordu. Bir yandan da tabanca ile kafasına vurmaya çabalıyordu.

Ben Cowan tabancayı yakaladı, pençesini tetik ile silindir üzerine kaydırıp sıktı, tabancayı aşağı indirmeye başladı. Kız elini ısırdı ve Ben can acısı ile tabancayı büküp, kızın elinden kurtardı ve samanların içine attı.

Kolları arasında bükülen kız her iki eli ile Ben Cowan'ın yüzüne tırnaklarını batırdı ve hızla aşağı çekti. Ben onu bileklerinden yakaladı ve aşağı bastırıp kızı zaptetti. Şimdiye kadar hiç bir kadına el kaldırmamıştı ve şimdi de kaldırmaya niyetli değildi. Ama bu normal

bir kadın değildi, bu hayvan, vahşi bir kedi idi, yarı deli yarı şeytan gibi bir şeydi.

Sık nefesleri arasında Ben ona; "Sana vurmak istemiyorum," dedi.

Kız yüzüne tükürdü.

Kızın buluzu yırtılmış, sert ve iri göğüsleri meydana çıkmıştı. Cowan bu manzaradan gözlerini kaçırdı. Christina güldü. "Pis korkak, ne olacak," diye alay etti.

Ben onu bir bohça gibi kaldırıp samanların daha yukarısına fırlattı ve kapıdan dışarı bir hamlede çıktı. Sokağa çıkan kapı kilitli idi. Zıpladı ve kapının üst pervazını tuttu, kendisini yukarı çekti. Elinin yanına çarpan bir mermi tahta parçalarını sıçrattı ve peşinden silâh sesi geldi kulağına. Ayaklarını salladı, kapıyı aşırdı ve kendisini bilmediği sokağın güvenliğine bıraktı.

İri yarı bir Meksika'lı sokakta durmuş atının üzengilerini ayarlıyordu. Gökten top gibi düşen bu adama baktı. Yırtılmış gömleğini ve tırmıklanmış yüzünü görünce sırıttı. "Ah, senor! Bu kızı ben de duymuştum! Ne kadın, değil mi ha?"

KISIM 18

Ben Cowan, Arcadia'daki odasından General Armijo'nun odasına gitti ise de Generalin dışarıya çıktığını öğrendi. Yaralarına rağmen Yüzbaşı Recalde de dışarıda idi. Kasabanın kenarındaki bazı süvarileri gördüğü bildirilen köylüleri sorguya çekmeye gitmişti. Ben Cowan'a bir at temin edecek yetkili bir kimse yoktu karargâhta. Yanındaki para ise işine elverişli bir at almaya yetecek kadar değildi.

Eyeri, tüfeği ve diğer eşyaları oteldeki odasında idi. Onları almak için tekrar otele döndü. Otel hesabını çabucak ödedi ve eşyaları ile birlikte sokağa çıktı. Otelden dışarı çıktığında gördüğü ilk şahıs, Rosita Calderon idi.

Fevkalade güzel, kestane renkli bir küheylana yan eyer ile binmişti. Üzerinde gri bir binicilik elbisesi olup, geniş etekliği eyeri ve atın sağrısını kaplıyordu. Deri elbiseli ve geniş kenarlı sombreroları ile iki kovboy, peşinden geliyordu.

"Bir at mı?" dedi Rosita. "Gayet tabii, Senor! Zaten

bir atınız var sizin!Diego size hediye olarak bir at almıştı." Arkasını dönüp, kovboylardan birine çabuk çabuk birşeyler söyledi ve adam, atını döndürüp, dörtnala uzaklaştı.

"Şimdi nereye gideceksin?"

Ben, başını kaldırıp ona baktı. "O adamları bulmam gerek. Ne de olsa onlardan ben sorumluyum. Onları bulmalı ve cumhurbaşkanının hazinesini kendisine iade etmeliyim."

"General Armijo, onları bulur. Bu işlerde onun üstüne adam yoktur."

"Ben de Catlow'u tanırım. Hiç beklenmeyeni yapan bir adamdır o."

Ben Cowan, Catlow'un ne yapacağını bir hayli düşündüğünden, tahminlerini Rosita Calderon'a anlattı. Sonra, kızın gözlerinin, yüzündeki tırmıklara kaydığını görünce, ahırda geçenleri de anlattı.

Rosita güldü. "İyi bir izah şekli. Buna inanmam gerekli mi?" Gözleri neşeyle parlıyordu. "Belki de onunla sevişiyordun." dedi alaylı bir şekilde.

"Seviştiğim kızın suratımı bu şekilde tırmıklayacağını mı sanıyorsun"

Atının dizginlerini toparladı ve yukarıdan aşağı doğru ona baktı.

"Bilemeyeceğim senor. Aşık olan bir kızın ne yapabileceği hakkında pek az şey biliyorum — ama onun gibi bir kızın çok derinden sevebileceğini, çok fazla şeyler isteyebileceğini ve o şekilde tırmık atabileceğini biliyorum."

Tam bu sırada bir az önce giden kovboy geldi, yedeğinde Rosita'nın bindiğinin aynısı bir doru küheylan vardı — gerçekten muhteşem bir attı.

"Atınız senor Ben. Size bir hediye olarak Diego onu bizim çiftlikten aldı. Hayatını kurtarma uğruna kendi atınızı feda ettiğiniz için."

"Kendi hayatımı da kurtarıyordum ama."

"Atı kabul etmiyor musunuz?"

"Gerçekte hayır! Şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem at. Kabul ediyorum tabii. Bu kadar güzel bir hayvanı asla reddedemem!"

Rosita'nın gözleri parladı. "Sizin için de iyi olur, zira atlar insanı tırmalamaz."

Geniş kenarlı şapkasının altında ve o muhteşem atın üstünde Rosita Calderon bir ilâhe kadar güzel görünüyordu. "Kanımca sizinle birlikte gitsem Senor Ben. Zira sorguya çekmek istediğiniz insanların çoğu beni tanır. Size yararım dokunur."

Yolda giderken Ben açıklamada bulundu: Bijah Catlow kimsenin aklına gelmeyen bir yol seçecekti, hazine ile Meksika'dan çıkabilmek için, izleneceğini de bildiğinden, hududa giden kuzey yolunu tutması beklenemezdi kendisinden. Çünkü yük katırları ile peşinden gelenlerden daha hızlı gitmesi olanağı yoktu.

Meksika'nın derinlerine inmek için güneye gitmek, yararsız yere işi uzatmaktan başka bir şeye yaramayacaktı. Sierra Madres ya da Apache bölgesine varabilirdi, ya da sahile doğru giderdi. Tarahumara'yı hatırlayan Ben, "Çölü geçmeye çalışacak," dedi.

Catlow'un büyük bir avantajı vardı: gideceği yeri biliyordu. Armijo ile Ben Cowan'ın ise bu yeri bulması gerekiyordu... onlar bunu buluncaya kadar da Catlow yönünü değiştirirdi.

Saraç dükkanı ile gizli mahzenin araştırılması yardımcı olacak hiç bir ip ucu vermedi. Bir takım adamların orada bir süre kaldığı açıkça anlaşılmıştı ama şimdi hepsi gitmişlerdi. Onların geliş ve gidişlerini gören olmamıştı, orada bulunduklarını da farkeden yoktu. Christina da ortadan kaybolmuştu, kendisinin olan güzel, yağız at ile birlikte.

Sadece sorgu için durarak hızla at binen Ben, kısa

bir süre içinde kasabanın çevresini dolaşmıştı. Katır kervanının tutması gerekli görünen belli yolları dikkate almadı, sadece önemsiz yollar ve patikaları kontrol etti.

Kasabanın varoşlarında karşılaştığı yaşlı bir kızılderili ilk ip ucunu veren kişi oldu. Kendi lisanını konuşan Rosita'nın kovboylarından birisine hiç bir şey görmediğini, akşamleyin yatağa erkenden yattığını, bütün gün meşgul olduğunu... zira birinin kanal kapağını açık bırakıp bütün bahçeyi su bastığını söyledi.

"Biri" demekle kimi kasdetmişti? Ben Cowan'ın ustaca sorulan soruları kısa süre sonra; bir gece önce adam yatağa giderken orkide bahçesinin kuru olduğunu fakat ertesi sabah ise çiçeklerin sular altında kalmış olduğunu ortaya çıkardı.

İçinden gelen sese uyan Ben, orkide bahçesinin çevresini araştırdı. Bahçenin öbür tarafında bir katır ayağının izini buldu, başka izler ile neredeyse kaybolacaktı. Bir saat kadar aramadan sonra aradıklarının izlerini buldu.

Çölün kenarına gelince durdu. "Çok teşekkür ederim," dedi Rosita Calderon'a. "Artık dönseniz iyi olur. Buradan sonra ben işimi haledebilirim kendi kendime."

Eldivenli ve zarif elini uzattı. "*Vaya con dios,* senor," dedi ve sonra İngilizce olarak ekledi, "ve tekrar Meksika'ya gelirseniz — beni görmeye geliniz."

Dönüp giderken arkasından onun dimdik ve ince vücuduna baktı, sonra kendi kendine okkalı bir küfür savurdu ve dönüp çöle doğru yürüdü.

Kırk kadar katır ile bir düzüne atlı geçtikleri yerlerde muhakkak iz bırakırdı, bunlar da bu kaidenin dışında kalamamışlardı, Bijah Catlow'un izlerini gizlemek için gösterdiği bütün çabalara rağmen. Derelerin yumuşak kumları, derin olmayan akarsular, hızlı rüzgârların kol gezdiği sert satıhlı mezalar — bunların hepsinden, iz bırakmamak için yararlanmışlardı ama ne çare ki orada

burada bir katır yanlış yere basmış, bir çöl bitkisinden bir tutam ot koparmış ya da bir akarsuyun hemen kenarında bir nal izi farkedilmeden kalmıştı.

Ben Cowan Bacoachi'ye gelip de su toplamak için açtıkları çukurları gördüğünde tam bir günlük mesafede idi. Tulumları doldurmak için koydukları yerde kalan izleri gördü, bulabildiği izleri inceledi. Bu bilgilerin sonra kendisine yararlı olabileceğini biliyordu. Bir batı'lı adama göre izler, bir kitap ya da şehirler arası yol işaretleri gibi kolaylıkla okunabilirdi.

Gitmekte olduğu bölge hakkında Rosita ve adamlarından yeterli bilgi almıştı. İki matarasını doldurdu ve akşam serinliği çıkarken Bacoachi'den ayrıldı.

Artık buradan öteye iz aramak zorunda değildi. Zira en yakın su, Arivaipa Kuyusu idi ve bu kuyu San Ignacio nehiri yatağında idi. Eğer orada su bulamazsa ondan sonraki su kaynağı Coyote Kuyularında olmalıydı. Gece yarısı Ben ateşsiz bir kamp yaptı, şapkasına doldurduğu su ile atını suladı ve üç saat kadar istirahat ettikten sonra tekrar yola koyuldu. Ortalık ışımaya başladığında bir katır buldu. Ya da bir katırdan arta kalanları.

Katır takatini yitirince onu kendi haline bırakmış olacaklardı. Bundan sonra olanlar ise, yerde bulunan iz ve kemikler ile kolaylıkla anlaşılıyordu. Katır vurulmuş, pişirilmiş ve yenmişti.

Ben Cowan mokasenli izleri inceledi. Apache ya da Yaqui izleri değildi bunlar ve burası herkesin korku ile söz ettiği Seri Kızılderililerin bölgesi idi. Bir canavardan farklı olmadığı söylenen ve ucu zehirli oklar kullanan Seri'lerin bölgesi idi burası. Onlar hakkında inanılması güç bir sürü olay anlatılırdı, çoğu doğru değildi. Yüzelli yıl kadar önce gemileri karaya çarpmış İsveç ya da Norveçli balina avcılarının ahvadı olduğu söylenirdi. Her neyse, önemli olan bir düzüneye yakın adamın bu-

lunduğu bu gurup, katırı görmüş ve onu vurup yemişlerdi.

Pozo Arivaipa'ya dikkatle yaklaştığında öğle olmak olmak üzere idi. Katır kervanı buraya gelmiş ve hayvanlar burada sulanmıştı... ve kuyuda hiç su bırakmamışlardı. Kuyunun dibi çamur deryası halinde idi.

Sadece bir an duraksadı Ben. Coyote kuyuları da susuz olabilirdi. oraya kadar gidip geri dönmek yirmidört kilometre kadar bir yol tutacaktı ve bir hiç uğruna gitmiş olacaktı Kuzeye giderse Golondrina kaya tanklarında daima su bulunurdu. Otuzaltı kilometrelik bir yoldu orası ve müteakkip su kaynakları ise yirmişer kilometre aralıkla idi aşağı yukarı.

Böylece Ben Cowan kuzeye doğru sürdü atını, huzuru kaçmıştı ve o yarı yenmiş katır canını sıkmıştı. O mokasinli ayak izleri muhakkak Seri'lerin işi idi ve çevrede bir yerde olmalıydılar. Haklarında söylenenler gibi iseler, ilerde bir yerde katır kervanını gözetliyor olmalıydılar.

Catlow bunu biliyor muydu? Ben'e, Serileri anlatan kovboy haç çıkarmıştı ve o kovboy öyle her şeye pabuç bırakacak takımından değildi. Ben Cowan daha ağır ve dikkatle yola devam etmeye başladı, her yeri dikkatle inceliyor, muhtemel bir pusuya düşmemek için tedbirli davranıyordu. Ölmek için bir takım usuller aklına gelebilirdi ama karnına saplanmış zehirli bir okla, ağır ağır renk değiştirerek ölmeyi de arzu etmezdi doğrusu.

Hiç birisi iç açıcı olmamakla beraber kullanılan zehirin nasıl hazırlandığını birinden duymuştu. Birleşik Devletler ile Meksika arasında, New Mexico, Arizona ve California eyaletleri ile; Chihuahua, Sonora ve Baja California eyaletlerinin birleştiği hudut bölgesinin topoğrafyasını çıkarmış olan Bartlett, Serilerin bu zehiri, bir inek ciğeri alıp çıngıraklı yılanların yuvasına atmak ve sonra yılanları kızdırıp bütün zehirlerini, ciğeri ısırmak

suretiyle ona boşalttırmak suretiyle elde ettiklerini bildirmişti. Sonra bu ciğeri alıp okların başlarını buna batırırlar ve böylece ok başlarını zehirlemiş olurlardı. Bundan sonra oklar gölgede kurutulurdu.

Eski zamanlarda Sonora'da bir hayli kalmış olan Peder Pfeffkorn ise başka türlü anlatırdı. Zehir, bütün zehirli hayvan ve bitkilerden toplanır ve sonra büyük bir toprak çanak içine konup, buharlarının uçmasını önleyecek şekilde ağzı sıkı sıkı kapatılırdı. Çanak sonra bir ateşin üzerine konur ve açık havada kaynatılırdı. Bu işin yapılması ise kabilenin en yaşlı kadınına bırakılırdı. Zira sonunda çanak açıldığında çıkan buharlar, en yakındakini öldürürdü.

Ben atını sürerken, aklından geçen düşünceler bunlardı.

İzlediği yolun kuzeyinde, karanlık sıra dağlar diye isimlendirilen Cerro Prieto vardı. Böyle denmesinin ise, yamaçların karanlık ormanlarla kaplı olmasıydı. Tiburon adasından sonra en çok sevdikleri avlama sahası idi burası.

Ben Cowan uyanık bir şekilde yoluna devam ediyordu Gözleri devamlı olarak çevresini araştırıyor, gördüğü izlerin çöldeki anlamlarını çözmeye uğraşıyor ve sık sık ufka bakıyordu. Çölde, dikkatsizler ölür ... nerede olurlarsa olsun ihmalciler kaybederdi, er veya geç. Ben Cowan ise ne dikkatsiz ne de ihmalci idi.

Altı kilometre kadar batısında altı Seri'nin kumlar üzerinde koşmakta olduğunu gördü. Alçak arazi kesimlerinden gidiyorlardı ve sabırlı davrandıkları belliydi. Ben Cowan'ın varlığından haberleri vardı ve onun için de aceleleri yoktu. O da, kendilerinin gittiği yere gidiyordu ve bir süre sonunda onu da ele geçireceklerdi. Bekleyebilirlerdi.

Seri'ler çöl gibiydi ve çöl beklemesini bilirdi... çöl semalarında dolaşan akbaba bile beklemesini bilirdi. Çöl

ve akbaba er geç, yürüyen, sürünen ya da emekleyen her şeye nasılsa sahip olacaklarını bilirlerdi.

Katır kafilesini süren adamların acelesi olmasına rağmen ne Seri'ler ne de akbabalar onların bu acelesini umursamıyorlardı. Katır kafilesi ölüme gidiyordu. Gerçekte ölüm onların peşine düşmüştü ve bir kez ölüm onların yakasına yapıştımı, işini bitirmeden yakalarını bırakmazdı.

Bijah Catlow bir katırın daha öldüğünü gördü... daha sonra biri daha çatlayıp öldü.

Bir de adam ölcekti... sonra başka adamlar da ölecekti.

KISIM 19

Sıcak ve puslu bir havada katır kervanı bir kilometre uzunluğa yayılmış, yorgunluktan bitkin bir halde, ağır ağır yol alıyordu. Sıcağın etkisi bu bitkin kafilede kendisini göstermeğe başlamış; hepsinin gözleri önünde, bir takım su havuzları, buz gibi akan su kaynaklarının serapları dans etmeye başlanmıştı.

Gök, Sonora'nın kızgın güneşi ile sanki alev almış gibiydi. Dağlardaki orman yangınından çıkan duman ile örtülmesine rağmen gene de sıcağın etkisinden kurtuluş olanağı yoktu. Burası çöldü... kum, kaya, kaktüs ve ocotillo memleketi idi... ve yakınlarda bir yerde su yoktu

Bijah Catlow yanaklarından aşağı süzülen terleri eliyle sildi ve gözlerini kırpıştırarak uzayıp gelen katır kafilesine baktı. Geriye at binip onları toparlaması gerekti, bütün uyarılarına rağmen kimse söylediklerine aldırmamıştı. Apache bölgesinden çok uzak olduklarını, Yaqui bölgesinin ise kuzeyinde olduklarını söylemişler, bir tehlike görmediklerini belirtmişlerdi. Seri Kızılderililerinin

kim olduklarını bile bilmiyordu çoğu.

Golondria tanklarında atları iyice sulamışlardı. Fakat Del Picu tanklarında ise suyun zerresini bulamamışlardı. Bu nedenle katetmiş oldukları yirmi kilometrelik yola, yeniden otuz kilometrelik kuru bir yolculuk eklemektense; Catlow, Pozodel Serna'ye, doğuya dönmüştü. Burada her zaman su bulunurdu.

İkinci katırlarını yarım saat kadar önce kaybetmişler, onun yükünü diğeri arasında pay etmişlerdi. Gelecek kampta Catlow kalan eşya ve yiyeceği daha derli toplu bulundurup, bir katırı hazine yükü için boşaltmaya karar verdi. Yolculuk sırasında katırların birkaçını kaybedeceğini hesaplamıştı ama bu kadar erken başlayacağı hiç aklına gelmemişti.

Merridew atını kendisine doğru sürerken, Tarahumara da koşarak yanına geldi. Kızılderili bir yandan el işaretleri, diğer yandan çabuk çabuk konuşarak bir şeyler anlattı. Merridew gözlerini ondan, Catlow'a kaydırdı. "Ne diyor?"

"İzlendiğimizi söylüyor."

Merridew yere tükürdü. "Bilmediğimiz bir şeyi söylerse daha iyi olmaz mı?"

"İzleyenlerin soluk beniz olmadığını söylüyor ama — Peşimizdekiler Seri'ler ve kendisi pek korkmuş."

Merridew kızılderiliye baktı. Gerçekten adam korkmuştu. İhtiyar Tilki'nin keskin gözleri ufku araştırdı ama bir şey göremedi — gördüğü sadece dans eden sıcak dalgaları ve her şeyin üstünde asılı gibi duran duman tabakası idi. Fakat görünen boşluktan aldanmayacak kadar çölü iyi bilirdi. Eğer o kızılderili orada Seri'lerin olduğunu söylüyorsa, gerçekten oradalar demekti.

Catlow'un kinden daha az ağırlık taşıyan İhtiyar Tilki'nin atı çok daha iyi durumda idi. "Geriye sür atını da şunları bir araya topla, olur mu?" dedi Bijah ona. "Suya pek fazla yolumuz kalmadığını da söyleyebilirsin."

Eliyle dağları işaret etti. "Orada su var, yedi bilemedin sekiz kilometre yolumuz kaldı daha... Sonra buraya gel — Rio ya da Bob'ı beraberinde getir. Öne çıkıp çevreyi bir kolaçan edelim."

Adamlar kafileyi bir araya toplarken Catlow onları seyretti bir yandan, diğer yandan da çölü aralıklı olarak gözden geçiriyordu. Yakında bir felaket ile karşılacaklarını hissediyor ve merak ediyordu.

Atıyla birlikte durduğu ufak tepenin üstünden İhtiyar Tilki'nin Rio Bray ile birlikte gelişini seyretti. Yanlarına gelince üçü birden atlarını doğuya doğru sürdüler. Sağ taraflarındaki dağların yamaçları çıplaktı fakat sol ve kuzey taraftakilerin tepelerinde sık çam ormanları olduğu belliydi.

Buldukları su kaynağı kurumuş bir dere yatağının yanında idi ve çevresindeki ağaçlarda kuşlar ötüyordu. Bunun haricinde herşey sessiz ve sakindi.

Tarahumara yanlarına geldi, bir parça su içti ve sonra tekrar gözden kayboldu.

"Çevrede kim varsa, bulur onları," dedi Catlow kısaca.

Rio Bray atından indi ve kana kana su içti, sonra da matarasını doldurdu. "Daha ne kadar yolumuz kaldı dersin?"

"Yüzaltmış kilometre kadar bir şey."

Bray eliyle katırları işaret etti. "Bunlar dayanacağa benzemez."

"Katır bulmamız gerekli."

Bray bir şey demedi ama yüzünün ekşidiği belli oluyordu. Bijah atından indi ve eyerin kolanını gevşetti, atı suya sürdü. İhtiyar Tilki de ayni şeyi yaptı.

Aniden Rio Bray bir küfür savurdu ve yerde duran bir taşa tekme attı. Hırslanmıştı Rio Bray.

Catlow başını kaldırıp baktı ve sakin bir sesle, "İçini kemiren ne Rio?" diye sordu.

"Çöl yoluyla gelmekle aptallık ettik. Ana yolu tutsaydık, taze hayvan çalar ve şimdiye kadar hududu geçmiş bile olurduk."

"Ve de memleketin yarısını peşine takmış olurdun. Calderon çiftliğinin adamları, muvazzaf bir ordu gibidir ve hepsi de esaslı kovboylardır. Hiç seçilmiş Sonora kovboyları ile başın derde girdi mi? Benden sana öğüt, başını onlarla derde sokmazsan, uzun ömürlü olursun."

"Yolun yarısına geldik ve bir tek el bile silâh atmadık," diye İhtiyar Tilki yargıda bulundu. "Pek fena değil gibime gelir hani."

Katır kafilesi suyun başına hizaya girdi, susuzluktan biten katırlar sabırsızlanıyorlar ve kaynaktan çıkıp kumların arasında kaybolan suya bakıyorlardı. Sanki kendilerine kalmayacakmış gibi bir hisse kapılmış olacaklardı.

Rio Bray başkaca bir şey demeden uzaklaştı ve giderken karşılaştığı Pesquiera ile durup konuştu bir süre. Bijah'ın gözleri onun üzerinden ayrılmamıştı. "İşte belâ başlıyor," dedi İhtiyar Tilki.

"İhtiyar," dedi Bijah, "bana birşey olursa, bunları Bisani'ye götür. Orada su var ve bir de eski bir kilise harabesi — zorunlu kalırsanız savunma yapmak için iyi bir yer. Doğumuzda Caborca var ama oradan uzak dur. La Zorra'ya yönel, Churupate'ye varırsınız, La Zorra'dan yirmi kilometre kadar sonra. Orada sizi bekleyen katırları bulursunuz. Rio Seco yatağını izle ve Baboquivaris'e gelince hududa doğru dön."

"İyi plânlamışsın," dedi Merridew avucunun içi ile matarasının mantarına vurup sıkıca kapattı. "Diğerlerinden bu yolu bilen kimse var mı ?"

"Hayır... ama sen dediğimi yap." Catlow bir dal parçası aldı. "Magdalena'da asker vardır ve hepimiz onları gördük. Şimdiye kadar Altar'daki askerlere de haber verilmiştir. Bray'in dediği yoldan gitmeye kalksaydık, şimdi çantada keklik olacaktık."

Katırların yükleri indirilmiş otlamak için çayıra salıverilmişti. Catlow sanki her yerde idi, katırların sırtlarında vuruk olup olmadığına bakıyor, ayaklarını ve nallarını kontrol ediyordu. Bunlarla daha fazla gidecek yolu kalmamıştı ama gidilecek her kilometre onun için önemli idi ve o bakımdan her katır, son ana kadar sağlam olmalıydı.

Meksika'lı asker kum üzerine çöküp ufak bir ateş yaktı. Başını kaldırıp Bijah baktı, gözlerinde garip bir anlam vardı ve bu, Bijah'ı uyarmaya yetmişti. Gözlerini kaldırıp ufka baktı ve başını döndürmeden herkesin bulunduğu yeri kafasında tesbit etti, özel bir ilgi göstermeden, bulundukları yerleri gözünün önüne getirdi. Pesquiera hariç herkesin yerini tesbit etmişti kafasında.

Rio Bray ayağa kalktı, onu gören Tucson'lulardan ikisi de yerlerinde doğruldu, Bray'dan uzak şekilde duruyorlardı.

"Bana kalırsa," dedi Rio, "doğuya, Pedrades'a doğru gitmemiz gerek."

"Hayır," dedi Catlow sakin bir sesle, "pusuya kendi ayağımızla gitmiş oluruz." Gözlerini ağır ağır guruptakilerin bir bir üzerinde dolaştırırdı. *Bu Allahın cezası Pesquiera nerede idi?*

Keleher ağır ağır ayağa kalktı, birden kesin bir kuvvet gösterisinin başlayacağını idrak etmişti.

"Aramızda konuştuk," dedi Rio, "ve yeter derecede susuz yolculuk yaptığımız kanısına vardık. Pedradas'a gitmeye karar verdik."

"Siz *karar mı* verdiniz? Rio, benim bulunduğum yerde hiç bir şeye karar veremezsiniz. Neye karar vermek gerekirse, ben karar veririm anladın mı?"

Rio'nun gözü bir an yana kaydı ve Bijah, Pesquiera'nın bulunduğu yeri anladı. Sağında, İhtiyar Tilki, elinde tüfeği ile hazır duruyordu.

"Hadi," dedi Catlow, "İhtiyar sen Pesky'nin hesabını gör, Rio ile ben meşgul olurum."

Rio Bray birden terlemeğe başladı. Catlow'a baktı ve Bijah birden gülmeye başladı. "Bu senin müziğin Rio," dedi, "ya bizle gelirsin ya da silâhına davranırsın."

Birkaç dakika önce Rio Bray kendisinden emindi. Ne zamandan beri böyle bir kuvvet denemesini bekleyip duruyordu ve Pesquiera da şimdi bir sigorta gibi kenarda duruyordu ve bundan iyi bir fırsat olamazdı. Fakat birden bunun yeterli bir garanti olmadığı hissine kapıldı.

"Sana karşı gelmiyoruz Catlow," dedi Rio Bray, "biz bu isteğimizi oya koyduk ve çoğumuz Pedradas'a gitmek istediğimizi anladık."

"Bak hele Rio şimdi birden bire çok demokrat oluverdin. Bir oylama yaptınız ama ben yoktum bu oylamada. Kanıma göre İhtiyar'da, diğer birkaç kişi de yoktu bu oylamada. Bu nasıl demokrasi, haa? Şimdi herkesin rengini göstermesini istiyorum. Pedradas'a gitmek isteyenler ayağa kalksın bakalım."

Bir sessizlik ve duraksama anından sonra Jake Wilbur (Ceyk Völbır) ayağa kalktı. Kentucky ile Greek zaten ayakta idi. Başkaca kimse yerinden kımıldamadı.

"Pekalâ Rio, dediğimi duydun. Ya bizimle gelirsin ya da silâhına davranırsın... ve bu hepiniz için de böyle." Umursamaz bir tavırla durup bekledi. "Bana öyle geliyor ki İhtiyar, payımızı hemen burada iki misline çıkarabiliriz."

Bob keleher sakin bir sesle söze başladı, "Beni Catlow'un yanında bilin çocuklar."

Rio'un sinirleri gerilmişti fakat şimdi yavaş yavaş gevşedi. "Pekalâ Bijah sizinle geleceğim. Tam zengin olduğumuz sırada birbirimizi delik deşik etmenin anlamı yok."

"Bana da öyle geliyor," dedi Bijah.

Jake Wilbur battaniyesini açtı ve bir tek kelime söy-

lemeden yatağına uzandı. Bir az sonra Greek de aynı şeyi yaptı. Kentucky de onları izlemekte gecikmedi.

Pesquiera'nın adı geçmemişti, O da ortalığa çıkmadı. Öldürme plânı suya düştükten sonra Catlow'un karşısına çıkmaktan korkan pesquiera çalıların içine çekildi ve sonra atların yanına gitti. Beraberinde bir katır yükü hazine alıp almamak için duraksadı ama bunu yapacak bir fırsat yoktu elinde Rio silâhına davranır davranmaz, kendisini öldürmek için çalıların arasına gizlendiğini Catlow anlamıştı. Gündüz olunca onun kendisinden bunun hesabını soracağını biliyordu. Catlow bu gibi kalleşliklere kesinlikle izin vermezdi.

Bununla beraber önünde hâlâ bir fırsat vardı. General Armijo'ya gidip arzu hilafına evinde hapis tutulduğunu ve sonunda, bir fırsatını bulup kaçtığı söyleyebilirdi. Sonra generale haydutların bulunduğu yeri söyleyebilirdi. Kendisine bir mükafat bile verebilirlerdi. Hazineye gelince, hududa varır varmaz nasıl olsa kendisini öldürecek değiller miydi? Buna inanıyordu zira kendisi de aynı şeyi yapmayı tasarlamıyor muydu?

Ertesi sabah atları eyerlediklerinde, Pesquiera ortalarda yoktu, kimse de nerede olduğunu sormadı bile.

Catlow kafileyi daha güneş doğmadan yola çıkarmıştı. Bisani'ye doğru, kuzeye atlarını sürdüler. Önlerinde çöl üzerinde kırkiki kilometrelik susuz bir yol vardı. Rio Bray asık çehreli ve kendi kendine kızgın bir halde idi. Silâhına davranacaktı o zaman... aptalca hareket etmişti ve bu sabah, dünkü dost ve müttefikleri artık kendi safında değildi.

Kampın iki kilometre kadar ötesinde. yere uzanmış bir şekilde Pesquiera'nın vücudunu buldular. Boğazına saplanmış zehirli bir ok vardı ve yüzü, boynu ve gövdesinin üst kısmı zehirin etkisiyle morarmıştı. Vücudu çırılçıplaktı Elbiselerini almıştı kızılderililer.

Artık bir arada bulunmak için bir gayret gösterme-

ye gerek kalmamıştı. Herkes tüfeği elinde, gözleri kum tepelerinde gayet dikkatli ve uyanık bir şekilde at biniyordu. Bijah Catlow'un boğazı takır takır kurumuştu. Seri'ler hakkında anlatılanların hiç birine inanmamıştı, fakat şimdi hepsine birden inanıyordu.

Kilometreler biri biri ardından geçti. Tarahumara Catlow'un üzengisi dibinden ayrılmıyordu.

Ağaç ve çalılardan uzaklaştıkları zaman, yiyecekleri taşıyan katırlardan biri geriledi aniden ve düştü. Boğazına bir ok saplanmıştı.

Keleher dönmek istedi fakat Catlow oku görmüştü ve durmak ölüm demekti. "Durma! Devam et!" diye bağırdı. Ve Keleher vakit kaybetmeden kafilenin sonuna katıldı.

"Dehleyin hayvanları! Daha hızlı!" diye emir verdi.

Bağırmak ve ellerindeki halatlarla hayvanlara vurmak suretiyle hızlandılar. Catlow ve İhtiyar Tilki, kolun sonuna seğirtip Keleher'e, arkaya kalan hayvanları hızlandırmak için yardım ettiler.

Bu sırada karşılarına yerden biter gibi aniden iki kızılderili çıktı. Biraz önce yere yıkılan katıra doğru koşuyorlardı. Bıçakları ellerinde idi. Katır ile aralarında yüz metre kadar bir mesafe kalmıştı.

İhtiyar Tilki atını onlara doğru sürdü ve kızılderililerden biri hamle yaparken tüfeğini ateşledi. Adam yerinde sıçradı ve ölmekte olan katırın üstüne düştü.

Aniden, ihtiyar Tilki'nin yanında kumların arasından çıkan bir kaç kızılderili belirli. Bunu gören Catlow atını mahmuzladığı gibi onların üstüne at kopardı ve bir yandan da Colt'u ile ateş açtı. Yüzünü bir ok yakalayarak geçti ve bir anda kızılderililer ortadan kayboldu, hepsi çevredeki tepelerin arkasına kaçmıştı.

Yüzü iyice sararmış olan Merride Catlow'un yanına sürdü atını. "Hadi gidelim, İhtiyar," dedi Catlow.

İki kilometre kadar gitmişlerdi ki Kentucky kolun

dışından dolanıp Catlow'un yanına geldi. "Bijah," eliyle çölün batısını işaret etti, "hâlâ oradalar. Şimdi birini gördüm."

Bir kaç dakika sonra Bijah başka bir kızılderili daha gördü. Katır kolunun öbür tarafında aynı hizada fakat yüz metre kadar açıkta idi.

Hava iyice ısınmış ve gölgeler kaybolmuştu. Güneş gene bir duman bulutu ile örtülü idi, ve ufukta çeşitli seraplar, biribiri ardından yolcuları taciz ediyordu. Uzun yolculuk etkisini hayvanlarda göstermeye başlamıştı; katırların bazıları eskisinden de daha yavaş gidiyordu. Bütün kol ağır bir yürüyüşe geçti.

Rio Bray, Catlow'dan uzak durmaya çabalıyordu fakat kafileyi yürütmek için en az diğerleri kadar çalışıyordu. Öğle vakti durma olanağı kalmamıştı. Hepsinin kafasında şimdi bir tek fikir hâkimdi — Bisani'ye varmak. Kendilerini aramak için bütün yollara keşif kolları çıkarmış olan general Armijo'yu bile unutmuşlardı.

Gittikleri her kilometre ile tehlike biraz daha artıyordu ama hudut da daha yaklaşmış oluyordu. Ayrıca Churupates'in kızgın kayalıkları arasında kendilerini bekleyen taze katır bulacaklardı. Böylece hududa hızlı bir hamle yapma olanağına kavuşmuş olacaklardı.

Kızılderililerin çevrelerinde olduklarını, kendilerini bir an bile terketmediklerini biliyorlardı. Zaman zaman biribirlerine bağırmaları, işaret ıslıkları ile birlikte bir takım garip sesler duyuyorlardı. Fakat ortada bir tek kızılderili bile görünmüyordu. Sanki görünmez fakat varlığını sesleri ile her zaman hissettiren bir düşmanla karşı karşıya idiler.

Bir kaç katır birden bu kez yere düştü, ayağa kalkmak için çabaları fayda etmeyince, düştükleri yere uzanıp kaldılar. Silâhlı adamların koruduğu iki kişi, katırların yüklerini çıkardı ve diğerleri arasında pay etti. Kafile tekrar yola koyuldu, bir kaç dakika geçmemişti ki

arkada bıraktıkları katırlar ayağa kalktılar ve titrek adımlarla kafileyi izlemeye başladılar.

Bir tepenin doğu yamacında ilk gölgeler belirmeden, sekiz katır daha yere yatmıştı ve biri hiç kalkamadı.

Artık kaplumbağa hızı ile ilerliyorlardı zira geri kalan katırların hepsi aşırı derecede yük taşıyordu.

Catlow atını bir tümseğin üstüne sürdü. Çenesindeki sakallar bir hayli uzamıştı ve ter ile tozdan, gömleği sertleşmişti. Sırtı tırmandı ve orada Asuncion Nehirinin kuru yatağında Bisani Kilisesinin harabeleri duruyordu. Harabelerin arasında kavak ağaçlarının toplu yeşilliğini gördü. Bu ağaçlar hemen hemen suyun varlığını garanti ediyordu.

"İşte geldik," diye bağırdı. "Kurtulduk artık!"

Arkasından kaba sevinç çığlıkları duyuldu.

KISIM 20

Birleşik Devletler Marşalı Ben Cowan'ın kaçan haydutlar ile katır kafilesinin bıraktıkları izleri sürmek zorunluğu yoktu zira gittikleri yol, havada daireler çizerek uçan akbabalar tarafın en iyi şekilde belli ediliyordu.

Alçak bir sırtta, kaya ve kaktüslerin arasında duran Cowan önünde uzanıp giden çölü, dürbünü ile inceledi. Kaktüslerin kokusunu severdi ve onların verdikleri ufak gölge, nisbeten rahatlatıcı idi. Doru küheylan yakınındaki çöl bitkilerini yiyip duruyordu.

Katır kafilesinin hücuma uğradığı, buradan bile belli oluyordu. Uzaktan gelen silâh seslerini duydu ve oraya deli gibi at koşturan binicileri gördü. Mesafe çok olduğundan bunların kimliklerini çıkarması olanağı yoktu. Keza, hücum eden kızılderilileri de göremiyordu.

At koşturan kafileyi gözetledi bir süre. Bir atlı yere düştü, diğerleri onun yardımına koştular. Sonra silâhlar patladı ve havaya beyaz bir duman yükseldi. Sonra tekrar kaçmaya başladılar, yere düşen atlı da beraberlerinde olmak kaydı ile.

Silâh seslerinin duyulması devam ediyordu, kendisince görünmeyen bir takım düşmanlara ateş ediyor olmalıydılar. Burada bulunduğu yerden hayatları için mücadele eden ve görünmeyen bir düşmana karşı koymaya çalışan adamları gözetlemek, kendisine pek garip bir his verdi. Kızılderililerin stratejisini anlamak için orada olmasına gerek yoktu. Katır kafilesini, yaralanmış bir hayvanı izleyen kurtlar gibi izliyorlardı, ani bir hücum sonra kaçış, gene bir hücum, tâ ele geçirinceye kadar.

Eyere oturan Ben Cowan atının başını döğüşten uzaklaşacak şekilde doğuya doğru çevirdi. Catlow'un pek uzak olmayan bir yere gitmeye çalıştığı pek açıktı. Aksi halde durup esaslı bir mücadeleye girişirdi. Başka bir tepeye çıkan Ben, onların nereye gitmek istediklerini anladı. Hemen önünde büyük bir yeşillik vardı, zamanla bir otlak halini almıs ve bir zamanlar insan elinin değmiş olduğu bir vadi idi burası. Bu yeşilliğin arkasında ise nehir vardı, yakında bulunan bir tepenin üstünde de eski bir kilisenin harabeleri, yıkık duvarlar, kemerler ve bir kaç da ağaç görünüyordu.

Atı, aniden homurdandı ve kaçındı.

Ben derhal çevresine bakındı, bir Seri kızılderilisinin çalının arkasından çıkıp yayını gerdiğini ancak görebildi. Ben'in sağ eli otomatikman aşağı indi ve çıkarken tabancası elinde idi. Tabanca bir kez elinde geri tepti ve mermi, kızılderili okunu bırakmadan çok kısa bir an önce onun göğsüne saplandı. Ok, Ben'in başının üstünden uçup gitti ve kızılderilinin düştüğünü gördü. Atını iki ağacın arasına sürdü aniden. Tam önünde bir kızılderili daha yerden fırladı ve Ben onun suratında, atının nalları gövdesine vururken aldığı dehşet ifadesini gördü.

Bir hamlede çalılığı aşan Ben, arkasından bir sürü kızılderilinin hücum etmekte olduklarını gördü. Atını harabelere doğru dörtnala sürmeye başladı. Doğudan, bu harabelerin verdiği geçici savunma olanağından ya-

rarlanmak için at sürerken, Catlow ve katır kafilesinin de güneyden belirdiğini gördü. Hiç biri burada olanlar için hazırlıklı değildi.

Ben Cowan düz arazide harabelere doğru atını koştururken birden yıkıntılar arasından yansıyan bir ışın gördü... Bir namludan yansımıştı bu ışık. Kızılderilerden kaçan haydutların harabeler arasında kendilerini bekleyen müthiş bir pusuya doğru hızla yaklaşmakta olduklarını anladı.

Evet, şimdi onları görmeye başlamıştı, geniş kenarlı şapkaları ile bir düzüneye yakın Meksikalı duvarların arkasında siper almışlardı, tüfekler hazırdı ve başlarında da bir kadın duruyordu... *Christina!*

Düşünmekle kaybedecek zaman yoktu ve ne de bir seçim olanağı vardı. Colt'u bir anda elinde belirdi, kaldırıp ateş etti. Mermi, Meksikalılardan birinin yanından toz kaldırdı ve arkasını dönüp küfürle karışık olarak ne olduğunu anlamaya çalışırken, Ben atını, dış duvarın üstünden atlattı.

Harabenin esas kısmı şimdi kendisi ile haydutlar arasında idi. Atından, koşarken atladı ve ayakları yere değer değmez bir kayanın arkasına siper almak için sıçradı. Daha atından inmeden önce, katır kafilesindekilerin açılmaya başladıklarını görmüştü ve kayanın arkasına henüz saklanmıştı ki Catlow'un vahşi ve tiz çığlığı kulaklarında çınlamaya başladı.

Biri üstüne doğru geldi ve Ben doğrulup ona birkaç el ateş etti, karnı bir anda kurşun dolan Meksikalı olduğu yere yığıldı kaldı.

Fakat yere düşerken Ben'i de beraberinde yere yıkmayı başarmıştı. Şimdi Ben altta, Meksikalı üstte idi ve çevrelerinde silâh sesleri, canhıraç feryatlar, savaş nağralarının bini bir para idi. Fakat hepsinin üstünde Christina'nın tiz çığlıkları ve emirleri geliyordu kulağına.

Ben zorlukla üstündeki ölü adamı bir kenara itti ve

karşısına çıkan yeni bir Meksikalı ile boğuşmaya başladı. İkisi birden yerde yuvarlanmaya başladılar. Sonra bir takım atlar duvarları aşmaya başladı. Bir anda eski kilisenin avlusu ana baba gününe benzedi.

Bir an için adamdan kendisini kurtaran Ben, Meksikalının bıçağına el attığını gördü ve Ben kuvvetli bir yumruk salladı. Yumruk Meksikalıyı daha bıçağını iyice çekmeden yakalamıştı, adam yere düştü.

Sonra, kavga bir anda bitiverdi. Yaralıların iniltileri ile barut kokusundan başka bir şey kalmadı ortada. Ve Bijah Catlow elini sıkıyor, kendisini tebrik ediyordu.

"Hey Allahım ne günlere kaldık," diye bağırdı Catlow. "Bizi kurtaran adama bak. Eğer o silâhı atmasaydın, herifler bizi ot gibi biçeceklerdi! Hepimiz kelleyi sana borçluyuz."

İhtiyar Tilki Merridew tek ayağı bir duvarın üstünde, kaçmaya çalışan bir Seri'ye nişan aldı... Sonra ortalıkta hiç bir Seri kalmadı.

Cowan çevresine bakındı, Christina ve dört adamı esir alınmıştı. Bunlar, acele ile tutulmuş Meksika'lı haydutlardı. Üç tanesi de yerde ölü yatıyordu. İki katır ile bir at, kilisenin dış duvarlarının ötesinde yerde idi — ve en aşağı bir adam, belki atın arkasında biri daha, ölmüş, yatıyorlardı. Catlow'un adamları kendisi dahil yediye inmişti. İki at ayakta duruyordu, ilerde kumların arasında.

Catlow kendi atına gidip eyere tırmandı. "Beni koruyun." dedi, "gidip bir bakayım, yatanlardan birinin yardıma ihtiyacı olabilir." Sonra ekledi sözlerine, "hazır elim deymişken de at ve kalanları getiririm."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Ben Cowan.

İkisi birlikte araziye at sürdüler. Ağır ve dikkatli bir şekilde ilerliyorlardı. Çevrede siper alacak bir sütre yoktu ama Seri'lerin siper almak için bir şeye ihtiyaçları olmadığını da anlamışlardı bu zamana kadar. Gizlenme olanağının olmadığı bir yerde bile, yerden biter gibi insa-

nın karşısına çıkmakta pek usta idiler.

Bir adamın cesedi, yerde yatan atın altında kalmıştı; Rio Bray idi bu. Hem kafasından hem de vücudundan vurulmuştu.

"Başıma belâ olmuştu," dedi Catlow, "ama yanında olmasını isteyeceğin nadir adamlardan biriydi... sadece kafası kalındı."

Silâhları aldılar, atları yakaladılar, mataraları topladılar. Ölü katırlardan birinin yanında duran Catlow torbaları aldı.

"Bijah, neden şimdi bana teslim olmuyorsun? Kurtulma şansının olmadığını sen de biliyorsun."

"Bu fikri de nereden buldun?"

"Eğer Christina seni burada kıstırabileceğini bilebildiyse, general Armijo'da bilir."

"Boş ver sen onu, zaten henüz kurtulmuş da değiliz. O duvarların arasında bir damla su yok, buna mukabil dışarda bir sürü kızılderili var."

Kilisenin avlusuna gelince Bijah Catlow atından indi ve çevresinde dinlenmek üzere yayılmış adamlarına baktı. "Haydi bakalım, dalga geçtiniz yeter — çalışmaya başlayın. Önce at ve katırların yüklerini indirip eyerlerini çıkarın, sonra hepsini bir güzel tımar edin. Bacaklarını ovun. Buradan kurtulmak için kaçmamız gerekebilir."

"Hududa daha ne kadar kaldı?" diye Keleher sordu.

"Kuş uçuşu ile mi? Yüzyirmi kilometre kadar. Bana sorarsan, kabacası bu kadar... sonra silâhlarınızı temizleyin. Duvarın diplerine yayılın ve dışarıya göz kulak olun. Daha yakamızı kızılderililerden kurtarmadık."

Bijah şapkasını çıkardı ve ter kayışını sildi, arkasını kilisenin yıkılmış bir duvarına dayayıp yere oturdu. Sonra yavaş bir sesle, fısıltı halinde Ben'e:

"Ben, eğer buradan paçayı kurtarırsan, Churupates'-te bizi bekleyen at ve katırlar var, buranın elli kilometre kadar kuzey batısında. Ben ve İhtiyardan başka bilen yok

bunu. At ve katırlar anlıyorsun ya."

Oldukları yerde ses etmeden oturdular. Esirler ve yaralılar yakınlarında idi. Yaralılardan biri Catlow'un diğerleri ise Christina'nın tuttuğu haydutlardandı.

"Gözümü bundan ayırmazdım," dedi başının bir hareketiyle Christina'ya işaret ederek, "senin yerinde olsaydım. Bir çıngıraklı yılan kadar bile vicdanı yok onun ve aynı derecede de alçak bir insan."

"O mu?" diye Catlow güldü. "Sen onun ne yaman bir kız olduğunu bilmezsin. Onun sadece başka bir tarafını gördün sen."

Sonra birden ciddileşti. "Allah kahretsin Ben, neden Cord'a işin doğrusunu söylemedim? O da esaslı bir kadın doğrusu."

"Doğru."

"Eğer buradan yakamı kurtarırsam..."

"Dürüst olman gerekecek."

"Başka türlü olmayı isteyen kim ki zaten?" dedi, "yeter ki hududun öbür tarafına bir kez kapağı atayım. Ona Oregon'un bir parçasını alacağım, bir haftada at binip bitiremeyeceği kadar bir yer."

Ayağa kalktı, adamlarının bir kısmına uyumalarını, diğer kısmına da nöbete dikilmelerini söyledi. Harabenin yakınında siper teşkil edecek tek yer nehirin kıyıları idi ve bu da pek önemli sayılmazdı. Dönüp tekrar Cowan'ın yanına geldi, başka bir tek kelime söylemeden yere uzandı ve anında uykuya daldı.

Ben Cowan bir kaç dakika onun yanında oturdu, durumu gözden geçirdi. Dışarda kaç kızılderili olduğunu kestirme olanağı yoktu — bir kaç tane olduğu gibi, bir sürü de olabilirdi. Görünüşe bakılırsa kızılderililer onları fena bir kapana kıstırmışlardı.

Söğüt ağaçlarına baktı. Burada su olmalı idi. Burada yaşamış olan rahipler su için nehire mi giderlerdi acaba? Pek mantıkî gelmedi bu soru kendisine. Onların

zamanında da başları ikide birde Seri'ler ile belâya girerdi. İlk zamanlar bir çok Seri hristiyanlığı kabul etmişlerse de sonraları İspanyolların amansız bir düşmanı kesilmişlerdi.

Ben ağır ağır ayağa kalktı ve harabeyi dolaştı. Duvardan uzakta olmayan çukur bir yerde çimenlerin sık ve uzun olarak yetiştiğine dikkat etti. Eşyaların yanına gitti ve eline bir kürek alıp döndü.

Bir metre kadar çapı olan bir daire çizdi ve toprağı kazmaya başladı. Bir kaç dakika kazmakta devam etti fakat toprak hep kuru geliyordu. Kimse yardıma gelmedi, takriben altmış santim kadar kazdıktan sonra küreği bir kenara bıraktı ve Catlow'un yanına gitti. Bijah hâlâ uyuyordu.

Adamlardan ikisi bir ateş yaktılar, biri de kahve hazırlıyordu. Ateş yandıktan sonra katır eti kızartmaya başladılar. Ben ile kimse konuşmuyordu. O da Christina'nın yanına gitti. El ve ayak bilekleri sıkıca bağlanmıştı ve yaklaşan Ben'e zehir gibi baktı ama O aldırmadı ve gülümsedi.

"Seni öldürmeliydim," dedi Christina.

"Yeter çaba gösterdin." diye cevapladı. "hem de elinden geldiği kadarını."

Kızın yanına, topukları üstüne oturdu. "Buraya gelmemeliydin," dedi, "hiç birimiz bundan canlı kurtulamayız. O Seri'ler bekleyebilirler. Gerekirse bir hafta bile bekleyebilirler — biz ise buna tahammül edemeyiz." Bir süre durakladı, sonra devam etti, "Su getirebilsek bile yiyecek yeterli değil."

Kızın yanından ayrıldı ve çukurun başına gitti. Tekrar bir süre daha kazmaya devam etti. Sonunda çukurun tabanı hâlâ aynı idi.

Duvarın dibindeki yerine döndüğünde Catlow ortalıkta yoktu. Adamlar da yer değiştirmişler ve ilk kez nöbete dikilmiş olanlar, şimdi uykuya yatmışlardı. Bir elin-

de kahve, diğerinde kurutulmuş et parçasıyla Catlow ona doğru geldi.

"Hiç katır etini sevmedim. Apache'ler onu sığır etine tercih ederler ama, bence iş yok." Büyük bir parça ısırıp, ciddî ciddî bir süre çiğnedi onu.

"İhtiyar Tilki, o bir dağ adamı — Carson, Bridger ile birlikte avlanmış. En iyisi puma — dağ aslanının eti olduğunu söyler. Coulter, Lewis ve Clark'ın da aynı şeyleri söylediğini belirtir. Hepsi diğer etlerden çok bunu tercih edermiş. Kendisi de denemiş kaç kez, en iyi et olduğuna yemin eder.

Yemesini bitirdikten sonra Catlow tüfeğini temizledi ve yeniden doldurdu. Cowan da aynı şeyi yaptı. Hiç biri fazla konuşmadı ve duvar diplerinden gelen sesler ve mırıltılar, yavaş yavaş azalıp kayboldu. Hepsi her an için bir hücum bekliyordu. Bunun savaş nağralarıyla süslenmiş bir hücum mu olacağını ya da gizli ve sinsice gelen bir hareket mi olacağını kestirme olanağı yoktu.

Duvarın dibinde olan Cowan kendisini uyumaya zorladı. Zira bir daha böyle bir fırsatı ne zaman bulacağını bilemiyordu. Fakat Rosita'nın güzel yüzü bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu. Ve en sonunda uykuya daldığında Rosita hâlâ aklında idi.

Karanlık bastırdı, ateşler köz haline geldi... uyuyan bir adam sayıkladı ve uzaklardan, uluyan bir çakalın sesi geldi.

Ben Cowan aniden uyandı, bir an hiç kımıldamadan durdu. Hayatında hiç bir zaman, şimdi olduğu gibi acaip bir şekilde uyanmamıştı, içinde garip bir dehşet hissi vardı.

Elini uzatıp silâhını yokladı... ve silâhı yerinde yoktu.

KISIM 21

Kımıldamadan yatmasına devam etti ve aklından durumu gözden geçirdi. Dikkatle çevresini yokladı, elini ağır ağır uzatarak. Fakat tabancasının kendiliğinden düşmeyeceğini de pek iyi biliyordu. Yeterki kılıfından alınmamış olsun. Fakat işte silâhı yerinde yoktu.

Kalkıp oturdu, ses çıkarmama çabasında idi. Bijah almış olabilirdi. Ama buna da ihtimal vermedi. Belki de kendisinin bir marşal olduğu bilen diğerlerinden biri, fakat bu da pek zayıf bir ihtimal idi.

Tabancası, tüfeği hepsi gitmişti ve onları alan kimse, eli pek hafif biri olmalıydı. *Christina.*

Ayağa kalktı ve çevresini dinledi. Gece sessizdi, olamayacak kadar sessizdi, insan dikkat edince anlıyordu bu sessizliği.

Yanında uyuyan, Bijah'dan başka kimse olmamıştı. Yavaş yavaş Ben'in gözleri karanlığa alıştı, Bijah'ın yattığı yere yaklaştı. Üzerine eğildi ve hafifçe sarsarak uyandırdı onu. Bijah aniden uyanmıştı.

Üzerine biraz daha eğildi ve fısıldadı. "Tabancan ya-

nında mı?"

Bijah'ın eli hareket etti. "Hayır! Hangi Allahın belâsı -"

"Şşşş!" Biraz daha eğildi. "Benimki de yok. Christina nerede?"

İkisi birden doğruldular ve yıkık duvara yöneldiler. Bir adam sayıklıyordu.

Bijah hızla Christina'nın bulunduğu yere doğru gitti. Ben Cowan da onu bir adım arkadan izliyordu. Ve Christina yerinde yoktu.

Diğer esirler de yerlerinde yoktu.

Ağır ağır kamp uyandı. Herkesin silâhı alınmıştı. İki nöbetçi ölmüştü - boğularak. İhtiyar Tilki Merridew'in kafasına vurulmuştu. Görünüşe bakılırsa adam tam zamanında uyanmıştı ama ne çare...

Hepsi diz çöküp kafa kafaya verdiler, ne olduğu ancak idrak etmişlerdi. Christina her nasılsa ellerini kurtarmış sonra da adamlarını çözmüş olacaktı. Ondan sonra bir kedi yumuşaklığı ile hareket ederek, birinden diğerine giderek herkesin silâhını almıştı. İhtiyar Tilki bunu hissedip tam uyanırken, kafasına vurup onu tekrar uyutmuşlardı. Nöbetçiler ise, daha ne olduklarını anlamadan, boğulup, öldürülmüşlerdi. Bir batılının en nefret ettiği bir ölüm şekli idi bu.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Keleher.

"Seri'ler, artık hücum ederler," dedi biri.

"Onun da düşündüğü bu olsa gerek," dedi Catlow, "amma da akıllı karı imiş ha! Askerler bizi bulduğunda hepimiz öbür dünyayı boylamış olacağız, Seri'ler tarafından öldürülmüş olarak ve de hazinesiz olarak. Sonra da askerler bir daha hazine falan aramazlar, Seri'lerin aldığını düşünerek."

"Fakat garip görünmez mi? Cesetlerimizin silâhsız olması yani," dedi adamlardan biri. "Bundan kolay ne var ki," dedi başka biri, "biz öldükten sonra gelip silâh-

ları serpiştiriverirler. Böylece de hazine ile birlikte, kıllarına halel gelmeden tüyerler."

"Şimdi düşünülecek şey bu değil," dedi Catlow, "Seri'ler nerede ise gelirler. Döğüşe hazır olmalıyız."

Ben Cowan konuştu bu kez. "Belki de gelmezler. Bulabildiğiniz odun ve tahta parçaları toplayın ve ateşler yakın."

"Ha?" Bijah az kaldı küçük dilini yutacaktı.

"Kızılderililer anlamadıkları şey karşısında şaşırırlar — herkes öyledir ya. O nedenle ateşleri yakıp sabaha kadar alevleri yüksek tutun. Ayrıca hep gürültü yapacağız, böylece ne olup bittiğini merak edip dursunlar, onlar bunu anlayıncaya kadar da sabah olur. Bu arada da kendimize iyi bir döğüş çıkaracak ve silâh yerine geçecek bir şeyler yaparız elbet."

Bijah derhal içi geçmekte olan ateşin yanına gitti, közleri karıştırdı ve çalı çırpı attı üstüne. Kırık dal ve kuru çalı ile dolu idi çevreleri. Bunların hepsini topladılar ve ikinci bir ateş daha yaktılar ve bir kaç dakika içinde alevler, adam boyu yükseliyordu.

Biri hariç hepsinin bıçağı vardı. Bijah'ın gizli derinceri yerinde duruyordu. Adamların birkaçı bulabildikleleri sopaların uçlarını sivriltip sonra ateşte sertleştirerek mızrak yapmaya başladılar. Büyük taş ve tuğlalar bir araya toplandı. Bir kaçı çoraplarını çıkardılar — çorabın içine yerleştirilmiş büyük bir taş parçası esaslı bir yakın döğüş silâhı yapar.

Bu arada devamlı olarak bağırıyorlar, tahta parçalarını biribirine vuruyorlar ve oraya buraya koşuyorlardı. Bir hedef teşkil etmemek için de hiç bir yerde durmuyorlardı. Çılgın, görülmeden inanılmayacak bir görünüm idi bu, fakat herkes bunun önemini kavradığından gerekeni yapıyorlardı ve kısa süre sonra bir oyun havasına büründü bu. Nağralar, tiz sesli kovboy çığlıkları ve canhıraş kızılderili sesleri ortalığı kaplamıştı.

Yıldızlar ışıklarını kaybetmeye başlayınca Bijah adamlarına emretti, "haydi bakalım, eyerleri vurun, yükleri yerleştirin Gidiyoruz."

"Kızılderililer orada ama!"

"Öyle. Ama bize hiç yakından hücum ettiler mi? Elimizdeki sopaları silâh tutar gibi tutup atları süreceğiz. Hazinemizi de alıp kuzeybatıya gideceğiz. Yol kazanmak için ilk birkaç kilometreyi dörtnal gideceğiz, sonra yavaşlayıp hayvanları bir az dinlendireceğiz. Tekrar hızlanıp yola devam edeceğiz. Gideceğimiz yere gelince bizi bekleyen dinlenmiş hayvan bulacağız."

"Adamları ve silâhlarımızla," dedi Merridew, "o kadının bizi beklediğini unutma."

"Nasıl unutabilirim onu?" dedi Bijah acı ile, "ama bir kumar oynamamız gerek."

Suları azdı ve Ben aniden dün kazdığı çukuru hatırladı. Geri dönüp çukuru kazdığı yere gitti ve işte su birikmişti çukurun içine. Hepsi için yeterli değildi ama atları ve katırların bir kısmını sulamaya yeterdi.

Çukurda suyun yeniden birikmesi için ortalık ışıncaya kadar beklediler ve su gene çukuru doldurdu. Hareket için hazır oluncaya kadar geri kalan hayvanlara da yetecek kadar su birikmişti. Adamlar ise mataralarındaki su ile yetinmek zorunda idiler ve bu su da pek azdı.

Biribirlerine yakın olarak duvarlardan dışarı çıktılar, akıntı yatağına girdiler, öbür kıyıdan çıktılar ve Bijah seslenir seslenmez atlarını dörtnala kaldırdılar.

Hiç bir şey görmediler, hiç bir şey duymadılar. Sabahın ilk ışıkları çölü aydınlatmaya başlıyordu ve hafif bir rüzgâr esiyordu. Ellerindeki sopaları tüfek gibi tutan kafile yola devam ediyordu hızla.

Ben Cowan'ın da katılmasıyla sekiz kişi olmuşlardı. Catlow'un yaralı adamı ata binebiliyordu ve belki kavga da edebilirdi. Christina'nın yaralı adamlarından biri de yanlarında idi, diğeri gece ölmüştü. Pancho, Catlow'a

Tucson'da haber getiren Meksika'lı en iyi adam olduğunu göstermişti.

İki kilometre kadar atları koşturduktan sonra Catlow yavaşladı. Kızılderililerden bir haber yoktu kâlâ. Seri'ler kavgaya hazır ve cesur bir düşmana hücum etme belirtisini hiç bir zaman göstermemişlerdi zaten. Ama bir kez zayıflık ve korku gösterildi mi, çılgınlar gibi hücum ederlerdi düşmanlarının üstüne. Orada bir yerde durup kendilerini gözetliyor olmalıydılar. Ne Ben ne de Bijah bundan kuşku duyuyordu.

Yola devam ettiler ve yol yavaş yavaş yükselmeye başladı. Nisbeten düzlük bir yere gelinde, yaralı olan hariç hepsi atlarından inip yedeklediler bir süre, hayvanları dinlendirmek için.

Tabancasız kaldığından dolayı Ben kendi kendine küfür edip duruyordu. Yanında bowie bıçağı vardı ama bu yakın döğüş için işe yarardı. Keskin gözlü Seri'lerin, kendilerini silâhsız olarak gördükleri anda hücum edeceklerini biliyordu. Bunun için de yanlarına yaklaşma zorunda bile değillerdi. Kırk elli metre açıkta durup oklarla hepsini birer birer avlayabilirlerdi.

"O kadının nereye gittiğini sanırsın?" diye Bijah aniden sordu. "Yakalanmadan ne cehenneme kaybolmuş olabilir ki?"

Ben'in verecek bir cevabı yoktu.

Gün bir hayli ilerledi ve kızgın Sonora güneşi tepelerinde kaynamaya başladı. Mataralarındaki suyun son damlasını yaralıya verdiler ve önlerinde daha uzun kilometreler vardı. Bitkin katırlar yavaşladılar ve biraz sonra da durmak istediler ama insanlar onları insafsızca yürütmeye zorladılar. Biraz sonra ufukta, bir serap gibi, sivri bir zirve belirdi. "Churupates," dedi Bijah ve hepsi ümitle hızlandılar.

Ben Cowan'ın ağzı kuru idi ve sıcaktan başına ağrı girmişti. Gömleğinin düğmelerini gevşetti ve gözlerine

kaçan tuzlu terden korunmak için gözlerini kırpıştırdı. Altındaki küheylan şikâyet etmeksizin yola devam ediyordu. Ağır yüklü katırlar ise zaman zaman tökezliyorlardı.

Yaralı Meksikalı sayıklamaya başladı ve su istedi. Fakat ona verecek su yoktu. Toz bulutları önlerinde yükseliyor ve sıcak dalgaları gözlerinin önünde dans ediyordu. Orada burada biten kaktüs, ocotillo ve çalıdan başka, bir şey yoktu çölde.

Duran katırların kamçılanarak hareket ettirilmesi gerekti. Zira bir kez duruldu mu, ister Seri'ler hücum etsinler, ister etmesinler sonuç ölüm demekti. Kendilerinden başka kimsenin olmadığı bir dünyada yalnız başlarına yollarına devam ettiler.

Birden Ben, uzakta, doğuda kol halinde bir kaç atlının hareket ettiğini gördü. "Bakın," diye bağırdı Ben.

"Beş kişi," dedi Bijah acı ile, "Christina ve adamları."

"Onları da aldattık," dedi Ben bir süre sonra. "Tüfeklerimiz olduğunu sandılar onlar da. Öyle sanmasalardı, gelip ateş açarlardı üstümüze."

"Galiba haklısın."

"Sanmam," dedi İhtiyar Tilki, kuru bir sesle. "Bir yere gittiğimizi biliyor ve ne için gittiğimizi de tahmin ediyor — at ve katırlar için. Oraya varıncaya kadar emniyette sayılırız. Çünkü onun da taze hayvanlara en aşağı bizim kadar ihtiyacı var."

Kilometreler arkada kaldı. Yaralı Meksika'lı deliler gibi bağırıyor yalvararak su istiyordu. Bir katır yere yuvarlandı. Yükünü alıp başkasına yüklediler ve hayvanı orada bıraktılar.

Catlow göğsünü ve yüzünü sildi, gözlerini uzaktaki dağlara çevirip küfür etti. Pancho elini uzatıp onun omzunu yakaladı ve eliyle bir yeri işaret etti, heyecanlanmıştı adam. Dağın tepesinde beliren siyah bir bulutu gösteriyordu. *"Tiempo de agual!"* diye bağırdı.

"Hay Allah, herif haklı be!" dedi, "Yağmur mevsiminin başlangıcı şimdi. Temmuz sonu, Ağustos ve Eylül aylarında burada her gün yağmur yağar. Ama işin kötüsü bunlar mahallî yağmurlardır ve üstümüze yağmayabilir. Ben, eğer yukarı katta bir nüfuzun varsa sözün dinlenirse, duaya hemen başla. Churuparatese varmadan önce suya ihtiyacımız var."

Bulut çabucak topladı ve uzakta şimşekler çakmaya başladı. Hafif ve serin bir rüzgâr çıktı ve hayvanlar yola devam ettiler.

Bijah derincerini elinde taşıyordu her an, gereğinde hemen kullanabilmek için. İki kez kızılderililer görünmüşlerdi fakat pek yakına gelmemişlerdi.

Ben korkuyordu ve bunu kendi kendine itiraf etmekten çekinmedi. Silâhı yoktu — sadece bir bıçak vardı elinde ve kızılderililer her an biraz daha çenberi daraltıyorlardı. Seri'ler bir kez onların silâhsız olduklarını anladılar mı — şayet daha yakına gelirlerse anlamamalarına imkân yoktu — hemen üzerlerine hücum ederlerdi.

Uzaktaki o Churupates zirvesi de bir türlü yakına gelmeği bilmiyordu. Ama dağlardan esen rüzgâr serindi ve atlar ile katırlara canlılık vermişti.

Gök, sanki hiç aralık vermeksizin biri biri ardından gürlüyordu. Rüzgâr hızını biraz daha arttırmış ve şimşekler daha sık çakmaya başlamıştı. Ve sonra yağmur geldi. Ani ve hızla bindirdi, köyleri ve geniş arazi kesimlerini su basan cinsten bir yağmurdu bu. Kuru bir dere yatağını indiler ve hızla karşı yakasından çıktılar. Son katır da tırmandığı anda, peşinden gelen su birden yatağı doldurdu.

Biribirlerine sokulmuş, toplu bir halde yollarına devam ettiler. Bir kez çölde meydana gelen bir su birikintisinin başında durup, hayvanlara su içirdiler. Bundan sonra hayvanlar yeni bir kuvvet kazanmış gibi oldular ve yağmura ve hızlı esen karşı rüzgâra aldırmaksızın yo-

la devam ettiler.

Yağmur bir saatten fazla devam etti, sonra yavaşladı ise de gene iki saat kadar devam etti. Sonra durdu ve çöle serin fakat kuru bir görünüm hâkim oldu gene. Bulutlar çekilip açıldığında Churupates zirvesi hemen önlerinde idi.

Bijah Catlow geriledi ve Ben de ona uyarak kolun arkasına düştü. Haydutlar ve katır kafilesi, Churupates'in ilk tepesini aşarken Ben kolun yanına at sürüp, koldan ayrılmak isteyen bir katırı hizaya soktu. Sonra kulağına nal sesleri geldi ve başını çevirip baktığında Catlow'un önünde bir kaç katırla ile birlikte, dere yataklarından birinde kaybolmak üzere olduğunu gördü. Bir an duraksadı ve atını döndürdüğü gibi onun peşinden at sürdü.

Daha henüz yüz metre kadar gitmemişti ki dere yatağının çatallaştığı bir yere geldi; hava, yerdeki izleri iyice seçmesine elverişli olmayacak kadar kararmıştı. Catlow ile en aşağı dört yüklü katır, gözden kaybolmuştu bir anda. Bir an düşündükten sonra Cowan atını sürdü ve biraz gittikten sonra 'yalnış bir dere yatağında gitmekte olduğunu hissetti. Döndü ve çatala geldiğinde, Bijah'ın kendisini beklediğini gördü.

Yanına iyice yaklaştığında Ben onun sırıtmakta olduğunu gördü.

"Seni aldattım değil mi?" dedi ve güldü. "Kişinin emniyetli davranması gerektir. Gideceğimiz yere pek güvenim kalmadı, başımıza gelenlere bakılırsa."

Birlikte tepeye doğru at sürdüler, sonra bir kaya yığınını geçtiler ve tepelerin arasında ufak bir kulübe ile bir ağıl çıktı karşılarına. Otlakta katırlar ve atlar kendilerini bekliyordu. Fakat kendilerini bekleyen başka bir şey daha vardı.

Arkadaki kayalık koyu renkli olmasına rağmen, günün son ışıkları ortalıkta olanların ne olduğunu anlatmaya yetiyordu. Ortada ellerini havaya kaldırmış hay-

dutlar ve çevrelerinde de en aşağı ikiyüz kadar süvari vardı... Meksikalı askerler.

Aniden Ben Cowan bel kemerindeki kelepçeyi çıkardı ve Bijah daha ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan, bir halkayı onun bileklerine diğer halkayı da eyerinin kaltağına geçirdi ve kilitledi.

"Ne cehennemin dibi," diye Bijah patladı, "Sersem budala —"

"Kapa çeneni taş kafalı sersem!" dedi Ben yavaş bir sesle. "Esirimsin — canın bir Meksika hapishanesinde çürümek istemiyorsa ki bunu çoktan haketmiştin, tutuklu kalman gerekir."

Bijah bir şey söylemek için ağzını açtı sonra kapadı. Bir dakika kadar sonra, "Seni budala seni," dedi ama sesindeki minnettarlık pek belirli idi.

KISIM 23

"Tabii durumu anlıyorsunuz." dedi general Armijo, soğuk ve resmî bir ifade ile, "bu tutukluları size bırakmak zorunda değiliz."

"Anlıyorum," diye cevapladı Cowan, "fakat onları ben tutuklamıştım ve ben getiriyordum — ve hazineyi de."

"Evet, görünüşe göre öyle. Çok katır kaybetmişsiniz, gözcülerim öyle söylüyor."

"Kalan hazineyi kurtarmanın olanağı yoktu, katırlar kendilerini zor taşıyorlardı," diye doğrusunu söyledi Cowan, "zaten çölde kalan da fazla bir miktar değil, birkaç katır yükü."

Armijo ayağa kalktı. "Size çok teşekkür borçluyuz," dedi sakin bir sesle, "o nedenle tutukluları size bırakıyorum. Sizin uyarmanız ile gerekli tedbirleri zamanında alabildik ve hazine de sayenizde geri alındı. Ayrıca hayatını kurtardığınız yüzbaşı Recalde meselesi de var."

"Pek büyütmeyin bu işi."

Armijo elini uzattı. "Pekâlâ senor, *Vaya con dios!*"

Ben Cowan merdivenlerden aşağı inip sokağa çıktı.

Biribirine bağlanmış duran tutukluları kendisini bekliyordu. İki Meksikalı, başka nöbetçilerin nezaretinde, açıkta duruyorlardı.

Onların yanına yanaştı. Bijah ile birlikte olan Meksikalıya, "Senin için yapabileceğim bir şey yoktu, denememe rağmen başarılı olamadım. Senin için de öyle," dedi diğerine de. "Sizler Meksika uyruğundasınız ve sizin üzerinizde bir hak iddia edemem."

Pancho omuzlarını silkeledi. "Önemli değil senor. Hayatın kişiye ne getireceği belli olmaz. Askerlik ya da hapishane, ne fark eder?" Bembeyaz dişlerini göstererek güldü. "Kanımca asker kalacağım. İyi bir askerim ve general de bunu bilir. Beni önce bir güzel fırçalar, sonra hapis eder, sonra tekrar asker olurum. Görürsün."

Ben Cowan cebindeki parayı saydı. Pek az parası kalmıştı. "Sizleri posta arabası ile götüreceğim." dedi tutuklulara, "fakat yapabileceğim tek şey, Tucson'a kadar ücretinizi ödemektir. Canınız yemek isterse, bunu kendi paranızla yapmalısınız."

"Belimde para kemeri var," dedi Bijah, "al onu masrafları görmek için. Posta arabasının ücreti ne?"

"Buradan, adam başına on dolar."

"Kendi ücretimi öderim. Hapise gideceksem, raconu ile gitmem gerek."

Kasabaya varmadan çok önce Fronteras'taki kiliseyi gördüler. Kilise bir tepenin tam üstünde inşa edilmiş ve evler onun yamaçlarında yükselmişti.

Araba kasabaya girdiğinde önce Ben Cowan indi ve çevresine dikkatle bakındı. Gördüğü ilk şahıs, Rosita Calderon idi.

Bugün yağız bir ata binmişti, mükemmel bir hayvandı bu. Beyaz deri etekliği, atın sağrısından aşağı sarkıyordu. Sarı, ipek buluzu, yanık tenini ve dolgun görüşlerini gösteriyor, siyah gözleri ve saçları da, bu görünümün etkisini artırıyordu.

"Nasıl geldin buraya?" diye Ben sordu, beklemediği bu karşılaşmadan şaşırmıştı.

"Fronteras'ta bir çiftliğimiz var ve buraya babamla geldim. Ana yoldan atla gelince, arabadan daha hızlı gelmek mümkün."

Adaleleri tutulmuş tutuklular birer birer arabadan dışarı çıkıyorlardı. Hepsinin elleri kelepçeli idi.

"Bir yardımım dokunursa, kovboylarım yakında," dedi Rosita.

"Teşekkür, şimdilik yardıma gerek yok, bütün isteğimiz bir şeyler yiyip yola koyulmak."

Gözlerinde hüzün vardı. "Demek Meksika'dan ayrılıyorsun?"

"Bunları götürüp teslim etmem gerek."

"Ben — ayrıldığınıza pek üzüleceğiz. Sonora'da pek çok dostunuz var."

Ben başını kaldırıp ona baktı. "Gitmenin zamanı geldi. Bir az daha kalırsam bir atı ve silâhı olan bir adam olduğumu unutup, densiz isteklerde bulunabilirim."

"Atalarım da," dedi sakin bir sesle, "Meksika'ya ilk geldiklerinde bir atı ve kılıcı olan kişilerdi ama bir aile kurmasını becerebildiler."

Ben duraksadı, zira pek konuşmasını bilmezdi. özellikle kadınlar için söylenecek birkaç kelimeden fazlası yoktu. "Ben bir gringoyum," dedi, "göğsümde taşıdığım yıldız da, sahip olduğum her şey."

"Yeni Meksika'da," dedi Rosita hafif bir sesle, "bir kuzenim var. Adı Drusilla Alvarado (1). O da, yıldız taşıyan bir gringo ile evlendi... ve de çok mutlu şimdi senor."

Ben Cowan çizmelerinin ucuna baktı, sonra gözleri sokağın her iki başına kaydı. Gözlerini kaldırdığında, Rosita'nın gözleri ile karşılaştı, şimdiye kadar bu kadar güzel bir kızla hiç karşılaşmamıştı. "Geri geleceğim," dedi kısaca.

---

(1) Moro Silâhşoru : ASEM Yayınları 3 üncü kitap

Hızla döndü, restorana doğru bir kaç adım attı, durdu, Rosita'ya baktı, "Ve uzun sürmez." dedi.

Tutukluları restorana soktu, hepsini oturttu ve et, fasulya, yufka ekmeği ile çok miktarda kahve ısmarladı. Kendisinin iştahı yoktu. Oturduğu yerden pencereye bakıp, dışarısını seyretti, diğerleri yemek yerken.

Bijah Catlow ona baktı. "Ben, bunun gibisini görmediğime yemin ederim. Sonora'nın en güzel kızı ve az kaldı fırsatı kaçırıyordun. O kalın kafana vurmamak için kendimi zor tuttum."

"Kapa çekilesi çeneni," dedi Ben kibarca.

Adamları dışarı çıkarıp arabaya doğru yürürlerken, derincerini yokladı. Bijah'tan aldığı bu gizli silâh, elinde olan tek silâhtı... ama Meksika'da oldukları sürece bu adamlar için silâha ihtiyacı yoktu. Eğer, Meksika'da iken kaçarlarsa, başlarına ne geleceğini biliyorlardı, tabii tekrar ele geçtikleri takdirde.

Bijah hariç, hepsi ikişer ikişer kelepçelenmişti. Bijah'a özel muamele yapmış, kelepçeye ek olarak, ayağına pranga da vurmuştu. Ve Bijah bundan gurur duymuştu, herkese gösterip, "Benim tehlikeli bir adam olduğumu biliyor," diye sırıtarak söylüyor ve kıvanç duyuyordu. "Ya tehlikeli buluyor ya da çok hızlı yürüdüğümü sanıyor," diyordu.

Bu, az kaldı onun söylediği son söz olacaktı. Posta arabasının gelmesini bekleyen bir kız ile annesine söylemişti bunu ve onlarla konuşurken de çevresine bakmamış ve köşede duran adamı görmemişti.

"Ben sana demiştim," diye soğuk bir ses sözünü kesti, "zamanı ve yeri ben seçerim diye."

Bijah başını çevirince Miller'i gördü karşısında. Yirmi metre kadar ötede, elinde tabancası ile duruyor ve pis pis sırıtıyordu.

Miller atın üzerinde yavaş yavaş kendilerine doğru gelen kızı gördü ise bile ona aldırmadı. O, kendisi için

bir yabancı idi ve dikkat etmesini gerektiren bir sebep yoktu.

Ben Cowan sokağa yürüdü ve Miller onu dikkate almak zorunda idi fakat tabanca kemeri yoktu belinde, beline sokulmuş başka tabancası da yoktu. Ben cebindeki derinceri düşündü ama bu mesafede onun bir yararı olmazdı. Ve Ben hayatında ilk kez olmak üzere çaresizliğin ne olduğunu anladı. Korktuğu zamanlar olmuştu ama çaresizlik nedir bilmemişti ve karşısındakinin ne cins bir adam olduğunu biliyordu. Bijah ise eli kelepçeli, ayağı prangalı, yardımsız ve silâhsızdı.

Miller de bunu biliyordu. "Sen de Marşal, neden olmasın?"

Rosita Calderon sığır çiftliğinde büyümüştü, bindiği at iyi bir sığır atı idi ve aniden sıçrayıp hızlı koşmaya alışıktı. Mahmuzları atın sağrısına değdirdiği anda at müthiş bir hızla ileri fırladı. Arka ayakları bir anda kasıldı ve sonra yayından boşanan bir ok gibi fırladı.

Miller onu farketmişti ama dikkati önünde duran iki hasmında idi. Aklına bir şey geldi ise bile, döğüş alanından kaçmaya çabalayan bir zengin kızı sanmıştı onu.

"Ben !"

Bu ses üzerine Miller gözlerini çevirip ona baktı kısaca. Ben elini uzattı ve havada uçan parlak cismi kaptı ve .44 Colt tam avucunun içine hokka gibi oturdu, parmakları ile kabzayı kavradı. Miller'in gözünde beliren korkuyu ve aynı anda onun tabancasından çıkan alevi gördü ve Ben Cowan onun üstüne doğru ateş ederek yürümeye başladı. Ne olursa olsun Miller'in silâhını kendi üstünde tutmalıydı. Döğüş etme olanağından yoksun olan Catlow'a bir tek el bile ateş edememeliydi Miller.

Miller köşeye sıkıştırılmış kedi gibi idi. Bir mermi kalçasına vurdu ve onu yere yuvarladı, başının üstünden, sıyırarak bir merminin geçtiğini hissetti, dikkatle nişan aldı ve mermisinin Ben Cowan'ın ceketinden toz kaldır-

dığını gördü.

Sonra kafasında şiddetli bir acı duydu, arkası üstü düştü ve bir direğe takıldı, beyninde parlak bir ışık yanıyordu sanki. Gözlerini kırpıştırdı ama ışık hâlâ orada idi. Tabancasını doğrulttu ve göğsüne bir şeyin çarptığını duydu, içinde şiddetli bir ağrı belirli. Bir şey göğsünü sıkıyordu. Tabancasının horozunu kaldırıp bıraktı önünde, yerde tozlar havaya kalktı. Bir kolu ile direğe tutundu, diğer eliyle de tabancasını tutuyordu... ve Miller artık öldüğünün bile farkında değildi.

Ben Cowan ayakları üzerinde bir kez sallandı, ayaklarında başlayan garip bir şey dizlerine yükseldi ve sallandı gene. Sonra öne doğru yüzükoyun düştü, gümüş kaplı, fildişi kakma kabzalı tabanca elinden yere düştü.

Uzun bir süre sokakta sessizlik oldu sonra Bijah Catlow yürüdü, Ben Cowan'ın üzerine eğilip cebinden anahtarları aldı ve kelepçeleri ile prangasını açtı. Sonra gümüş kakmalı tabancayı alıp kılıfa koydu.

Başını kaldırdığında, Rosita Calderon'un elinde duran bir Winchester'in namlusuna bakakaldı. Tam iki kaşının ortasına nişan alınmıştı ve Bijah onun tetiği çekmekte duraksamayacağını biliyordu.

"Hamfendi," dedi, "buna gerek yok. Bu delikanlıyı iyi edeceğiz, siz ve ben, sonra hep birlikte hududa gideceğiz, bizi teslim etmesi için."

Ben Cowan'ın göğsündeki yıldızı çıkarıp kendi göğsüne taktı. "Şimdilik bunu takıp kendimi marşal ilân edeyim, böylece bu işi resmen hâl etmiş oluruz."

Ben Cowan durumu farkettiği zaman, uzun bir süredir pencereden dışarıya dalmış, bakıyordu. Gözlerini açtığında ortalık gün ve güneşlikti; dantelalı bir perde hafif bir rüzgârla salınıp duruyordu ve şimdiye kadar hiç hissetmediği bir rahatlık, bir konfor içinde idi. Yeşil tarlada oynaşan atları ne zamandan beri seyretmekte idi ve

bu işteki garabet kendisini şaşırttı. Böyle bir yerde ne işi vardı? Kendisine ne olmuştu da buraya getirmişlerdi?

Arkasında bir kapının açılıp kapandığını duydu ve dönüp arkasına baktı. Bir çift iri, siyah ve korkmuş gözle karşılaştı. Şaşkın bir feryat geldi kulağına ve sonra şişman Meksika'lı kadın bir şeyler bağırarak koşuyordu.

Tekrar ayak sesleri duyup baktığında Rosita Calderon'un güzel gözleriyle karşılaştı.

Sırtı üstüne dönüp ellerini başının altına koydu ve gülümsedi. "Hayatımda ilk kez bir hanımı yatakta yatarken karşılıyorum." dedi.

Yüzünün yanık teni altında hafif bir kızarma belirdi Rosita'nın. "Maria," diye kadına seslendi, "gel de gözlerinle gör bakalım, senor tahminimizden çok önce iyileşecek! "

Bijah Catlow içeri girdiğinde, yatağında oturmuş bir kâse ile çorba içiyordu. Gözleri derhal Catlowun göğsündeki yıldıza takıldı ve ağzındaki lokmayı az kaldı genzine kaçırıyordu.

Cowan ona ters ters baktı. "Hayrola, beni tutuklamaya mı geldin; dünya tersine mi dönüyor yoksa." dedi.

"Senin yıldızın," dedi Catlow neşe ile. Şapkasının arkaya doğru itti, elinin başparmaklarını tabanca kemerine taktı. "Böyle daha firaklı olacağını düşündüm, tutuklularını teslim etmek için hududun öbür tarafına geçerken, yıldızın yararı olacağını sandım."

"Onları teslim mi ettin?"

"Tabii, hiç şakasız götürdüm onları."

"Peki kime teslim ettin onları?"

"İşte beni — Bijah'ın alnı kırıştı, yapmacık bir üzüntü belirdi yüzünde — üzen de bu ya, nasıl söylesem bilmem ki. Doğrusu onları kime teslim edeceğimi bilmiyordum; buna karar vermek için düşünürken uyuyakalmışım, anlarsın ya, uyandığımda kimse kalmamıştı ortalıkta! Ne bir iz ne de bir nefes! Hepsi toz olmuşlardı ben

düşünerek uyurken."

Ben çorbasını sessizce içip bitirdi.

Bir süre sonra Bijah, "bildiğim kadarı ile onlar için kanunî bir suç isnadı yoktu nasıl olsa. Hiç olmazsa Amerika'da geçerli bir suç. Toz olduklarında Kitchen'in yeri yakınında idik. Kanunî bir suç isnadı olan tek tutuklun bendim, bildiğim kadarı ile. Ve işte buradayım."

Ben elinde kase ve kaşık ile bir süre oyalandı. "Bijah daha bir süre burada kalacağa benzerim. O yıldızı bana ver ve El Paso'ya git ve kendini oradaki marşal'a teslim et. Hiç olmazsa orada geçici görevle bulunan bir kanun adamı vardır ve senin ile o meşgul olur. Hadi bakalım ne yapacağını anladın ya?"

"Tabii, "Catlow göğsündeki yıldızı çıkardı. "Bunu takarken vurulma ihtimali de vardı zaten."

İki hafta kadar sonra Ben Cowan, Calderon çiftliğinin verandasında otururken Rosita eline bir mektup tutuşturdu.

El Paso

Azizim Ben,

İyileşmekte olduğunu duyunca hepimizin memnun olduğunu bildirmek için elime kalemi alıyorum. Arananlar listesinde olan Abijah Catlow buraya geldi ve kendisine, senin kendisini teslim etmesini, söylediğini söyledi. Kendisini teslim etti.

Senin, Miller hakkındaki raporunu da verdi. Miller'in çaldığı Ordu maaş sandığının bulunduğu yeri gösteren ve Miller'in cebinden çıkan kâğıdı da verdi. Paranın çoğu bulundu.

Sevgiler

Will T. Lasho, Marşal

NOT : Catlow hapisten kaçtı. Tozunu bile gören olmadı.

İlk mektup bir yıl kadar sonra geldi, Oregon'da, Mal-

heur bölgesinden postaya verilmişti.

İki satırda : *İlkinin adını Ben koyduk.* diye yazıyordu.

Ve Sonora'da çiftliğin otlaklarında at binen bir çocuğun adı da Abijah idi.

090472

ASEM Yayınları Western dizisi

Hazırlanan romanlar

- Korkusuz Kılavuz (Hondo) — Mayıs '72
- Yalnız Adamlar — Haziran '72
- Kid Rodelo — Temmuz '72
- Mustang Adam — Ağustos '72
- Mojav Geçidi — Eylül '72
- Brionne — Ekim '72
- Kiowa Yolu — Kasım '72
- Konager — Aralık '72
- Kilâk — Ocak '73
- Karanlık Kanyon — Şubat '73
- Çensi — Mart '73
- Saket Avı — Nisan '73
- Alevli Tepeler — Mayıs '73
- Lando — Haziran '73
- Fallon — Temmuz '73
- Gümüş Kanyon — Ağustos '73
- Silâh Kanunu — Eylül '73
- Sonsuz Tepeler — Ekim '73
- Kırık Tabanca — Kasım '73
- Tuzak — Aralık '73
- Altın Hırsızları — Ocak '74

Her ay bir Western Romanı

GELECEK AY : Mayıs 1972

Bu serinin onuncu kitabı .

HONDO

" Şimdiye kadar okuduğum en iyi kovboy romanı .

John Wayne

HONDO LANE'DİR O !

Lowe hızla aşağı fırladı ve Hondo'yu göğsünden yakaladı «Bir dakka dur!» Hondo gömleğinin önünü tutan ele baktı, sonra soğuk bakışlı gözlerini kaldırıp Lowe'un gözlerine dikti. «Bu gömleği yeni aldım,» dedi yumuşak bir sesle.

Lowe yumruğunu vurmak için kolunu gerdi. Lowe için bir hata idi bu. Hondo'nun sol eli, göğsünü kavramış olan ele vurdu ve kurtardı gömleğini, sonra bir adım ileri çıktı ve suratına gelen yumruğun içine girdi, sağıyla dehşetli bir aperküt vurdu, adamın çenesine. Arkasını dönerken Lowe tabancasına asıldı.

«Arkadan olmaz!» diye biri bağırdı, «sok tabancayı kılıfına!»

Hızla dönen Hondo, bir tekmede Lowe'u tabancasından ayırdı, karnına bir yumruk ekledi, sonra Lowe'u iki metre öteye savuran şiddetli bir tokat patlattı adamın suratına.

Sonra eğilip adamı ensesinden ve pantolonunun arkasından yakaladı ve kapıdan dışarı kedi atar gibi fırlattı attı, toprağın içine.

Ed Lowe yuvarlanarak doğruldu, her yerini bir anda büyük bir kin kaplamıştı Hondo'ya bakarak. «bunun sonu burada bitmedi !» dedi,

«Ben de sonunu beklerim,» dedi Hondo arkasını dönerken.

Dışarıda oturan iki adam yerlerinden hiç kıpırdamamışlardı. Bir sigaranın kırmızı ışığı belli oluyordu. «Öldüreceğim onu!» dedi Lowe, «sırf bunun için öldüreceğim onu!» sigaranın kırmızı ışığı bir kez daha parladı. «Senin yerinde olsaydım,» dedi bir ses yumuşak bir ton ile, «kendimi talihli sayardım... silâh taşımadığı için. Hondo Lane'dir O!»

Louis L'Amour'un eşsiz Kaleminden, John Wayne'in bile nefesini kesen western romanlarının klasikleşmiş büyük macera romanı

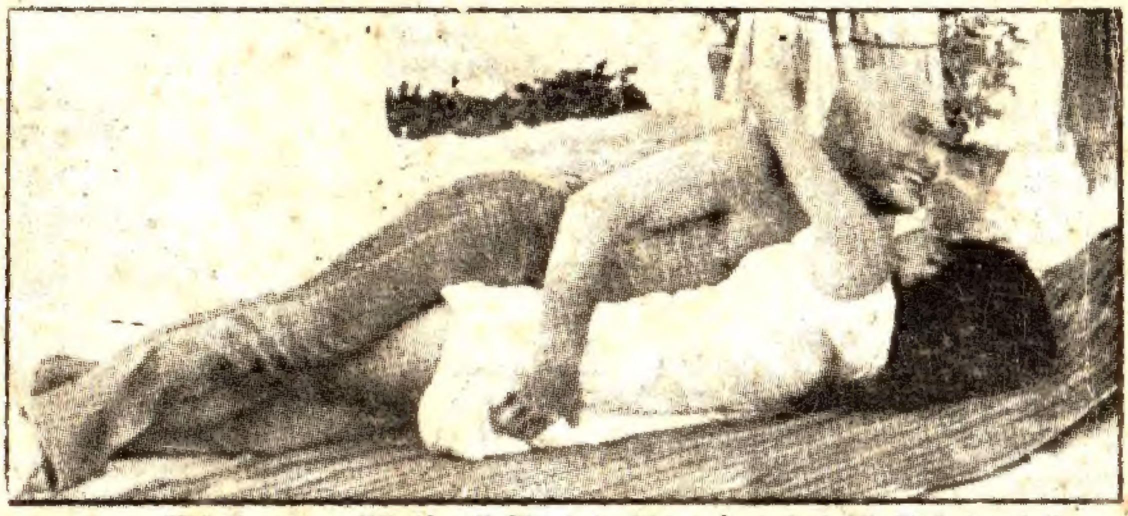

Yul Brynner "Catlow" filminin bir sahnesinde Daliah Lavi ile...

Yul Brynner'in esrarı

Yul Brynner yeni çevirdiği "Catlow" filminde.

Her artist bir tarafıyla meşhur olmuştur. Yul Brynner de kelliği sayesinde şöhrete giden yolda ilk adımını atmıştı. 1956 yılında çevirmiş olduğu Kral ve Ben filmiyle kendisini sinema dünyasına kabul ettirmişti.

Çok hareketli ve iştahlıdır. Onun bir övün yemeği Twiggy'nin bir haftalık yemeğine bedeldir. Ona göre esas yemek sabah kahvaltısıdır.

Tatlı esprileriyle tanınmış Amerikalı yazar Harry Kurnitz:

-"Çin'de açlığın iki esas sebebi vardır. Birisi Yang-Tsé nehrinin taşması, diğeri de Yul Brynner'dir."

der. Aktörün ailesi hakkında fazla bir bilgisi yoktur. Kendi atalarını şöyle anlatır:

"Büyük babam Vladi Vostok köprüsünü yapanlardan Julius Brynner imiş. Önce bir Japon kadını ile evlenmiş. Çocukları olmuş. Sonra bir Mogol Kadınla evlenmiş. İşte babam bu izdivaçtan olmuş. Görüyorsunuz ya, benim sülâlem karma karışık. Tabiyetim İsviçre'li - Amerika'lı. Çin ve Japon akrabalarım var.

Sanat anlayışı çok derin olan Yıl Brynner aynı zamanda büyük bir kolleksiyoncudur da.

26 / Eylül / 71 Hürriyet Hafta Sonu ilavesi

TİSA Matbaacılık Sanayii, 17 54 38 — ANKARA 10 — II